

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2023/2.

AZ EFÉZUSIAKHOZ ÍRT LEVÉL

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2023

A tanulmányokat összeállította:

Egerváriné Árvai Márta (9., 10.), Fodor Albert (6.), Kovács Zoltán (3., 8.),
Somogyi Lehel (13.), Soós Attila (11.), Szigeti Gábor (4.),
Vankó Zsuzsanna (1., 2., 5.), Vigh Ágnes (7., 12.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-6599-00-1 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 1.	
„Az idők teljességének terve” (Eféz 1,1–12)	9
II. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 8.	
A hívők „örökségének záloga” – Krisztus Isten „jobbára ülése” (Eféz 1,13–23)	18
III. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 15.	
„Megelevenítés a halálból – kegyelemből, hit által”? (Eféz 2,1–10)	25
IV. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 22.	
A zsidók és pogányok közötti „válaszfal lebontása” (Eféz 2,11–21)	35
V. TANULMÁNY ■ ÁPRILIS 29.	
Pál elhívása a pogányok apostolául Isten kegyelmének bizonyosságaként (Eféz 3,1–13)	48
VI. TANULMÁNY ■ MÁJUS 6.	
Hogyan növekedhetnek Krisztus tanítványai hitben és igaz életben? (Eféz 3,14–21)	56
VII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 13.	
A Krisztus tanítványai közötti egység titka, biztosítéka (Eféz 4,1–6)	68

VIII. TANULMÁNY ■ MÁJUS 20.

Miképpen szolgálják a Lélek ajándékai az egyes hívők és az egyház növekedését? (Eféz 4,7–16)	81
---	-----------

IX. TANULMÁNY ■ MÁJUS 27.

Mit jelent új életben járni? (Eféz 4,17–32)	91
--	-----------

X. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 3.

Kérlelés, buzdítás a „világosságban” járásra (Eféz 5,1–21)	101
---	------------

XI. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 10.

A házassági szeretetszövetség – A Krisztus és egyháza közötti szeretetszövetség (Eféz 5,22–33)	111
---	------------

XII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 17.

A keresztyén viselkedés alapvető kívánalmai (Eféz 6,1–10)	123
--	------------

XIII. TANULMÁNY ■ JÚNIUS 24.

A „lelki fegyverzet” – Záró buzdítások és üdvözlések (Eféz 6,11–24)	137
--	------------

Igék minden napra

ÁPRILIS	151
MÁJUS	152
JÚNIUS	153

BEVEZETÉS

Az Efézusbeliekhez írt levelet a Kolossé- és Filippibeli gyülekezethez írt levéllel együtt első római fogságából írta Pál apostol, valószínűleg i. sz. 62-ben. (Ebben az időben íródott még a Filemonhoz írt levél is, amely azonban nem gyülekezeti, hanem személyes levél.)

„Ezek az üzenetek, amelyeket az apostol nem emberi képesség alapján, hanem Isten ereje és Lelke által írt, olyan tanácsokat tartalmaznak, melyeket mindenkinek tanulmányoznia és gyakran ismételnie kell. A gyakorlati kereszténységet és életszentséget tárja elénk az apostol ezekben a levelekben. Olyan alapelveket fektet le, amelyeket minden gyülekezetnek követnie kellene. Világosan kijelöli az utat, amely az örök élethez vezet.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából írt levelek c. fejj.)

Az apostol többször is utal fogságára Efézusbeliekhez írt levelében, a pusztá említésen túl azonban nem foglalkozik a maga helyzetével és sorsával. Nem érzékelhető, hogy aggódna emiatt. Békesség, bizalom, hálaadás és reménység, az evangélium győzelmének biztos tudata árad soraiból. Fogságában is másokkal törődik. Teljes erőbetétessel dolgozik fogolyként is. Arra kéri a gyülekezetet, hogy imádságaikkal támogassák őt, hogy helyesen és hatalmasan hirdethesse az evangéliumot (6,19–20). Mennyire tanúskodik ez az apostol nemes, keresztény jelleméről, hitéről és szeretetéről az Úr, hittestvérei, valamint minden ember iránt!

Szoros kapcsolat fűzte az apostolt az efézusi gyülekezethez. Három esztendeig munkálkodott ebben a városban, amely az

Ázsia nevű tartomány központja volt Kis-Ázsiában (a mai Törökország területén). Isten hatalma kísérte munkáját, sokan megtértek a pogányság tévelygéseinek rabságában élő lakosok közül. Fogságba esése előtt Jeruzsálemben tartva megszakította utazását, hogy búcsút vegyen az efézusi gyülekezet véneitől, és lelkükre kösse a gondoskodást az Efézusban és környékén élő hívőkről (lásd Ap csel 19–20. fej.).

A gyülekezettel való szoros kapcsolata ellenére az Efézusbeliekhez írt levél nem annyira személyes hangvételű, mint például a Korinthusbeliekhez és a Thessalonikabeliekhez írt két levél, vagy a Filippibeliékhöz írt levél. Ennek bizonyára az az oka, hogy evangelizációs célzattal írta levelét az apostol. Szem előtt tarthatta, hogy fogsága idején is tovább szaporodott a gyülekezet megtérőkkel a pogányság köréből. Ezért fontosnak tartotta megszilárdítani az evangélium alapigazságait, amellet, hogy kifejtette a Krisztus-követés gyakorlati kívánalmait. Az is valószínű, hogy nem pusztán az efézusi gyülekezetnek szánta a levelet, hanem körlevélnek a környékbéli gyülekezetek számára is.

„Az idők teljességének terve”

(Eféz 1,1–12)

Az Efézusiakhoz írt levél első fejezetéhez Ellen G. White ezt a megjegyzést fűzi: „Az első fejezet egészében értékes tanításokat tartalmaz mindannyiunk számára.” („*A Te Igéd igazság*”, 196. o.) A levél kezdetén valóban alapvető igazságokat közöl az apostol, ünnepélyes tömörséggel.

1 Hogyan szól önmagáról, és üdvözlésként milyen jókívánsággal kezdi levelét Pál apostol?

Eféz 1,1–2 ■ „Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek: Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!”

(Milyen alapon mondhatta Pál azt, hogy ő „Isten akaratából” lett Jézus Krisztus apostolává? Lásd Ap csel 26,13–16, vö. 1Kor 15,4–8. Az „idétlennek” szó 1Kor 15,8-ban megfelelőbb fordításban: „méltatlannak”. Milyen két jó dolgot kíván az apostol a gyülekezet tagjainak, őket megszólító üdvözlétében?)

.....

.....

A görög eredetű *apostol* szó jelentése: *kiküldött*. Jézus adta ezt a nevet tizenkét elhívott tanítványának, hogy élete, halála, feltá-

madása tanúi legyenek, és tanításainak továbbadói (lásd Lk 6,13, vö. Mt 28,19; Ap csel 1,8). Pál apostol később kapott külön elhívást, és ekkor ő is tanúja lett Jézus feltámadásának, mivelhogy a damaszkuszi úton megjelent neki a feltámadott Krisztus. Isten előre ismerésének a bizonyosága, hogy már elhívásakor szinte részletes kinyilatkoztatást kapott arról, hogy mit foglal majd magában későbbi szolgálata.

A *kegyelem* szó leggyakrabban a Szentlélek emberi szívben végzett munkájára utal mint Isten kegyelmének megnyilatkozására. Ennek eredménye a békeszövetség Istennel, amelyből a szívnek olyan belső békessége származik, amit még nehéz körülmények között is meg tud őrizni (lásd Jn 14,27; Fil 4,7).

2 Hogyan utal az apostol a megváltás tervére, mindjárt levele kezdetén?

Eféz 1,3-5 ■ „Áldott legyen Isten, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyben, Krisztusban. Aszerint, amint kiválasztott minket magának Őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által. Előre elhatározva, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó tetszése szerint.”

(Ki a megváltási terv szerzője, kigondolója, és ki által valósul meg? Mikor született, fogant meg ez a terv Istenben? Mit foglal magában, milyen célt tűz ki az emberre vonatkozóan?)

.....

.....

.....

A megváltás terve az idő beláthatatlan mélységében fogant meg Istenben, aki annak ellenére szóba állt a bűn esetleges megjelenésével, hogy az valószerűtlennek tűnt. Előre gondoskodott e megoldhatatlannak látszó probléma kezeléséről, megoldásáról, amennyiben az ténylegesen fellépne. Miután az ember bűnbeesése megtörtént, az ősidők óta elhallgatott terv érvénybe lépett. A Szentírás nem szól arról, hogy az Atya mikor osztotta meg ezt a benne megfogant tervet Fiával, akinek a helyettes áldozata által valósulhat meg az ember megmentése. Annyit tudunk meg csupán az Írás alapján, hogy „békesség tanácsa” volt és lesz mindenkor kettőjük között (Zak 6,13).

„Azok, akik megalázzák magukat és a gyermek egyszerűségével elfogadják Isten szavát, és engedelmeskednek neki, mind Isten választottai között lesznek... A menny tanácsában gondoskodás történt, hogy az emberek, noha törvénytisztezők, ne vesszenek el engedetlenségükben, hanem Krisztusba mint helyettesükbe és kezesükbe vetett hit által Isten választottaivá válhatnak... Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön... Aki elkárhozik, azért kárhozik el, mert nem volt készséges arra, hogy Isten gyermekévé legyen Jézus Krisztus által...” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”, 197. o.*)

„A világ megalapítása előtt szövetség jött létre, mely szerint aki engedelmeskedik, szentté legyen jellemében, feddhetetlenné váljék Isten előtt, az ő gyermekévé legyen a bőséges kegyelem elfogadása által.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”, 197. o.*)

Figyelemre méltó ez a megfogalmazás: „hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által”. Vitathatatlanná teszi ez a kifejezés azt, hogy Isten nem bűneinkben akar üdvözíteni minket, hanem az életszentség magaslatára akar emelni. Kegyelme nem csupán a megbocsátásban nyilatkozik meg,

hanem tervének része a mi megszentelésünk, bűn feletti győzelmünk, azaz a tökéletesség felé haladásunk is. Prófétiikus ígéret, hogy Jézus eljövetele előtt Isten maradék egyháza el is éri ezt a magas szintet: Jel 14,5; 19,7–8. Jelentőségteljes, hogy a célkitűzéshez ez a kiegészítő megjegyzés is csatlakozik: „szeretet által”. Kol 3,14 kijelentését juttathatja ez eszünkbe: „Öltözzétek fel a szeretetet, mint ami a tökéletesség kötele”. Amiként egyes meredek hegycsúcsokat csak egyetlen ösvényen lehet megközelíteni, a tökéletesség csúcsát is csak a szeretet ösvényén lehet elérni.

A jelenleg használatos magyar Biblia-fordítások* mindegyikében találkozunk az „eleve elrendelés” vagy „eleve elvégzés” kifejezéssel egyes apostoli levelekben (Eféz 1,9–11; Rm 8,28–30; 1Pt 1,20). Az Újszövetség eredeti görög szövegében azonban nem található ilyen kifejezés, illetve fogalom. Az alábbi két ige és annak származékai szerepelnek a görög szövegben: *prooridzo* (előre elhatározni, elrendelni) és a *protithémi* (előre felállítani, feltenni, magában elhatározni). A *pro* prepozíció jelentése, amely mindkét igében szerepel: *előtt, előre, előbb*.

Károlyi Gáspár eredeti fordításában, a Vizsolyi Bibliában nem is szerepel az „eleve elrendelés” a szóban forgó ige helyeken, hanem egyszerűen csak „elrendelés”. *A fentiekből következően az előre elrendelés kifejezés használata helyes az eleve elrendelés helyett. Az eleve szó ugyanis azt sugallja, mintha Isten mindenkítől és mindentől függetlenül, szuverén módon meghozott döntéséről lenne szó. A latin eredetű predesztináció jelentését, amely az ún. eleve elrendelés jelölésére a köznyelvbe is átment, így adja meg az Idegen szavak és kifejezések kéziszlótára: „Teológiai felfogás, mely szerint az Úr előre elrendeli az emberek életét és cselekedeteit, amely elől nincs kitérés.”*

---

* A legfontosabbakat soroljuk: a Károlyi-fordítás 1908-as revíziója, a Veritas Kiadó 2018-ban kiadott Károlyi-fordítás-revíziója, a Magyar Bibliatársulat szöveg-gondozó bizottsága által készített új fordítás (annak utolsó, 2019-es revíziója), az új katolikus fordítás (első kiadása 1973-ban).

Nem szerencsés az Isten „jó kedve szerint” fordítás sem, amellyel a Bibliánkban találkozunk. Az eredeti görög kifejezés jelentése: *jóakarát, tetszés, belső egyetértés*. (Semmiképpen nem érzelmi alapon álló kedvről, hangulatról van szó tehát.)

3 Milyen nagy kegyelem részeseivé lehetünk Krisztus által?

Eféz 1,6-7 ■ „Kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szeretettben, akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnök bocsánata az Ő kegyelme gazdagsága szerint.”

Rm 3,24 ■ „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.”

*(Mit jelent az, hogy „Krisztus a mi váltságunk, az ő vére által”?
Miért mondhatjuk azt, hogy a bűnbocsánat Isten ingyen ajándéka számunkra?)*

.....

.....

Csakis „váltságdíj” ellenében volt lehetséges kiszabadítani az embert a bűn és halál fogságából. Ez a váltságdíj nem más, mint a bűnös büntetésének elszenvedése az önkéntes, helyettes Bűnhordozó halála által. Ezen az alapon nyerhet az ember bűnbocsánatot, teljesen ingyen, anélkül, hogy bármiféle vezekléssel, elégtétellel ki kellene egészítenie a helyettes áldozatot.

„Ez a teljesen meg nem érdemelt könyörület és jószág. Krisztus kegyelme érdemek nélkül megigazulttá teszi a bűnöst. Amint a bűnös hit által elfogadja Krisztust, máris bocsánatot nyer. Krisztus igaz életét neki számítja be Isten, és

neki nem szabad kételkednie többé Isten megbocsátó kegyelmében... Krisztus érdemei fizették meg az árat a bűnös megváltásáért.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 170. o.)

4 Mire utal az „Isten akaratának titka” kifejezés? Miért nagy kiváltság az, hogy Isten ebbe minket is beavat?

Eféz 1,8–9 ■ „Melyet nagy bőséggel közölt velünk teljes bölcsességgel és értelemmel. Megismertette velünk az Ő akaratának titkát az Ő jó tetszése szerint, melyet előre elrendelt magában.”

Vö. Rm 16,25–26 ■ „Annak pedig, aki titeket megerősíthet az én evangéliumom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időktől fogva elhallgatott volt. Most pedig megjelentetett a prófétai írások által, az örök Isten parancsolata szerint, hitben való engedelmesség céljából minden népnek tudomására adatva.”

(Milyen célból ad bizonyos bepillantást Isten nekünk embereknek megváltási tervébe, amely „kegyelme gazdagságáról tanúskodik”? Mire utal a „hitben való engedelmesség” kifejezés?)

.....

.....

Az Eféz 1,9-ben „titok”-nak fordított szó a görög szövegben *müszterion*, ami nem a szándékos elrejtés gondolatát foglalja magában, hanem olyasmire utal, ami magasabbrendűségénél fogva titok az ember számára. Az ilyen értelemben vett *titok* kifejezéssel utal a megváltás tervére Kol 1,26 és Eféz 3,9 is. Jézus szóhasználatában is találkozunk a „mennyeek országának titka” kifejezéssel (Mt 13,11). Eféz 3,4-ben pedig a „Krisztus titka” szerepel.

„Az evangélium távolról sem ellenkezik az igazi tudással és szellemi képességekkel. Az igazi bölcsesség végtelenül fölötte áll a világ bölcsei felfogóképességének... Az istenfélelem mélységes elvei fenségesek és örökkévalók. Egyedül a keresztyén tapasztalat által lehet elnyerni... a tudásnak azokat a kincseit, amelyek Isten tanácsában voltak elrejtve, és amelyeket ma már ismertté tette mindazok számára, akik élő kapcsolatban állnak Krisztussal.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 196. o.)

5 Mit foglal magában Isten megváltási terve, és milyen végcélra irányul?

Eféz 1,10 ■ „Az idők teljességének tervére vonatkozóan, mely szerint ismét egybeszerkesztte magának mindent a Krisztusban, mindent, ami a mennyekben van, és mindent, ami a földön van.” (Pontosított fordítás szerint. A Károlyi-fordításban szereplő *rend* szó az eredeti szövegben: *oikonomia*, amely tervet, rendet jelent. Ezen az igén alapszik a *megváltás terve* kifejezés, amely ebben a formában nem szerepel a Szentírásban.)

Gal 4,4 ■ „Amikor... eljött az idő teljessége, Isten kibocsátotta az ő Fiát.”

.....
.....
.....

Isten e szerint előre megtervezte a megváltás műve történelmi megvalósításának időbeli „menetrendjét”. Az „idők teljessége” speciális kifejezés, a megváltási terv egy-egy eseményének a történelemben beérlelődött, illetve előkészített, legalkalmasabb idejére utal. Sokatmondó az a megfogalmazás,

hogy a megváltási terv célja: „ismét egybeszerkeszteni” a mennyet és a földet, azaz begyógyítani, megszüntetni a bűn okozta szakadást a világmindenségben, visszaállítani az eredeti harmóniát.

„Krisztus emberi karja átöleli az emberi családot, isteni karja pedig a Mindenható trónját ragadja meg, hogy az ember áldásban részesülhessen az érte hozott kimondhatatlan áldozat által.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 196. o.)

6 Miképpen érint minket egyénileg is Istennek ez a nagy megváltási terve?

Eféz 1,11-12 ■ „Őbenne, akiben vettük is az örökséget, előre elrendelve annak előre meghozott végzése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik, hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, akik előre reménykedtünk a Krisztusban.”

Rm 8,29-30 ■ „Akiket Isten előre ismert, azokat előre el is rendelte... Akiket pedig előre elrendelt, azokat el is hívta.”

.....
.....
.....

Amint egy nagy mozaikabló apró kis kockákból áll össze, Isten nagy történelmi megváltási terve is emberi szereplők kis mozaikjaiból áll össze. Személyiségük, indítékaik előre ismerése alapján illesztette bele őket Isten nagy tervébe.

Az ember öröksége eredetileg az *igen jónak* teremtett Föld volt, amit Isten átadott az első emberpárnak, hogy *műveljék és őrizzék* (1Móz 1,28.31; 2,15). Az ember azáltal, hogy a nagy lázadó

oldalára állt, eltékozolta ezt az örökséget. Krisztus azonban nemcsak az egyes embereket váltja meg, hanem tönkretett örökségüket is visszaveszi az ősellenségtől, és újjáteremti mindenesztől. Ezt az újjáteremtett Földet örökségül adja a megváltott embereknek: Zsolt 37,11.29.34; Mt 25,34; Jel 21,7.

Jó tudni, hogy Isten „mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik”. Ez azt jelenti, hogy – végére mehetetlen bölcsességénél, előre ismerésénél fogva – sohasem érik Őt meglepetések, és sohasem hirtelen ötletből cselekszik. Jakab apostol szájából hangzott el ez az ihletett mondat az ún. apostoli zsinaton: „Tudja Isten öröktől fogva minden cselekedetét.” (Ap csel 15,18) Ennélfogva abszolút bizonyos megváltási tervének a végső győzelme.

Megváltási tervének célba érkezésekor „Isten dicsőségének magasztalására” lesznek a korábban bűnben elveszett, eltorzult jellemű emberek. Az a megfogalmazás, hogy Krisztus igaz tanítványai „előre reménykedtek Krisztusban”, arra utal, hogy ők már előre beteljesült valóságnak veszik Krisztus végső győzelmét, hit által.

A hívők „örökségének záloga” – Krisztus Isten „jobbára ülése”

(Eféz 1,13–23)

1 Milyen kijelentést tesz az apostol „a hívők örökségének zálogáról”?

Eféz 1,13–14 ■ „Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hitetek is, megpecsételtettetek az ígéretnek ama Szentlelkével, aki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására.”

Rm 8,9–14 ■ „Ti nem vagytok testben, hanem Lélekben, ha ugyan Isten lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé... Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”

(Miért jelentőségteljesek ezek a kifejezések: „igazság beszéde”, „üdvösségetek evangéliuma”, „az ígéretnek ama Szentlelke”? Mit értsünk azon, hogy a Szentlelke a hívők „örökségének záloga”? Mit értsünk az „Isten tulajdon népe” kifejezésen? Lásd ezzel kapcsolatban az alábbi igéket: 1Pt 2,9–10; Jel 14,4)

.....
.....
.....

A tanítvánnyá váláshoz vezető lépéseket sorrendjükben nevezi meg az apostol:

- „Hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát.”
- „Hittetek benne.”
- „Megpecsételtetek az ígéret Szentlelkével.”

Amikor egy ember Isten beszédeként, az igazság beszédeként hittel elfogadja a Jézus Krisztus általi megváltás evangéliumát (lásd 1Thess 2,13), akkor Isten azzal válaszol erre, hogy igaznak nyilvánítja, békeszövetségre lép vele, fiává fogadja. A fiúvá fogadás „megpecsételése” a Szentlélek ajándékozása által történik, aki ettől fogva benne lakozik és munkálkodik, mindaddig, míg a hívő nem szakítja meg ezt a kapcsolatot valamely bűn elkövetésével. A Szentlélek akkor megint kívülről zörget szíve ajtaján, hogy bűnbánatra és Krisztus bocsánataért folyamodásra készítse. Amikor újra elnyeri a megigazulást, akkor visszaköltözik szívébe a Lélek. (Lásd még ezzel kapcsolatban: Ap csel 2,38; Rm 5,1-2.5; Gal 4,6-7; 1Jn 4,13.)

A Szentlélek hívőben lakozása és munkálkodása záloga és biztosítéka annak, hogy Isten el fogja készíteni őt az üdvösségre, az örök élet örököse lesz az újjáteremtett Földön.

2 Hogyan viszonyult Pál fogsága idején is az efézusi gyülekezethez, csakúgy, mint a többi keresztény gyülekezethez is?

Efész 1,15-16 ■ „Annakokáért én is, miután hallottam hitetekről az Úr Jézusban, és minden szent iránt való szereteteztekről, nem szűnök meg hálát adni értetek, emlékezve rólatok könyörgéseimben.”

.....

.....

Pál apostolt megörvendezették a hírek, amelyek eljutottak hozzá az efézusi gyülekezet hitben és szeretetben való növekedéséről. Hálát adott Istennek, ezzel azonban még nem tekintette munkáját befejezettnek a gyülekezetért. Fogságában is könnyörgött, hogy megmaradjanak és tovább növekedjenek a hitben.

Mennyire jellemez minket a hálaadás minden jóért, ami Isten munkájának eredménye a hívők közösségében? Mennyire tudatosult bennünk, hogy a megtérés után a hívők „megtartása” is életfontosságú? (Vö. Lk 19,10; Jn 17,11–12.) Mennyire tudatosul, hogy az együttérzésből, szeretetből, hitből fakadó imádság a legfontosabb, amit tehetünk ennek érdekében? Mennyire hordozunk hittestvéreket imádságunkban kitartóan, kérve az újonnan megtértek „megtartását”, további lelki növekedését Istentől?

„Pál, őrzőinek jóindulatából tágas házban lakhatott [első római fogsága idején], szabadon érintkezhetett barátaival, és mindenkinek, aki hallani akarta, naponta magyarázhatta az igét... Ez idő alatt sem feledkezett meg azonban az általa alapított gyülekezetekről. Felismerte a veszélyt, amely az újonnan hitre térteket fenyegette, és igyekezett gyakorlati tanításokkal, intelmekkel segítségükre lenni levelei által. Szent életű munkásokat is küldött Rómából a munkára... Általuk értesült a gyülekezetek lelkiállapotáról.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómában c. fej.)

3 Hogyan fejezte ki szívbeli kívánságát az apostol az efézusi hívőkre vonatkozóan?

Eféz 1,17–19 ■ „A mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adja nektek bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében! Világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy megtudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének gazdagsága

a szentek között, és mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk...”

Vö. Fil 1,9-10 ■ „Azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővülködjék ismeretben és minden értelmességben.”

(Miről mondja az apostol, hogy csakis a Szentlélek belső megvilágosítása által érthetjük meg és tekinthetjük bizonyos valóságnak? Szoktunk-e gondolkodni arról, hogy miben áll a hívők megígért öröksége?)

.....

.....

A hit nem érzelem, hanem szilárd értelmi-lelkiismereti meggyőződésen alapuló bizalom Istenben. A Szentlélek megeleveníti, megerősíti és növeli az ember értelmi képességeit. A legegyszerűbb, legképzetlenebb embert is bölccsé tudja tenni. A Lélek elvezet arra, hogy értékelni tudjuk Isten kegyelmének a szinte felfoghatatlan nagyságát irántunk, Őáltala megmentett bűnösök iránt.

4 Miképpen mutatkozott meg Isten hatalma Krisztus feltámasztásában?

Eféz 1,19-20 ■ „Az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban, amikor feltámasztotta Őt a halálból...”

Vö. Mt 12,40 ■ „Amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában, azonképpen az ember Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.”

Vö. Rm 4,17 ■ „...Isten... a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket.”

Rm 8,11 ■ „Ha annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból... megleveníti a ti halandó testeteket is az ő tibennetek lakozó Lelke által.”

.....

.....

Jézus nem létezett, a föld „gyomrában” volt harmadnapig, csakúgy, mint más meghalt, eltemetett emberek. Az Atya teremtő hatalma hívta Őt életre a Szentlélek által.

„Aki meghalt a világ bűneiért, annak a kijelölt időig a sírban kellett maradnia. A kőbörtönben mintegy az isteni igazságszolgáltatás foglya volt. Ő volt a felelős a világ Bírója előtt. Ő hordozta a világ bűneit, és csakis az Atya hozhatta ki onnét.” (Ellen G. White, 94. kézirat, 1894)

5 Mit jelent Krisztus „Isten jobbára ülése”?

Eféz 1,20–22 ■ „A maga jobbára ültette Őt a mennyben, felül minden fejedelemségen, hatalmasságon, erőn, uraságon és minden néven, amely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következendőben is, mindent lábai alá vetett...”
(Vö. Zsolt 110,1)

1Pt 3,22 ■ „Aki Istennek jobbán van, felmenve a mennybe, akinek alávetettek az angyalok, hatalmasságok és erők.”

Fil 2,8–10 ■ „Amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annakokáért Isten is felmagasztalta őt, és ajándékozott neki olyan nevet, amely minden név fölött való, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké.”

(Melyik ószövetségi próféciaát idézte Pál apostol, amikor arról írt az efézusiaknak, hogy Jézus mennybemenetele után Isten jobbára ült, és az Atya mindent lába alá vetett? Hogyan hivatkozott maga Jézus is földi életében erre az ószövetségi ígére mint messiási próféciaára? Lásd Mt 22,41–45.)

.....

.....

Jézus „Isten jobbára ülése” jelképes kifejezés. Azt jelenti, hogy Jézus visszakapta, visszavette ugyanazt a pozícióját, tisztét a mennyben, amely földre jövele előtt az Övé volt. Újra Ő az első az Atya mellett az egész világmindenség felett, újra részt vesz a világmindenség fenntartásának munkájában. Újra az angyalseregek Fejedelme. Úr Sátán és seregei felett is. Még nem érkezett el az idő az ellenségei feletti teljes hatalomátvételhez, de az Atya már felruházta Őt a legfelsőbb hatalommal az egész univerzum és minden élő felett. Erre utalt Jézus a tanítványaitól való búcsúzásakor, amikor kijelentette: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mt 28,18)

6 Milyen kapcsolat áll fenn Krisztus és hívő egyháza között?

Eféz 1,22–23 ■ „Őt tette [az Atya] mindenekfölött az egyház fejévé, mely az Ő teste, teljessége Őneki, aki mindeneket betölt mindenekkel.” (Pontosított fordítás szerint. Az Újszövetség eredeti szövegében nem található az *anyaszentegyház* kifejezés. Azokon a helyeken is, ahol ez a szó szerepel a mi fordításunkban, az eredeti szövegben egyszerűen csak az *ekklészia*, azaz az *egyház* szó található.)

1Kor 12,27 ■ „Ti pedig Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

(Mennyire szoros a kapcsolat Krisztus és egyháza között?)

.....

.....

.....

„Krisztus – aki életét adta a világért, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen – egyhá-
zának őrzője, a templom udvarának hű és igaz őre. Krisz-
tus gyülekezetei között jár a föld egyik szélétől a mási-
kig. Mély érdeklődéssel vizsgálja: olyan lelkiállapotban
van-e népe, hogy előre tudja vinni országa ügyét? Jelen
van a gyülekezetek minden összejövetelén. Tudja, kinek a
szívét töltheti be szent olajjal, hogy továbbadják mások-
nak. Akik hűségesen fejlesztik Krisztus művét, szavukkal
és viselkedésükkel Isten jellemét képviselve, azok betöltik
célját, és Krisztusnak öröme lesz bennük.” (Ellen G. White:
„A Te Igéd igazság”, 234. o.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

„Megelevenítés a halálból – kegyelemből, hit által”?

(Eféz 2,1–10)

1 Milyen értelemben nevezett Jézus – és őt követve az apostolok is – élő embereket halottaknak? Hogyan kapcsolódik Pál kijelentése az 1. fejezethez?

Lk 9,60 ■ „Mondta pedig neki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd Isten országát.”

Jn 5,25 ■ „Bizony, bizony, mondom nektek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják Isten Fiának hangját, és akik meghallották, élni fognak.”*

1Jn 3,14 ■ „Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait. Aki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad.”

Eféz 2,1 ■ „Titeket is megelevenített, akik holtak voltatok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.”

.....

.....

Fontos tanács kezdő és már nem annyira kezdő Biblia-olvasóknak is, hogy ne hagyják abba az olvasást, ne tegyék félre

---

* A revideált új fordítású Biblia szerint (RÚF, 2014).

elkedvetlenedve a Szentírást, ha nem értenek valamit. A Biblia magyarázza magát, lehet, hogy mindjárt az adott fejezeten belül (Mt 13,3–9 és 18–23), vagy az adott könyvön belül (Jel 13,1 és 17,15), de az is lehet, hogy egy másik iratban, mint ezúttal is, amikor Pál apostol teszi érthetővé Jézus kijelentéseit. „A bűn zsoldja a halál” (Rm 6,23), ennél fogva a halál törvénye és ítélete alatt vannak mindazok, akik a bűnben élnek, és nem keresnek ebből az állapotból szabadulást.

Az apostol az 1,15–23 versekben azért imádkozott, hogy a tanítványok a Szentlélek segítségével igazán megismerjék Istent, megértsék elhívásuk reménységét, örökségük gazdagságát, és Isten hatalmának felséges nagyságát, amelyet mindenekelőtt abban mutatott meg, hogy Jézust feltámasztotta a halálból. Az összefüggés egyértelmű, ez a hatalom – hasonlóan nagy csodát végrehajtva – őket is meg tudta eleveníteni a lelki halálból (vö. Rm 8,11).

„Ahogyan Isten feltámasztotta Krisztust a halálból, hogy az evangélium által életet és halhatatlanságot hozzon a világra, és így megmentse népét a bűneikből, úgy Krisztus is feltámasztotta az elesett emberi lényeket lelki életre, meglevenítve őket az Ő életével, reménységgel és örömmel töltve el szívüket.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1904. március 31.)

2 Hogyan részletezi az apostol az élőhalott állapot mibenlétét? Hogyan következik be emberek életében a lelkileg halott állapot? Kinek az érdeke, hogy embereket ebben az állapotban tartson?

Eféz 2,2–3 ■ „Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkál-

kodik. Akik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a test és a gondolatok akarátát, és természet szerint haragnak fiai voltunk, mint egyebek is.”

.....

.....

Az első, amit megállapíthatunk, hogy ez a leírás egészen általános, mindenkire vonatkozik. A „ti jártatok egykor” valószínűleg a gyülekezet pogányokból megtérő tagjaira vonatkozik, a „mi is mindnyájan” a zsidóságból megtérőkre, „mint egyebek is” részlettel kiegészítve pedig már minden emberre. „Mert nincs különbség, mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül.” (Rm 3,22-23)

„E világ fejedelmének” (Jn 14,30) legfőbb érdeke, hogy az emberek ebben az állapotban maradjanak, és végül a bűneikben haljanak meg (Jn 8,24). Pontosan tudja, hogy minden egyes őszintén megbánt, megvallott és elhagyott bűn a Megváltó főpapi szolgálata által végül rá, a felbujtóra hárul vissza, és neki kell elszenvednie azok büntetését (2Móz 34,6-7; 3Móz 16. fej.). Ennek megfelelően folytatja tevékenységét (Jn 8,44; 1Pt 5,8; Jel 12,9.12).

„Attól tartok, hogy a világ, a test és az ördög elleni küzdelmet feladtuk. Kiegyezzünk-e félholt keresztényekként a világ önző és telhetetlen lelkületével, osztozva annak istentelenségében és mosolyogva annak csalásain? Ne cselekedjünk így! Ragaszkodjunk az igazság alapelveihez Isten kegyelméből! Kezdeti bizalmunkat tartsuk meg erősen mindvégig! (Szemelvények Ellen G. White írásából, I. kötet, 127.)

„Fogalmunk sincs arról, hogy milyen erősek lehetnénk, ha összeköttetésben lennénk az erő forrásával. Újból és újból vétkezünk, és azt hisszük, hogy ennek mindig így kell

lennie. Annyira ragaszkodunk a gyengeségeinkhez, mintha büszkélkednénk velük. A Krisztustól nyert erővel ellenállhatunk a világ, a test, és az ördög kísértéseinek. Ne beszéljünk hát gyengeségeinkről és alkalmatlanságunkról, hanem Krisztusról és az Ő erejéről! Ha Sátán erejéről beszélünk, annál nagyobb erővel tör ránk. Ha az egyedül hatalmasról és az Ő erejéről beszélünk, az ellenség hátraszorul. Ha közeledünk Istenhez, Ő is közeledik hozzánk (Jak 4,8).” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, BIK Kiadó, 2002, 57. o.)

3 Milyen különleges szeretet indította Istent szabadító cselekedetére? Mit jelent az, hogy Isten „Krisztussal együtt megelevenített, feltámasztott és a mennyekben ültetett minket”?

Eféz 2,4–6 ■ „Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szeretetéből, mellyel minket szeretett, minket, akik halottak voltunk a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg!), s együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban.”

.....

.....

A vétkeiben és bűneiben halott, önző, hálátlan, csak magával törődő ember minden, csak nem szeretetre méltó, sőt sokszor kifejezetten nehéz elviselni (Zsolt 78,40). A csupán emberi szeretet nehéz természetű, torz jellemű emberekkel találkozáskor visszatorpan, meghátrál, megfogyatkozik. Isten szeretete azonban éppen a nehéz, reménytelennek tűnő esetekben „lángol fel” (Hós 11,7–10), mert Ő gazdag irgalmasságban, és mert nagy szeretete, kegyelme soha nem fogy el (Jn 13,1; 1Kor 13,8).

„Az egész bekezdés azt erősíti meg, hogy Isten lépéseinek oka nem bennünk volt (valamilyen feltételezett érdem), hanem Őbenne (általunk meg nem érdemelt jóindulata). Pál négy szót sorakoztat fel, hogy rámutasson Isten megváltó kezdeményezésének eredetére. Isten »irgalmáról« (Isten, gazdag lévén irgalomban, 4. vers), »szeretetéről« (az Ő nagy szeretetért, amellyel minket szeretett, 4. vers), »kegyelméről« (kegyelemből van üdvösségetek, 5. és 8. vers) és »jóságáról« (irántunk való jóságából Krisztus Jézusban, 7. vers) ír. Halottak voltunk, ezért képtelenek arra, hogy megmentsek magunkat: csak az »irgalom« képes kinyújtani kezét a segítségre szorulókért, mert az »irgalom« az elesettek iránti szeretet. Isten haragja ült rajtunk: csak a »szereget« győzedelmeskedhetett a harag fölött. Nem érdemeltünk mást Isten kezéből, mint ítéletet vétkeink és bűneink miatt: csak a »kegyelem« menthetett meg a büntetéstől, mert a kegyelem meg nem érdemelt jóindulat. Miért cselekedett tehát Isten? Merő irgalomból, szeretetből, kegyelemből és jóságból.” (John Stott: *Az efézusi levél*, Bp., Harmat Kiadó, 1994, 67. o.)

Jézust emberfia mivoltában, „második Ádámként” (1Kor 15,45) támasztotta fel az Atya a halálból, és mennybemenetele nyomán ültette Őt a maga jobbára. Ez annak az előképe, hogy mit akar cselekedni Krisztus tanítványaival, hű követőivel is.

„*És ültetett a mennyekben.* – A szemünkkel még nem láthatjuk azt, amit itt Pál a feltámadásról és a mennyei világba való ültetésről mond. De azt tanítja, hogy ezeket a javakat mi úgy megkaptuk, mintha már most a tulajdonunkban volnának. Ezzel még jobban kiemeli állapotunknak azt a változását, hogy Ádámától átvitettünk Krisztushoz. Olyan ez, mintha azt mondaná, hogy a pokol legmélyéről az égbe emelttünk. És bár bizonyos, amennyiben minket illet, hogy üdvösségünk még remény-ségben rejtezik,* mindazonáltal Krisztusban mégis miénk a

---

* Vö. Rm 8,24.

boldog halhatatlanság és a dicsőség. Ezért folytatja így: Krisztusban, mert amiről beszél, az még nem jelenik meg a tagokban, hanem csak a főben; mégis, a fő és a tagok közötti titokzatos egység miatt bizonyosan kiterjed a tagokra is... És innen kell merítenünk azt a hatalmas vigasztalást, hogy Krisztus személyében biztos zálogunk és előlegünk van mindarra nézve, amit még nem nyertünk el.” (Kálvin János: *A Galata, az Efezusi, a Filippi, a Kolosséi és a Thesszalonikai levelek magyarázata*, I. kötet, Bp., Kálvin Kiadó, 2016, 178.)

4 Mikor és hogyan mutatkozik meg Isten irántunk tanúsított kegyelmének a teljes és mérhetetlen gazdagsága?

Eféz 2,7 ■ „...hogyan megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát, hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.”

.....

.....

A *következő időkben* egyrészt érthető úgy is, hogy a lelki újjáéledést követően a hívőkben végbement pozitív irányú változásban mutatkozik meg Isten kegyelmének *felsőleges*, vagy más fordításban *mérhetetlen, túláradó* gazdagsága. A görög kifejezés visszaadható az *eljövendő világban* jelentéssel is, e szerint az *eljövendő világban*, Isten országában lesz majd igazán nyilvánvaló ez a gazdag kegyelem.

„A megváltottak megdicsőítése Isten irgalmának örök bizonyítéka... Nem mérhetjük fel megváltásunk árát addig, amíg nem áll együtt a megváltott a Megváltóval Isten trónja előtt. Akkor az örök otthon dicsősége ámulatba ejti érzékeinket, és megértjük, hogy Jézus mindezt elhagyta értünk.

Nemcsak a mennyei udvar száműzöttje lett, hanem vállalta a bukás és az örök elveszés kockázatát is.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Velünk az Isten és A győzelem c. fej.)

„Egyetlen élet vagy korszak sem elegendő ahhoz, hogy Isten kegyelmének minden gazdagságát feltárja; az örökkévalóságra van szükség. Végtelen korszakokon keresztül a megváltott seregek létezése fogja megmutatni »kegyelme túláradó gazdagságát.«” (Gk-kommentár, megjegyzés Eféz 2,7-hez)

5 Mi következik abból, hogy a „megtartás” és az üdvösség kegyelemből van, Isten ajándéka?

Eféz 2,8–9 ■ „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez, nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”

Vö. Fil 3,9 ■ „Találtassam öbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom hit alapján.”

.....

.....

„Mert kegyelemből van üdvösségetek. – Ez mintegy a korábban mondottak összefoglalása... Pál tagadja, hogy Isten nekünk bármivel is adósunk volna. Tehát teljességgel a kegyelem üdvözít, nem valami jutalom vagy járandóság. Felvetődik a kérdés: Hogyan nyerik el az emberek Isten kezéből ezt a nekik felajánlott üdvösséget? Pál erre így felel: hit által. Ebből arra következtet, hogy nincs itt semmi, ami a miénk volna. Mert ha ez Isten részéről egyedül a kegyelem, és mi semmit nem hozunk a hiten kívül..., következképpen az üdvösségünk nem tőlünk van.” (Kálvin: i. m., 179–180.)

„»Kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töle-
tek van: Isten ajándéka ez.« Olyan igazság rejlik ebben az
igében, mely – ha nem hunytok szemet világosságának fény-
lő sugarai előtt – feltárja önmagát előttetek. Az örök élet
végtelen ajándék. Ennek következtében lehetetlen kiérde-
melnünk. Szükségszerű, hogy ajándék legyen. Ha pedig
ajándék, hit által kell elfogadnunk, és hálának, dicséretnek
kell szállnia érte Istenhez. A megalapozott, szilárd hit senkit
nem fog fanatizmushoz vezetni, sem pedig arra nem kész-
tet, hogy rest szolgálként vesztegeljen. Sátán megtévesztő
hatalma ösztönzi az embert arra, hogy önmagára tekintsen
Jézus helyett. Krisztus igazságának előttünk kell járnia, és
akkor az Úr dicsősége lesz jutalmunk (Ésa 58,8). Ha Isten
akarata szerint járunk, óriási áldásokat nyerhetünk ingyen
ajándékként. Ezeket azonban nem azért kapjuk, mintha
bármilyen érdemünk lenne, mert a mi emberi érdemeinknek
nincs semmi értéke. Kövessétek Krisztus akaratát, tiszteljé-
tek Istent, és hatalmasabbak lesztek a hódítóknál azáltal, aki
minket szeretett, és az Ő életét adta érettünk...” (Ellen G.
White: *Kiben bízhatunk?*, II. köt., 82o.)

6 Milyen kapcsolat van a kegyelemből, hit által elnyert üdvösség és a jó cselekedetek között?

**Eféz 2,10 ■ „Az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Átala a
Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre
elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”**

.....

.....

„A jó cselekedetek nélkülözhetetlenek az üdvösséghez – de
nem alapul vagy eszközül szolgálnak, hanem üdvösségünk

következményei és bizonyítékai. Nem cselekedetekért üdvözlünk (8–9. vers), de jó cselekedetekre lettünk teremtvé Krisztus Jézusban (10. vers), olyan jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten.” (Stott, i. m., 69.)

„Isten csak szeretett Fián keresztül fogadhat el minket. A jó cselekedetek csak következményei a szeretet munkájának. Ez nem érdem, és semmi olyat nem kapunk értük, ami által joggal hivatkozhatnánk arra, hogy részt vettünk saját lelki üdvösségünk kimunkálásában. A megváltás Isten ingyen ajándéka a hívőnek, amit egyedül Krisztus érdeme révén nyerhet el. A megterhelt lélek békességre lel a Krisztusba vetett hit által. Ez a békesség egyenes arányban van hitének és bizalmának mélységével. Lelki üdvössége érdekében nem hivatkozhat jó cselekedeteire. Nincs tehát valódi értéke a jó cselekedeteknek? A naponta vétkezőre ugyanazzal a jóindulattal tekint Isten, mint arra, aki a Krisztusba vetett hit által egyenesen, becsületesen igyekszik járni?... Az isteni elrendezés szerint az Úr kiérdemelhetetlen kegyelme úgy akarta, hogy a jó cselekedeteket jutalom kövesse. Isten egyedül Krisztus érdeméért fogad el minket. Az általunk véghezvitt irgalmas és előzékeny cselekedetek pedig a hit gyümölcsei. Ezek áldássá válnak számunkra, hiszen tetteink szerint vesszük el jutalmunkat. Krisztus érdemének jó illata teszi cselekedeteinket elfogadhatóvá Isten előtt. Az isteni kegyelem tesz képessé bennünket azokra a cselekedetekre, melyekért Isten megjutalmaz bennünket. Még ha minden tőlünk telhetőt megteszünk is, haszontalan szolgáltnak kell tekintenünk magunkat. Nem érdemlünk köszönetet Istentől. Csak kötelességünket teljesítettük, és ezeket a tetteket nem vihettük volna véghez saját bűnös természetünk erejével. Az Úr arra kér bennünket, hogy közeledjünk hozzá, és Ő is közeledni fog hozzánk. Így részesülünk abban a kegyelemben, amely az Úr kezéből

kapott jutalmat eredményező cselekedetekre képesít minket. A szeretettel végzett munkát a hit hívja életre... Igaz ugyan, hogy jó tetteink önmagukban nem biztosítják számunkra az üdvösséget, de az is igaz, hogy a bennünket Krisztussal összekötő hit cselekvésre indít minket.” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme* c. idézetgyűjtemény, november 19.)

Példa arra, hogy Isten mennyire előre elkészíti a jó cselekedeteket a megtérő emberek számára: Ap csel 9,10–11.15. Isten más és más jó cselekedeteket tervez számunkra egyéniségünknek és képességeinknek megfelelően. Akkor a legboldogabb és legteljesebb az életünk, ha ezeket mi tudakoljuk tőle, követjük készítéseit és betöltjük ezeket. A mi készségünkön múlik, hogy Isten ránk vonatkozó jó tervei beteljesednek-e. Erre utal az idézett ige utolsó része: „hogymi azokban járjunk”. Istennél nem létezik kényszer, szabad választásunkat mindenkor tiszteletben tartja. Felkínálja azonban nekünk, hogy keressük, akarjuk megismerni, és betöltsük azokat a jó cselekedeteket, amelyeket számunkra előre elkészített.

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

*– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

A zsidók és pogányok közötti „válaszfal lebontása”

(Eféz 2,11–21)

A fejezet második részében Pál folytatja annak bemutatását, mit eredményezhet a kegyelem – és annak növekedése – az egyének és a keresztény közösségek életében.

1 Mire emlékezteti olvasóit az apostol? Milyen állapotban voltak az efézusiak mint „pogányok” az evangélium megismerése és elfogadása előtt? Érvényes-e ez a kijelentés minden Isten nélkül élő emberre ma is?

Eféz 2,11–12 ■ „Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti, a testben pogányok – akiket körülmetéletlenségnek nevezett amaz úgynevezett, és a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés – abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek és az ígélet szövetségétől távol valók, reménységeitek nem volt, és Isten nélkül valók voltatok e világon.”

.....

.....

Pál a fejezet első részében leírtakra utal vissza az *annakokáért* bevezetéssel. A kegyelemből való üdvösség csodálatos gondolatának a kifejtése után arról ír az apostol, hogy jó, ha az ember

megemlékezik korábbi állapotáról, arról, hogy honnan emelte ki Isten. Minden keresztény számára hasznos, ha tudatosítja magában, hogy miből és hogyan nyert szabadulást.

Pál szinte drámai kifejezésekkel ábrázolja azok állapotát, akik az evangélium és Isten ismerete nélkül élnek ebben a világban. Mi hogyan gondolunk – a saját életünkben megtapasztalva az isteni kegyelmet – azokra a felebarátainkra, akik még az itt vázolt, elveszett állapotban vannak?

„A jótettek áldásai követni fogják az örökkévalóságba azokat, akik Megváltójuk kedvéért megtagadták önmagukat. Amikor győztesként Isten trónja körül állnak, a bűn és a lealacsonyodás fogságából szabadult megváltottak a köszönet szavaival szólnak azokhoz, akik értük munkálkodtak: »Isten nélkül, remény nélkül voltam a világban, elveszett állapotban a bűnök és a romlottság fogságában. Fizikai és a lelki táplálékra éheztem. Ekkor te könyörülettel és szeretettel hozzám jöttél, ennem adtál, felöltöztettél, és elvezettél Isten Bárányához, aki elveszi a világ bűneit.«” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII. köt., 238. o.)

Pál megállapításai a pogányok korábbi állapotáról nem tekinthetők kárhóztatásnak, csupán ténymegállapításnak. A Krisztussal való kapcsolat hiányában nincs összeköttetésünk a forrással, ahonnan a megelevenítő erő származik. Mindenki ebben a helyzetben van, míg élő kapcsolatba nem kerül Krisztussal, akár zsidó, akár bármely nemzetből való (vö. Eféz 2,3–8.).

A „Krisztus nélkül” kifejezés Pál szóhasználatában tudatos szembeállítás az általa gyakran használt „Krisztusban” kifejezéssel. Nem csupán a pogányokon múlt, hogy korábban vajmi keveset tudtak az igaz Istenről és az Ő helyes imádatáról. Az „Isten nélkül” kifejezés az eredeti görög szövegben csak egy szó: *atheoi*, amelyből a mi „ateista” szavunk is származik. A pogányok nem abban az értelemben voltak „ateisták”, hogy ne lettek volna

vallásosak, nagyon is tiszteltek ők sok istent, az egy igaz Istent azonban nem ismerték. Ezt az ismeretet Isten Izráelre bízta, hogy továbbadják másoknak. Ők kudarcot vallottak küldetésük teljesítését illetően, így maradtak meg a pogányok „pogánynak”, Izráel közösségétől idegeneknek. Gondolkoztasson el ez minket a saját felelősségünket illetően!

2 Milyen változás állt be a „pogányok” gondolkodásában és életében, miután megismerték Krisztus evangéliumát? Milyen eredménye lehet Krisztus áldozata hitbéli elfogadásának minden ember esetében?

Eféz 2,13 ■ „Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol valók voltatok, közel válókká lettetek a Krisztus vére által.”

Vö. Rm 3,25 ■ „Akit Isten előre rendelt engesztelő áldozatul az ő véreben való hit által...”

.....
.....
.....

Pál kifejezésmódjában gyakran megjelenik az *egykor és most* ellentétének hangsúlyozása.

„Krisztus vére” által:

- megbékéltettünk (Rm 5,10; 2Kor 5,19; Kol 1,20),
- megváltattunk (Ef 1,7; Kol 1,14),
- megigazítottunk (Rm 5,9),
- megtisztítottunk (Zsid 9,14; 1Jn 1,7; Jel 1,5),
- bizodalmunk van „a szentélybe való bemenetelre” (Zsid 10,19),
- a lelki és testi feltámadás részeseivé lettünk, illetve leszünk (Zsid 13,20).

„Krisztus vére által”, „Krisztusban” nyerhetjük el mindezen áldásokat. „Mindez Őbenne van, s nekünk magunknak is feltétlenül Őbenne kell lennünk ahhoz, hogy elnyerhessük [ezeket az áldásokat]. Önzésünknek el kell tűnnie Őbenne, akkor vagyunk az övéi... Minden Őbenne van, és úgy nyerhetjük el, ha mi is Őbenne vagyunk... Őhöz kell fordulnunk ezekért... Amikor pedig hozzá megyünk, lépünk vele közösségre hit által, maradunk benne, »találtassunk mindenkor Őbenne« (Fil 3,9)” (Alonzo T. Jones: *A harmadik angyal üzenete – 26 áhítat a generálkonferencia 1895. évi ülészakán*)

A „távol valókból közel valókká válás” kifejezés kapcsán elgondolkozhatunk arról, hogy mennyire kerültünk közel Krisztushoz és általa az Atyához a megtérésünket követően?

3 Mi emelt „választófalat” zsidók és pogányok közé? Mi okozta az „ellenségeskedést” köztük?

Eféz 2,14–16 ■ „Mert Ő a mi békességünk, aki egyé tette a két nemzetséget, lerontotta a közbevetett választófalat. [Megszüntette] az ellenségeskedést az ő testében azáltal, hogy eltörölte a parancsolatok tételekben való törvényét, hogy ama kettőt új emberré teremtse önmagában, békességet szerezve. Hogy megbékéltesse mindkettőt Istennel, egy testben a keresztfá által, megölvén ezen az ellenségeskedést.”

.....

.....

.....

Ne felejtjük el, hogy az Efézusban és környékén élő keresztények a pogányságból tértek meg. A zsidókban erős előítéletek

voltak a pogányokkal szemben, fölényesen, lekezelően viszonyultak hozzájuk. A pogányokban szintén voltak ellenérzések, előítéletek a zsidókkal szemben, akik magukat náluk felsőbbrendűnek tekintették, és elzárkóztak a velük való mindennapi érintkezéstől (vö. Ap csel 10,28; 11,1–3). Pál apostol a zsidók és pogányok közötti válaszfal végérvényes eltávolításáról beszél Krisztus által, arról, hogy e „két nemzetség” immár egyenjogú örököse az üdvösségnek.

A „közbevetett válaszfal” szó szerinti értelemben is létezett zsidók és pogányok között a jeruzsálemi templomban:

„A pompás templom, amelyet Nagy Heródes emeltetett Jeruzsálemben [meghagyva annak fedett részét, az ún. második templomot, amit a babiloni fogság után építettek]... kiemelkedő talapzaton állt. A templom területén terült el a Papok udvara, attól keletre Izrael udvara [az izraelita férfiak udvara], majd ismét keletre az Asszonyok udvara [az izraelita nők és gyermekek udvara]... E három udvar ugyanazon a talapzaton volt, mint a templom [a fedett épület]. E szinttől öt lépésre lejjebb volt egy fallal körülvett emelvény, majd azon túl tizennégy lépéssel szintén egy fal. E mögött helyezkedett el egy külső udvar, vagy más néven a Pogányok udvara, e tágas udvar körülvette a templomot és a belső udvarokat. A pogányok bármely részről felnézhetek a templomra, de közelebb nem mehettek. Elválasztotta őket a körbefutó fal, egy 1,5 méter magas kőbarikád, amelyen szabályos közönként figyelmeztetést helyeztek el görög és latin nyelven...A zsidó történetíró, Josephus Flavius *A zsidó háború* c. könyvében ezt írja: »Ha az ember áthaladt az udvaron, három könyök magas, művészién kidolgozott kőkorláthoz érkezett, amely a második templomudvart övezte. Ezen egyenlő távolságra oszlopok sorakoztak, amelyek részben görög, részben latin nyelven a szentség törvényét hirdették, vagyis hogy idegennek tilos a szentély területére lépnie.«... Előkerült kettő a görög feliratok közül, az egyik 1871-ben, a másik 1935-ben. Az előbbi, amely Isztambulban van kiállítva,

egy közel egy méter átlójú fehér mészkőtábla. Felirata így hangzik: »Idegen nem léphet a templom körüli lezárt területre. Akit mégis rajtakapnak ilyen cselekedeten, önmaga okozza halálát.« [Vö. Ap csel 21,27–31]... Ez tehát a második fejezet történelmi, társadalmi és vallási háttere.” (John Stott: *Az efézusi levél*, Harmat Kiadó, Budapest, 1994.)

Az elválasztó fal a feliratokkal természetesen nem Isten rendelése volt. A babiloni fogságból hazatért júdabeliek megértették, hogy a bálványimádással való összekeveredésük vezetett a nemzeti tragédiához. Először egy reformáció indult meg, amelynek során megújították Istennel kötött szövetségüket, és elkötelezték magukat, hogy nem ismétlik meg a múlt bűneit. Később azonban eltorzult ez a reformáció abba az irányba, hogy messzemenő elzárkózást tanúsítottak a pogányok iránt. Ezzel akarták biztosítani azt, hogy a korábbi bűnök ne ismétlődjenek meg. Ennek eredménye volt a szó szerinti fal megépítése a tiltó feliratokkal a templomban, valamint az átvitt értelemben vett fal, sőt az ellenségeskedés kialakulása zsidók és pogányok között.

E sajátos kifejezés: „a parancsolatok tételekben való törvénye” a babiloni fogság utáni zsidó nomokráciára (törvényuralomra) utal, amely a Tórában (Mózes öt könyvében) foglalt isteni rendelkezéseket emberi rendelkezésekkel kerítette körül, úgymond védőfalként. Ez a „védőfal” 248 ember alkotta parancsolatot és 365 tiltást jelentett. Azáltal, hogy Jézus az egész világért halt meg (nem csupán a zsidó népért), és előzőleg tanításaival és életpéldájával leválasztotta az emberi parancsolatokat az ószövetségi isteni rendelkezésekről (lásd Mt 15,3.6.9), lerombolta a judaista nomokráciát, és ezzel együtt a válaszfalat zsidók és pogányok között.

„Erről az igeszakaszról [Eféz 2,13–16] sokan azt gondolják, hogy [csupán] a ceremoniális törvényekről [az áldozati rendszerről] szól. Az természetesen igaz, hogy a keresztnél ezek-

nek a törvényeknek az érvényessége véget ért. Szükséges azonban emlékeznünk arra, hogy azt a szembenállást, amiről Pál itt beszél, nem a ceremóniális törvények eredményezték. A probléma abban állt, ahogyan a zsidók ezeket a törvényeket értelmezték, és ahogyan emberi rendelkezéseket adtak hozzá... Ezek a szabályok aztán az általuk képviselt értelmezéssel együtt odáig vezettek, hogy megváltoztatták az eredeti törvények hatását és működését, vagy másképpen fogalmazva, lényegében érvénytelenítették azokat. Bármely pogány, aki vágyakozott csatlakozni »Izrael közösségéhez«, szembe találta magát egy olyan rendszerrel, amely törvényi követelmények rendszerre lett... amely viszont igen csekély vágyakozást válthatott ki belőle. Így aztán a zsidó vallási rendszer leküzdhetetlen akadályként, »válaszfalként« állt előtte.” (*Adventista Biblia-kommentár*, VI. köt.)

Az áldozati rendszer Krisztus halála nyomán bekövetkezett érvénytelenné válását nem minden zsidó-keresztény értette meg, annak ellenére, hogy erről határozottan szólt egy Dániel könyvében foglalt messiási prófécia (Dn 9,27), és hogy a szentek szentjét eltakaró kárpit természetfeletti módon kettéhasadt Jézus halálakor.

„Sok zsidó megtérő azt gondolta, hogy a kereszténység is egyszerűen csak judaizmus, kiegészítve a »a Krisztus a Messiás« hitelvvel. Úgy tartották, hogy a pogányokból lett keresztényeknek körül kell metélkedniük, és igazodniuk kell a zsidó törvényrendszerhez amellet, illetve azzal együtt, hogy elfogadják Jézus Krisztust. A jeruzsálemi gyűlést (az apostoli zsinatot) éppen azért kellett összehívni, hogy rendezze ezt a kérdést... A judaizmust, amely parancsolatok és rendelkezések rendszerét foglalta magában, megszüntették. Krisztus elfogadásával és a »válaszfal« lerombolásával a pogányok »távol valókból közel valókká« lettek... A judaizmus rendszerének megszűnése azonban nem jelenti azt, hogy Isten minden parancsolata eltöröltetett...” (*Adventista Biblia-kommentár*, VI. köt.)

4 Mi az a félreértés, amit „a parancsolatok tételekben való eltörlésével” kapcsolatban feltétlenül szükséges eloszlatni?

Mt 5,17 ■ „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvény és a próféták eltörlésére, hanem inkább, hogy betöltssem.”

Mt 19,16–18 ■ „Íme, hozzá jött egy ember, és mondta neki: jó mester, mi jót cselekedjek, hogy örök életet nyerjek? Ő pedig mondta neki: Ha be akarsz menni az éltre, tartsd meg a parancsolatokat. Mondta neki: Melyeket? Jézus pedig mondta: Ezeket: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne tégy, tiszteld atyádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Jn 14,15 ■ „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok!”

.....

.....

.....

Sokan úgy értelmezik az Efézusi levél szóban forgó kijelentését, hogy Pál apostol itt általános értelemben a törvény érvénytelenítéséről szól az újszövetségi korszakban. Példaként idézhető a Békés-Dalos Újszövetség-fordítás, amely Eféz 2,15-öt így adja vissza: „A törvényt parancsolataival és rendeleteivel [Krisztus] saját testében érvénytelenítette.”

„A templomszolgálat szertartásait, amelyek Krisztust ábrázolták jelképekben..., az Úr visszavonta..., mivel a jelkép összetalálkozott a valósággal. A Tízparancsolat azonban érvényes maradt, és érvényes is lesz a véget nem érő korszakokon át... Isten törvénye meg fogja tartani tökéletes voltát, amíg csak az Úr királyi széke fennáll... A Tízparancsolat

törvényét nem feszítették meg Krisztussal. Ha megfeszítették volna, Sátán elérte volna mindazt, amit a mennyben el akart érni... Ma is embereket vezet félre Isten törvényét illetően... Isten nem azért hozta meg kimondhatatlan áldozatát egyszülött Fia odaadásával, hogy az embernek... joga legyen megszegni Isten parancsolatait. Hírhedt hazugság ez, mely Sátántól ered... Ez a törvény, amelyet Sátán nagyon szeretne semmisnek, érvénytelennek tekinteni, nem más, mint az igazságosság, az örök életben is érvényes erkölcsi mérce.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 198. o.)

5 Milyen eredménye lett – és lehet ma is – Krisztus „békességszerző” munkájának?

Eféz 2,17–18 ■ „Békességet hirdetett nektek, a távol valóknak és a közel valóknak. Mert Őáltala van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.”

Vö. Eféz 2,14 ■ „Ő a mi békességünk...”

.....

.....

.....

Krisztus nem csupán különböző embercsoportok között békességszerző, amint ezt előzőleg láthattuk. Az Ószövetség messiási prófeciáiban is több helyen találkoznak már a békesség és a Messiás összekapcsolódásával (lásd Ésa 9,6; Mik 5,5).

Az áldozati rendszerben is fellelhető a békeáldozat mint hálaáldozat, amely örvendezést fejezett ki az Isten és az ember, valamint az ember és ember között létrejövő békességért, amit az értünk hozott helyettes áldozat valósít meg (lásd M. L. Andreasen: *Az ószövetségi szentély és az evangélium, Békeáldozatok c. fej.*).

A Szentírás bizonyágtétele szerint Krisztus maga a békesség, és nem jöhet létre valódi békesség másképpen, csakis Őbenne és Őáltala. A vele való közösségben viszont az emberiség minden nemzetsége és társadalmi rétege egybeköttetik.

„A hívő nem kap felszólítást arra, hogy teremtsen békét Isten és önmaga között. Ezt sohasem neki kell megvalósítania, minthogy nem is tudná megtenni. Krisztust, a békesség Fejedelmét kell elfogadnia, mert Őáltala jöhet létre a béke Istennel és emberekkel.” *(Szemelvények Ellen G. White írásaiából, I. köt., 362. o.)*

A zsidókból lett keresztények számára meglepő lehetett, hogy ők is csak ugyanazon módon és eszközök által léphetnek szövetségi kapcsolatba a Messiással, mint a pogányok. Bár rendelkeztek ismeretekkel Istenről, hagyománytiszteletük és bűneik miatt el voltak választva Tőle, és nekik is ugyanúgy megbékélésre volt szükségük Istennel. Krisztusban viszont mind a zsidók, mind a pogányok az Atyához járulhatnak, ugyanazon Lélek által.

„Egyedüli reményünk Krisztus vérének soha el nem múló hatékonysága, mert kizárólag az Ő érdemei által részesülhetünk bűnbocsánatban és békében.” *(Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 198. o.)*

6 Milyen bátorító üzenetet küld az apostol a pogányságból megtérteknek? Milyen hasonlattal szól Krisztus egyházáról, amely mind a zsidóságból, mind pogányságból való tanítványokat magában foglalja?

Eféz 2,19–22 ■ „Azért immár nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek, és háza- népe Istennek, akik felépítettetek az apostolok és pró-

féták alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép rendben rakattatván növekedik szent templommá az Úrban, akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.”

.....

.....

.....

Az idegeneknek és jövevényeknek nem voltak egyenlő jogaik a különböző helyeken élő polgárokkal. Az ún. *istenfélők* – akik a pogányok közül látogatták a zsinagógai istentiszteleteket, mert szimpatizánsai voltak a zsidók magasabb rendű vallásának – idegenek és jövevények voltak az izraelitákhoz képest. Csakis a pogányok udvarába léphettek be, mint ezt az előzőekben említettük. Pál azonban biztosítja őket, hogy Jézus Krisztus egyházában ilyen különbségtétel nincs. Isten országában ők is egyenjogú polgárok, Isten házanépéhez, családjához tartoznak (vö. Eféz 3,6; Gal 3,28–29).

Pál leveleiben több hasonlatot is alkalmaz az egyházra. Ezek egyike a *templom*. Az ábrázolás ezen a ponton átvált a „házban lévőkről” magára az épületre. Ennek alapköveit a próféták és az apostolok alkotják, akiknek Isten kinyilatkoztatta kegyelme gazdagságát. A többi keresztényből pedig az épület szerkezete fog felépülni.

Érdemes figyelni arra is, hogy ez a szakasz nem azt mondja, hogy az egyház egyetlen apostolon – nevezetesen Péteren – mint alapon fog majd felépülni, hanem „a prófétákon és apostolokon”.

Ugyanakkor Krisztus a Szegletkő, aki egyben tartja a lelki épület különböző részeit, formát és egységet biztosítva annak. (A korabeli palesztinai építkezéseknél a szegletkő volt a legfontosabb elem, ez viselte az épület statikai terhét.)

A szóban forgó igeversék erős cáfolatát jelentik annak a római katolikus tantételnek, mely szerint az egyház „Péter kősziklájára” épül:

„Az egyház Jézus Krisztusra épül... nem függhet embertől, ember nem irányíthatja... Mindenki ki van téve a kísértésnek, mindenki esendő és tévedhet. Nem bízhatjuk a vezetést véges elmére. A hit sziklája Krisztus élő jelenléte az egyházban. A leggyengébb is rábízhatja magát, és akik a legerősebbnek képzelik magukat, a leggyengébbnek fognak bizonyulni, hacsak nem választják Krisztust erősségüknek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A kereszt árnyékában c. fejj.)

A Zsolt 118,22-ben foglalt messiási próféciaira hivatkozik az apostol, amikor a „szegletkő” jelképével szól Krisztusról. Pált megelőzően maga Jézus is Önmagára alkalmazta ezt a jelképet, illetve messiási próféciát (lásd Mt 21,42).

Pál az „Úrban” és az „akiben” kifejezésekkel ismét megerősíti azt, hogy keresztény növekedés csak Krisztusban valósulhat meg. A „szép rendben” kifejezésnél található görög szó jelentése: „pontosan összeilleszteni, összerakni, összekapcsolni, egyesíteni”.

„Az egyház nem egy véletlenül összeállt kőhalom. Van szabályos alakja, és van összetartó kapcsolat az egyes kövek között. Minden egyes építőelemnek megvan a pontos helye. Az egész építmény stabilitása pontos és gondos tervezés eredménye.” (*Adventista Biblia-kommentár*, VI. köt.)

„A menny csodálkozik a gyülekezet jelenlegi állapotán, hiszen milyen sokat jelentene a világnak, ha minden kő a helyén lenne, élő kőként árasztva a világosságot! Amelyik kő nem ragyog, az értéktelen. Nem a halott, fénytelen kövek jelentenek értéket gyülekezeteinkben, hanem

az élő kövek, amelyek felfogják az élő szegletkőből, a világhossz Napjából áradó fényt..., melyben az irgalmasság és igazság fénycsóvái összetalálkoznak... [azért, hogy továbbbsugározzák (vö. 1Pt 2,5)].” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 198. o.)

Pál elhívása a pogányok apostolául Isten kegyelmének bizonyságaként

(Eféz 3,1–13)

1 Hogyan hivatkozik Pál apostol arra, hogy Isten rendelése alapján lett a pogányok apostolává?

Eféz 3,1–2 ■ „Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus foglya tiértetek, a pogányokért. Ha ugyan hallottátok Isten kegyelme rendelkezését, amelyet nekem adott a ti érdeketekben.”

Vö. Ap csel 26,16–18 ■ [Pál így emlékezett vissza, hogy mit mondott neki Jézus, amikor megjelent a damaszkuszi úton:] „Azért jelentem meg neked, hogy téged szolgálóvá és bizonyossággá rendeljelek mindazokban, amiket láttál, és azokra vonatkozóan, amelyekre nézve meg fogok neked jelenni. Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, akik közé most küldelek. Hogy megnyisd szemüket, hogy sötétségből világosságra és a Sátán hatalmából Istenhez térjenek, hogy bűneik bocsánatát és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek a bennem való hit által.”

(Milyen értelemben nevezi magát Pál apostol „Krisztus foglyának”? Keressünk választ e kérdésre az alábbi igék alapján: 2Kor 5,14; Gal 2,20; Ap csel 20,24.)

.....

.....

.....
.....
.....

Az apostol fogsága azért következett be, mert még zsidó-keresztény hittestvéreiből is neheztelést váltott ki, hogy következetesen megszüntetettnek tekintette a zsidók és pogányok közötti válaszfalat (lásd Ap csel 21,20–24). A Krisztust visszautasító zsidók pedig egyenesen gyűlölték emiatt. Figyeljük meg, melyik volt az a pont, amikor védőbeszédét dühödten félbeszakították zsidó honfitársai a templom udvarában (lásd Ap csel 22,17–24).

„[A jeruzsálemi keresztény vezetők] abban reménykedtek, hogy ha Pál aláveti magát tanácsuknak, biztosan megcáfolja a róla elterjesztett híreket... Ezt az előterjesztést azonban nem Isten Lelke sugallta. Ez a gyávaság szülte volt... Sok zsidó, bár elfogadta az evangéliumot, még mindig igen nagy tiszteletben tartotta a ceremonális törvényt, sőt hajlott arra, hogy oktan engedményt tegyen. Azt remélték, hogy ezáltal megnyerik honfitársaik bizalmát, eloszlatják előítéleteiket... Akik Pálnak ezt a lépést tanácsolták, nem gondolták meg, milyen nagy veszélynek teszik ki... [Amikor Pál védőbeszédének ahhoz a pontjához ért], hogy Krisztus kiválasztott követe ő a pogányokhoz, a nép dühe fellángolt. Ahhoz szoktak, hogy magukat az Isten által kiválasztott egyetlen népnek tekintsék. Nem akarták megengedni, hogy a megvetett pogányok is osztozzanak azokban a kiváltságokban, melyeket oly sokáig kizárólagosan a magukénak tekintettek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Pál, a fogoly c. fej.)

2 Hogyan hivatkozott Pál arra, hogy ő közvetlenül Istentől kapott kinyilatkoztatást a megváltás „titkáról”, tervéről?

Eféz 3,3-5 ■ „Kijelentés útján ismertette meg velem a titkot..., melynek olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől. Amely egyéb időkben nem ismerttetett meg az emberek fiaival úgy, ahogy most kijelentetett az ő szent apostolainak és prófétainak a Lélek által.”

Gal 1,11-12 ■ „Tudtotokra adom pedig, atyámfiai, hogy az az evangélium, amelyet hirdettem, nem ember szerint való. Mert én sem embertől vettem, sem nem tanítottak arra, hanem Jézus Krisztus kijelentése által.”

2Kor 12,1-4 ■ „Rátérek azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire. Ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizenégy évvel ezelőtt (ha testben-e, nem tudom, ha testen kívül-e, nem tudom, az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy az az ember... elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie.”

.....
.....
A „titok” vagy „Krisztus titka” kifejezéssel kapcsolatban lásd az 1. tanulmány 4. pontjában foglaltakat.

„Pál bizonyosságot tesz arról, hogy többször kapott látomásokat és az Úr kijelentéseit... Ez képesítette arra, hogy mint jó vezető és bölcs tanító munkálkodjék. Ezek a kinyilatkoztatások hatották át azokat az üzeneteket is, amelyeket a későbbi években a gyülekezeteknek küldött. A benyomások, melyeket látomásai folyamán nyert, a lelkébe vésődtek...

Olyan üzenetet hirdetett, amely által azóta is, mindenkor segítséget és erőt adott Isten egyházának... Az üzeneteket az apostol nem emberi erő, hanem Isten ereje és Lelke által írta, így olyan tanácsokat tartalmaznak, melyeket mindenkinek tanulmányoznia kell... Olyan alapelveket fektet le, amelyeket minden gyülekezetnek követnie kell.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából irt levelek c. fejt.)

3 Különösképpen mely – abban az időben nagyon időszzerű – igazság bízott Pálra?

Eféz 3,6–8 ■ „Hogy tudniillik a pogányok örökös társak, ugyanazon test tagjai, részesei az ő ígéretének Krisztus Jézusban, az evangélium által. Amelynek szolgájává lettem, Isten ama kegyelmének ajándékából, amely adatott nekem az ő hatalmának munkája szerint. Nekem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem Krisztus végére-mehetetlen gazdagságát.”

1Kor 15,8–10 ■ „[A feltámadt Krisztus] legutoljára... mintegy méltatlannak nekem is megjelent. Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, aki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam Isten egyházát, de Isten kegyelme által vagyok, aki vagyok, és az Ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok [a többi apostolok] mindnyájan, de nem én, hanem Isten velem való kegyelme.”

Ap csel 22,17–18 ■ „Történt, hogy amikor Jeruzsálemben... imádkoztam a templomban, elragadtattam lelkemben. És láttam Őt, aki ezt mondta nekem: Siess, menj ki hamar Jeruzsálemből, mert nem veszik be a te bizonyágtételeidet énfelőlem!... Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé!”

(Figyeljük meg, milyen kifejezéssel szól az apostol arról, hogy zsidók és pogányok között nem létezik többé már semmilyen válaszfal, egyenlőképpen várományosai az üdvösségnek? Nehéz igaznak vagy kegyelemnek tekintette az apostol azt a szolgálatot, amit Istentől kapott? Tulajdonított-e az apostol önmagának bármiféle érdemet vagy teljesítményt, noha tudatában volt annak, hogy milyen nagy munkát végzett az evangélium szolgálatában?)

.....

.....

„A pogányok jövődő apostola ott tartózkodott a városban, amelyben korábbi hittestvérei közül oly sokan laktak. Forró vágyat érzett, hogy felvilágosítsa a zsidó vezetőket a Messiásra vonatkozó jövődölésekről, amelyek az Üdvözítő jövetelével beteljesedtek... De sajnos nagyot csalódott zsidó testvérei lelkületében... Megszégyenülve gondolt buzgóságára, amelyet István üldözésében kifejtett. Azon iparkodott, hogy eltávolítsa a foltot róla, akit oly hamisan vádoltak. Igyekezett hatalmasan hirdetni azt az igazságot, amelyért István az életét áldozta... Hajlandó lett volna Jeruzsálemben maradni, hogy ott szembeszálljon az ellenállással. Gyávaságnak tartotta a szökést, ha ottmaradásával néhány makacs zsidót meggyőzhet az evangélium igazságáról, még akkor is, ha ez az életébe kerülne... Isten tervével azonban nem egyezett meg, hogy szolgálja veszélyeztesse az életét.”
(Ellen G. White: *Az apostolok története*, Az előkészület napjai c. fej.)

4 Hogyan tér vissza az apostol ismét Isten megváltási tervének témájához, amiről már levele elején is szólt?

Eféz 3,9-11 ■ „Hogy megvilágosítsam mindenkinek, miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtett

örök időktől fogva Istenben, aki mindeneket teremtett Jézus Krisztus által. Azért, hogy megismertessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal, Istennek sokféle bölcsessége, amaz örök előre elvégzés szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

1Pt 1,12 ■ „Prédikálták nektek az evangéliumot, az egekből küldött Szentlélek által, amelybe angyalok vágyakoznak betekinteni.”

(Mikor gondolta el, mikor fogant meg az Atyában a megváltás terve? Jelen van-e a keresztyén köztudatban az, amit az apostol – több más újszövetségi kijelentéssel összhangban – mond: az Atya Krisztus által teremtett mindent? Jelent-e Isten megismerésében való növekedést még az angyaloknak is a megváltás tervének beteljesedése, amit ők figyelemmel követnek? Vö. 1Kor 4,9. Mire utalhat ez a kifejezés: „Isten sokféle bölcsessége”?)

.....

.....

.....

Az első fejezet 9–11. versére utal vissza itt az apostol, tovább fejtegetve azt, amit a neki adott kinyilatkoztatások által megértett erre vonatkozóan. A „mennybeli fejedelemségek és hatalmasságok” kifejezés kétségtelenül az angyalokra utal, akik a jó és rossz küzdelmének szemlélői és részesei. Közelebről azonban nem tudjuk megmagyarázni, hogy mit takar e kifejezés, Isten országában tárul majd csak fel ez előttünk. Ugyanez mondható el a Kol 1,16-ban olvasható, hasonló kifejezésekről is.

Az *előre elvégzés* vagy *elhatározás* kifejezéssel kapcsolatban lásd az 1. tanulmány 4. pontjához fűzött megjegyzést, annak az utolsó előtti bekezdésében foglaltakat.

5 Hogyan szól az apostol Krisztus közbenjáró szolgálatáról is, amely mennybemenetele óta folyamatos a benne hívők javára?

Eféz 3,12 ■ „[Jézus Krisztusban] van a mi bátorságunk és bizalommal való menetelünk Istenhez, az Őbenne való hit által.”

Rm 5,1-2 ■ „Miután megigazultunk hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által menetelünk van hitben a kegyelemhez...”

Zsid 10,19 ■ „Mivelhogy azért, atyámfiai, bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre Jézus vére által.”

.....
.....
.....
.....

Ez a mi hitünknek erős horgonya: Zsid 6,19–20. Bűnnel terhelt emberekként nem járulhatnánk Isten elé, de azt követően, hogy Krisztus helyettes áldozata által bűnbocsánatot nyertünk, bátran folyamodhatunk mennyei Atyánkhoz, aki Krisztusban fiaivá fogad, szeretett gyermekeiként bánik velünk.

„Az alázatos, könyörgő imáját Krisztus a sajátjaként terjeszti Isten elé. Minden őszinte ima meghallgatást nyer a mennyben, még akkor is, ha kifejezésmódja nem folyékony. Ha az ember szívből könyörög, kérése felszáll a szentélybe, ahol Jézus szolgál. Ő pedig egyetlen alkalmatlan vagy dadogó szó nélkül terjeszti azt az Atya elé, tisztán, szépen, saját tökéletessége jó illatával elegyítve.” (Ellen G. White: *Az ima hatalma*, 7. o.)

6 Hogyan tekintsenek a hívők az apostol fogságára mindezek alapján?

Eféz 3,13 ■ „Azért kérlek, hogy ne csüggedjete el az értetek viselt nyomorúságaim miatt, amelyek nektek dicsősége-tekre vannak.”

.....

.....

.....

.....

„Amikor a gyülekezetek tudomására jutott, hogy Pál Rómába készül, az evangélium jelentős győzelmét várták ettől a városban... Reményeik azonban szertefoszlottak arra a hírre, hogy az apostol fogolyként érkezik Rómába... Isten szándékát azonban nem lehet megakadályozni. Nem Pál prédikációi, hanem béklyói irányították az udvar figyelmét a kereszténységre... Hosszú fogsága alatt tanúsított türelme és vidámsága, bátorsága és hite állandó prédikációként hatott... Krisztus egyetlen követője se képzelje, hogy Istenért és igazságáért csak addig munkálkodhat, amíg nyilvánosan és zavartalanul teheti... Isten felhasználja egészségben és betegségben, életben és halálban. A nehézségek nem képeznek akadályt olyan ember előtt, aki elhatározta, hogy mindenekelőtt Isten országát és annak igazságát keresi.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A császár házából c. fej.)

---

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez..*

Hogyan növekedhetnek Krisztus tanítványai hitben és igaz életben?

(Eféz 3,14-21)

A harmadik fejezet vége Pál apostol imáját örökíti meg, amelyet az efézusi hívőkért mondott. Az ima szavai által feltárulnak előttünk azok az állomások, amelyek megjelölhetők a hitben és igaz életben való növekedés „keskeny útján”.

I Mivel kezdődik a valódi ima? Mire tanít minket Pál apostol példája?

Eféz 3,14-15 ■ „Ezért meghajtom térdemet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetiség, mennyen és földön...”

Zsolt 46,11 ■ „Csendesedjete és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön.”

.....
.....

Az apostol meghajtotta térdét az imához. A térdre borulás egyedül Istennek kijáró tisztelet, ennek ellenére sem a korabeli zsidóság idején (Lk 18,11), sem azóta nem gyakorolja mindenki.

A leborulásnak az Isten iránti mély tiszteletből kell fakadnia. Ennek gyakorlása vagy hiánya – csakúgy, mint bármely más hitbéli cselekedet esetében – visszahat ránk, de hatással lehet környezetünkre is.

„A nyilvános és egyéni istentiszteleteken egyaránt kiváltságunk, hogy térdre boruljunk az Úr előtt, amikor eléje tárjuk kéréseinket. Jézus, a mi Példaképünk »térdre esve imádkozott« (Lk 22,41). A tanítványokról is feljegyezték, hogy »térdre esve imádkoztak« (Ap csel 9,40; 20,36; 21,5). Pál apostol kijelentette: »meghajtom térdemet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt« (Eféz 3,14). Amikor Ezsdrás megvallotta Isten előtt Izráel népének bűneit, szintén letérdelt (Ezsd 9,5). Dániel naponta háromszor térdre borult, és hálát adott Istennek (Dn 6,10).” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, Imaórák c. feje.)

Mivel önkéntes az Isten előtti mély tiszteletnek ez a kifejezése (miképpen maga az ima is önkéntes), nem tehetjük kötelezővé, és nem is kérhetjük számon senkin az ima közbeni testtartást. Előfordulhat, hogy betegség vagy időskori mozgásszervi okok miatt nem tud valaki térdre ereszkedni. Saját magunk számára azonban mindenképpen helyes követni a felsorolt példákat.

Az ima előtt csendesedjünk el, ne mondjunk semmit, amíg nem tudatosítjuk magunkban, hogy kinek a színe elé készülünk. Az apostol imája „Jézus Krisztus Atyjára” irányítja a figyelmünket. Jézus helyettes áldozata alapján szeretettel fogad bennünket az Atya, ugyanakkor nem szabad megfedkezünk a közte és közöttünk levő különbségről. Ő a mindenség korlátlan Ura, Őröla neveztetik minden nemzetség mennyen és földön. Nem létezik nála nagyobb hatalmasság. Őelőtte a por-szemnél is kisebbek vagyunk. Méltó Ő imádatunkra, szeretetünkre és legmélyebb tiszteletünkre.

2 Mire van szüksége a megtért kereszténynek? Miképpen valósul meg „a belső ember erősödése”?

Eféz 3,16 ■ „Adja meg nektek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben.”

Hós 14,5-7 ■ „Kigyógyítom őket hűtlenségükből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlük az én haragom. Olyanná leszek Izráelnek, mint a harmat. Virágozni fog, mint a lilium, és gyökeret ver, mint a Libanon. Kiterjednek az ő ágai, és olyan lesz az ő ékessége, mint az olajfáé, illata pedig, mint a Libanoné.”

.....

.....

Az apostol hálát ad Istennek, amiért szentségre és feddhetetlenségre választotta ki az övéit, akik felől már előre elhatározta, hogy fiaivá fogadja őket. Ez azonban nem egy egyszeri lépés, amely a megtéréskor visszavonhatatlanul megtörténik. A bűnben legyengült ember a tékozló fiúhoz hasonlóan leromlott, beteg állapotában érkezik „haza” az Atyai házba, ahol gyógyulással és növekedéssel járó erősödésben kell részesülnie. Az erősödés a „belső emberre” vonatkozik. Ez személyiségünk legbelső része, ahol az ember végső indítékai és döntései születnek. A Biblia a szív kifejezést is használja erre. A belső ember erősödését leginkább az Isten közelségében időzés munkálja. Isten Lelkének titokzatos belső munkája által halad előre ez a folyamat.

„A természet műveinek szemlélésével, Isten szent Igéje olvasásával minden gyermek – amiképpen Jézus is annak idején – ismeretet szerezhet. Amint megpróbáljuk a Szaván keresztül megismerni mennyei Atyánkat, angyalok jönnek a közelünkbe. Gondolkodásunk megerősödik, jellemünk

nemesedik. Egyre jobban hasonlítani fogunk Üdvözítőnkre. Amint a természetben szemléljük a gyönyörű és fenséges dolgokat, Isten iránti szeretetünk erősödik. Miközben áhítat és tisztelet tölti be az embert, lelke megelevenedik azáltal, hogy művein keresztül kapcsolatba kerül a végtelen Teremtővel. Istennel meghitt közösségben, ima által a szellemi és erkölcsi képességek fejlődnek. Amint a lelki dolgokon időzünk, a lélek, a belső ember megerősödik.” (Ellen G. White: *A keresztény nevelés alapjai*, Isteni példaadás c. fejelet)

Minden „hazatért” teremtmény Isten országának szépségét, gazdagságát növeli. A megváltás nem csupán az ember élethez való jogát adja vissza, nemcsak a bűnt és szenvedést szünteti meg, hanem ezenfelül részévé lesz a dicsőségnek Isten országában.

3 Mi célból kell megerősödni a belső embernek? Mit jelent a Krisztussal való folyamatos kapcsolat a gyakorlatban? Lehet-e bizonyosságunk afelől, hogy ez valóság életünkben?

Eféz 3,17 ■ „Hogy lakozzék Krisztus hit által a szívetekben.”

.....

.....

A belső ember megerősödése folyamat, melynek révén a „gyenge szív” megerősödik, alkalmassá válik arra, hogy Krisztus ne csupán hatást gyakoroljon rá alkalmanként, hanem állandó helyet találjon ott, azaz lakozni tudjon az ember szívében. Titokzatosnak tűnhet ez. Hogyan lakozhat Krisztus – aki egy független személy – a mi szívében? A szív valójában ugyanaz, mint a belső emberünk, a gondolkodásunk legbelső központja. A szív átalakulása azt jelenti, hogy bár emberi természetünk számára

idegen az, amit Krisztus mond, mégis hisszük, hogy igazat szól és cselekszik. Hit által azonosulni tudunk értékrendjével, szeretetével. Értjük és egyetértünk azzal, amit képvisel, vágyakozunk arra, amire Ő vágyakozik, és fáj nekünk az, ami neki fáj. Ezáltal szívünk „lakóhelyé” válik a Lélek számára. Krisztus akkor költözik be a szívünkbe, amikor életvezetésünk, indítékaink és döntéseink összhangba kerülnek Ővele. Amikor már nemcsak a gondolatok és szavak, hanem a cselekedetek szintjén is megváltozunk, és a Lélek gyümölcseit teremjük (Gal 5,22). Jézus is úgy élt a földön, hogy az Atya ott élt a szívében mindenkor (Jn 14,10–11).

Rendkívül nagy jelentősége van annak, hogy a keresztyény eljusson a hitnek erre az állapotára. Ez az a határvonal, amely elválasztja a győztes, szabad életet a bűn rabszolgaságától. Aki a határon innen reked, soha nem tud győzni a bűnei felett, de aki végül minden féltett kincsét át meri adni Krisztusnak, és engedi, hogy a szívébe költözzön, az a győzelemhez szükséges erő birtokába jut. A győzelemben az embernek semmi érdeme nem lesz, az teljes mértékben Krisztusnak köszönhető. Egyedül a szív átadása az, ami az ember hatalmában áll.

„Az ember Sátán foglya, s természetétől fogva az ő sugallatainak követésére, parancsainak teljesítésére hajlik. Önmagunkban nincs erőnk, hogy sikeresen ellenálljunk a gonosznak. Csak ha Krisztus lakik a szívünkben életerős hit által, ha Ő irányítja kívánságainkat, és felülről származó erővel támogat, akkor szállhatunk szembe a hatalmas ellenséggel. A védekezés minden más módja teljesen hiábavaló. Egyedül Krisztus hatalma tudja korlátozni az ellenség erejét. Fontos igazság ez, amelyet mindenkinek szem előtt kellene tartania. Sátán állandóan ügyködik, pillanatnyi megállás nélkül, szertejár a világon, keresve, kit nyeljen el (1Pt 5,8). De legnagyobb erőfeszítéseit is megghiúsítja a hitből fakadó ima.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., A bűn csalárdsága c. fej.)

Mivel emberi természetünk másfelé húz, mindig fennáll a veszély, hogy a szívünk meggyengül, visszaalakul és lakhatatlanná válik Jézus számára. Ez a folyamat gyakran észrevétlenül zajlik. Ezért sokan élnek a Krisztussal való közösség hamis biztonságérzetében arra alapozva, hogy valamikor megtértek, továbbá gyakorolják vallásukat, rendszeresen hajtanak végre kegyes cselekedeteket. Isten szüntelen fáradozik azért, hogy helyes önismeretre jussunk.

„Isten lépésről lépésre vezeti népét. Különböző próbákat enged meg az életünkben, hogy felszínre hozza, mi lakik a szívünkben. Van, aki megállja helyét az egyik próbában, de elbukik a másikban. Isten minden próbában megvizsgál bennünket, mind alaposabban. Vannak, akik hajlandók elfogadni valamely isteni elvet, de a következő próbánál visszariadnak, mert rájönnek, hogy valamely melengedett bálványukat érinti. Itt van alkalmuk meglátni, mi lakik a szívükben, mi zárja ki onnan Jézust.” (Ellen G. White: *Maranatha*, BIK Kiadó, 2018, 46. o.)

4 A hitben való növekedés végállomása-e az, ha Krisztus a szívünkben lakozik? Ha a válasz nem, akkor mi hiányzik még?

Eféz 3,18 ■ „A szeretetben meggyökerezvén és alapot véve, hogy megérthessétek minden szentekkel együtt, mi a szélessége és hosszúsága, mélysége és magassága [Isten jóvoltának].”

.....

.....

.....

Úgy tűnhet, hogy a Krisztussal való közösség (amikor hit által folyamatosan lakni tud az emberi szívben) a hit csúcspontja. Hiszen ebben az állapotban az embert már nem ösztönös vágyai és kívánságai vezérlik, hanem a benne élő Krisztus. Győztes életet tud élni! Azt gondolhatnánk, hogy itt elértük azt a végső magasságot, ameddig egy Krisztus-követő eljuthat ezen a világon.

Pál apostol rövid imája további célokat tűz ki! Krisztus befo gadása, a vele való közösség még nem jelenti azt, hogy minden tekintetben megismertük már Őt. Ahogyan a házastársakra szokták mondani, hogy lakva ismerik meg egymást, ugyanúgy érvényes ez a Krisztussal való közösségre is. És ahogyan az emberi kapcsolatokban minőségi együtt töltött időre van szükség egymás megismeréséhez, úgy Krisztus esetében sincs ez másképpen.

Hogyan tudunk minőségi időt tölteni Krisztussal? Csakis úgy, ha Őrá figyelünk. Ez pedig nem könnyű feladat! Az énközéppontú emberi természet hajlik arra, hogy a kapcsolataiban maga körül forgolódjék, magához próbálja igazítani a környezetét. Ez még az imaéletünkre is kihathat. Hajlamosak vagyunk arra, hogy imáink kérésekre és – ha ezek nem teljesülnek – kérdésekre korlátozódjék. Akkor válik a Vele való kapcsolatunk valódi közösséggé, akkor kezdjük Őt mélyen megismerni, ha hagyunk időt az elcsendesedésre, a kereszt szemlélésére, beszédének hallgatására. Ez időigényes és nem ritkán küzdelmes feladat.

„A keresztben összpontosul Isten minden kinyilatkoztatása, amely az ember iránti szeretetét hirdeti. Hogy ez igazán mit jelent, azt nyelv nem tudja kifejezni, toll nem tudja leírni, emberi értelem képtelen felfogni... Krisztus ajándékként kapunk minden áldást. Ez az ajándék teszi lehetővé, hogy nap mint nap reánk árad az Örökkévaló jóságának kiapadhatatlan árja. A finoman árnyalt illatos virágokban is a Krisztustól kapott ajándékokban gyönyörködhetünk... Minden esőcsepp, amely lehull, minden fénysugár, amely

hálátlan világunkra árad, Istennek Krisztusban megmutató szeretetéről tanúskodik. Mindent e kimondhatatlan nagy Ajándék, Isten egyszülött Fia által kapunk. Keresztre feszítették, hogy ez a sok ajándék ránk áradhasson.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, II. köt., Utolsó üzenetek a generálkonferenciához c. fej.)

A Vele való közösség során, Isten dolgainak egyre mélyebb megértése által feltárulhat előttünk az Ő jóvoltának hosszúsága, szélessége, mélysége és magassága. Az ember Isten szemén keresztül kezdi látni a szeretet mélységeit. Eltűnnek számunkra személyes életünknek legyőzésre váró bűnei, kezdjük érteni az ember megmentésére és a bűn felett való végleges győzelemre vonatkozó Isteni tervet, felismerjük azt a szerepet, amit az Úr nekünk szán ebben a küzdelemben. Eközben állandóan bátorít is erejének igénybevételére.

Fennáll a veszélye, hogy ez a szeretetkapcsolat meggyengül vagy megromlik. A törés soha nem Krisztus részéről következik be, hanem az ember részéről. A világi kísértések, az ellenség támadásai elterelhetik az ember gondolatait a mennyei dolgokról a világiakra. Észrevétlenül eltávolodhatunk, sőt el is szakadhatunk Krisztustól. Isten ismerete ilyenkor fakulni kezd bennünk. Amíg a földi életünk tart, ez a veszély nem szűnik meg. Ugyanakkor az is igaz, hogy amíg a közösség Krisztussal fennáll, addig Isten megismerése is folyvást előre halad és mélyül.

„Ragaszkodjunk sziklaszilárdan Isten Igéjének elveihez! Emlékezzünk arra, Isten velünk van, hogy erőt adjon az új dolgokkal való szembenézésre. Őrizzük meg életünkben az igazságosság elveit, hogy erőről erőre juthassunk az Úr nevében. Tartsuk meg szentségben azt a hitet, melyet Isten Lelkének a tanítása és jóváhagyása alapozott meg kezdetektől fogva a jelenig. Tartsuk igen értékesnek azt a munkát, melyet az Úr parancsolatokat megtartó népe által vitt

véghez, és amely kegyelmének ereje által erősebbé és hatékonyabbá fog válni az idő előrehaladásával. Az ellenség el akarja homályosítani Isten gyermekeinek látását, és meg akarja gyengíteni hatékonyságukat, de ha a Szentlélek vezetése szerint fognak munkálkodni, az Úr lehetőségeket fog nyitni előttük a régi romok megépítésére. Folyamatos növekedésben lesz részük egészen addig, amikor majd az Úr nagy hatalommal és dicsőséggel leszáll a mennyből, hogy a végső győzelem pecsétjét a hűségesekre helyezze.”
(Szemelvények Ellen G. White írásaiból, II. köt., Utolsó üzenetek a generálkonferenciához c. fej.)

5 Mi a hitben való növekedés végső célja?

Eféz 3,19 ■ „Megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy [ekképpen] beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig.”

Jer 24,7 ■ „Szívet adok nekik, hogy megismerjenek engem, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemé lesznek, én pedig Istenüké leszek, mert teljes szívükből megtérnek hozzám.”

Jn 17,3 ■ „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.”

.....

Isten folyamatos megismerése valójában az Ő szeretetének egyre mélyebb és részletesebb megértését jelenti. Ennek a szeretetnek olyan mélységei vannak, amelyek túlszárnyalják az ember által ismert vagy elképzelt legnagyobb szeretet mértékét is.

Az út vége, a hitbeli növekedés végső célja: „beteljesedni Istennek egész teljességéig”. Az itt szereplő görög szó „teljes” vagy „befejezett állapotot” jelent. Meglehető lehet számunkra az a gondolat, hogy bűnös ember is lehet olyan befejezett állapotban, mint Isten. Természetesen itt nem Isten hatalmára és tudására vonatkozó teljességre kell gondolnunk, hanem lelki, erkölcsi értelemben kell vennünk a *teljesség* szót. Olyan állapot ez, amikor az ember el tud jutni a bűntől való teljes elfordulásra gondolataiban, beszédében és cselekedeteiben egyaránt. A jó és gonosz közötti ellentét elmélyült ismeretét jelenti ez az állapot, de az erre való érzékenység rendkívül kifinomultságát is. A hitben és igaz életben való növekedésnek ez a tömör, sokatmondó leírása éles ellentétben áll azzal a népszerű keresztény megközelítéssel, hogy ezen a világon, bűnre hajló emberi természetben lehetetlenség teljes győzelmet aratni a bűn felett.

Isten megismerése és a Hozzá hasonlóságban való növekedés még ezzel sem ér véget. Jn 17,3 nem csak azt érzékelteti, hogy az örök élet feltétele Isten megismerése, de azt is, hogy maga az örök élet nem más, mint Isten ismeretében való folyamatos elmélyedés. Tehát ez a tanulás a mennyben és az új földön, az örökkévalóságban át is folytatódik.

„Amikor pünkösd napján a Szentlélek kiáradt a tanítványokra, jobban megértették azokat az igazságokat, amelyeket Krisztus példázatokban mondott. Sok titokzatosnak tűnő tanítását fogták fel ekkor. De még mindig nem valósult meg teljesen, amit Krisztus nekik ígért. Megtudták Istenről mindazt, amit el tudtak hordozni, de Krisztus ígérete – hogy világosan megmutatja nekik az Atyát – még nem teljeseedett be. Sőt máig sem teljeseedett be. Isten-ismeretünk csupán részleges és fogyatékos. Amikor a küzdelem véget ér, és az emberré lett Krisztus Jézus az Atya előtt vállalja hűséges munkásait, akik egy bűnös világban bizonyágot tettek róla, akkor majd világosan látják azt, ami most

még titok számukra... Mi más lehetne a mennyei boldogság, mint az, hogy Istent láthatjuk? Mi lehetne nagyobb öröm a Krisztus kegyelme által megmentett bűnösnek, mint az, hogy Isten orcáját nézheti, és Atyaként ismerheti meg Őt?” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Az igazi Istenismeret c. fej.)

6 Meddig terjed Isten hatalma az emberért való munkálkodást illetően? Van-e olyan segítség, amelyet Isten ne tudna megadni bárkinek, aki teljes szívéből vágyakozik rá? Hogyan nyilvánul meg ez a segítség elsősorban?

Eféz 3,20–21 ■ „Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhet, feljebb, mint kérjük vagy elgondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint, annak legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetiségről nemzetségre, örökkön-örökké. Ámen!”

.....

.....

.....

Az ember hajlamos hitetlenkedni abban, hogy az igaz élet tekintetében hasonlóvá válhatunk Krisztushoz hit által. Látva magunk és testvéreink sokszor bukdácsoló, esésekkel és felkelésekkel tarkított életét, azt gondolhatjuk, hogy csak ritkán és kis mennyiségben juthatunk mennyei áldásokhoz, és hálásak lehetünk azért is, ha időnként valamennyit elnyerünk ebből.

Az áldás azonban a bennünk munkálkodó Erő szerint érkezik! Vagyis elsősorban nem kívülről fogjuk kapni a segítséget! A változás, a mennyei segítség belülről, a bennünk munkálkodó erőn

keresztül, annak mértékében fog megnyilvánulni. Amilyen mértékben közeledünk Istenhez, úgy közeledik Ő is hozzánk. Ha kezdünk megbízni Benne, ha rábízunk életünket, szolgáljuk Őt és embertársainkat, akkor nemcsak megismerjük Krisztust, hanem tapasztaljuk az Ő erejét, áldásait, amelyeket rajtunk keresztül áraszt ki. Nincs felső határa az áldások minőségének és mennyiségének. Végtelen bőséggel szeretné Ő az elveszett emberekre árasztani ezeket! A bennünk munkálkodó erő mértéke az egyetlen korlát.

Milyen csodálatos lenne látni Isten cselekedeteinek azt a végtelen bőséget és az elgondolásainknál feljebb való megnyilvánulását, amiről Pál apostol beszél! De nemcsak beszél, hanem miután imádkozik, teljes szívéből hálát is mond ezekért! Szaporítsuk hát mi is azoknak a számát, akik ennek az imának a gyümölcsei, akik a hitnek és igaz életnek ezt az egyre emelkedő pályáját befutják!

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

A Krisztus tanítványai közötti egység titka, biztosítéka

(Eféz 4,1-6)

I Miért alapvető kíváncsi a keresztény embert illetően, hogy Krisztushoz és elhívásához méltóan éljen?

Eféz 4,1 ■ „Kérlek azért titeket én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, mellyel elhívattatok.”

Fil 1,27 ■ „A Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat...”

Kol 1,10 ■ „Járjatok méltón az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és növekedvén az Isten megismerésében.”

1Thess 2,12 ■ „Kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.”

.....
.....

Óriási kiváltság, megtiszteltetés Krisztus tanítványának lenni, de nagy felelősség is egyben. (Még inkább látjuk ezt, ha tudjuk, hogy a magyar nyelvünkben *kereszténynek* fordított szó mögött álló eredeti, újszövetségi görög szó jelentése: *krisztusi*.) Nem az a keresztény, aki hiszi, hogy Isten létezik, sőt a korunknak szóló bibliai igazságokat és próféciákat is érti, hanem az a keresztény,

akinek az életében a Lélek gyümölcsei mutatkoznak a mindennapi életben. Sose felejtjük el, hogy cselekedeteink hangosabban beszélnek, mint szavaink.

„Egy fa értékét nem a neve, hanem a gyümölcse határozza meg. Ha a gyümölcs értéktelen, a név nem mentheti meg a fát a pusztulástól. János kijelentette a zsidóknak, hogy Isten előtti helyzetüket jellemük és életük határozza meg. Hitvallásuk semmit sem ér. Ha életük és jellemük nincs összhangban Isten törvényével, akkor ők nem az Ő népe.”
(Ellen G. White: *Jézus élete*, 107. o.)

Az Isten és Sátán közötti harc színtere a földünk, és minden tettünkkel vagy az egyik, vagy a másik oldalon foglalunk állást. Nem lehetünk „középutasok”. Éppen ezért kérelmek bennünket az apostol, hogy a mindennapi életünkkel, hétköznapi tetteinkkel tegyünk bizonyosságot keresztény voltunkról, Istenhez tartozásunkról. Isten neve akkor is megdicsőül, ha nincs lehetőségünk szólni az Ő igéjéről, de cselekedeteink, életünk tanúsodik mellette, bemutatja az Ő jellemét. Milyen szomorú, amikor magukat hívőnek valló emberek magatartása miatt kívülállóknak megbotránkoznak, és még távolabb kerülnek Istentől (vö. Rm 2,14).

Sokszor azt gondoljuk egy-egy tettünkéről, megnyilvánulásunkról, hogy ez apróság, de éppen ezek az apró dolgok mutatják meg igazán a szívünk, jellemünk milyenségét.

„Az igazágtalan tettekbe foglalt igazság a világunkra szórható legnagyobb átok. De az az igazság, amely Jézusban megnyilatkozott, az élet illata az életre.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1900. december 4.)

„A világ Megváltója kijelenti, hogy nagyobb bűnök is vannak, mint amelyekért Sodomának és Gomorának el

kellett pusztulnia. Akik hallják az evangélium bűnbánatra hívó szavát, és nem szívlelik meg, bűnösebbek Isten szemében, mint Sittim völgyének lakói. És még nagyobb azoknak a bűne, akik vallják, hogy ismerik Istent és parancsolatait megtartják, de jellemükben és mindennapi életükben megtagadják Krisztust.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 165. o.)

A következő kérdések és igék fényében vizsgáljuk meg életünket: vajon úgy járunk-e, ahogy illik elhívásunkhoz?

2 Miért alapvetően fontos jellemvonás a keresztény életben az alázat?

Eféz 4,2 ■ „Járjatok úgy, mint illik, teljes alázatossággal...”

Mt 11,29 ■ „Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”

Ésa 57,15 ■ „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.”

Jak 4,6 ■ „Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”

1Pt 5,6 ■ „Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején!”

Az alázat Istennel való kapcsolatunk alapja. De a testvéri közösségben sem lehet igazi egység enélkül, és nem lehet lelkeket megnyerni Krisztusnak. Az „én különb vagyok nálad” lelkület – még ha nem is hangzik el így szóban – visszataszító. Péter akkor vált alkalmassá a „bárányok legeltetésére”, amikor bukása után megalázódott, és belátta, hogy nem különb a többiekénél. Jézus három ízben feltett kérdésére adott alázatos felelete – „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged” – tanúskodott arról, hogy alkalmassá vált a nyáj pásztrolására. Ekkor már tudta szólni a gyengét, tudta inteni a bűnöst azzal a lelkülettel, amely egyedül alkalmas mások megsegítésére, lelki sebek gyógyítására. Pál több mint két évtizedes apostoli szolgálat után őszinte alázattal jelenti ki: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.” (1Tim 1,15)

Mi jellemzi az alázatos embert, honnan lehet felismerni a valódi alázatot? Csak néhány jellemzőt említve: Nem lehet megsérteni. Nem álszerény, de az elért eredményeit Istennek tulajdonítja, Őt dicséri értük. Nem értékeli túl a saját véleményét. Gondolatban sem tartja magát többre a másiknál. (Vö. Fil 2,3: „Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván timagatoknál.”)

„A valódi alázat arra vezeti az embert, hogy Krisztust és az Ő igazságát magasztalja, s hogy megértse, ő maga is mennyire teljesen Istentől függ. Sokszor fájdalmas megtanulni az alázat leckéit, mégis semmi sem válik ennyire a javunkra. Azért jár fájdalommal az alázat elsajátítása, mert fejünkbe szállt a magunk hamis értékelése. Hiúság és kevélység tölti meg a szíveket. Egyedül Isten kegyelme tud változtatni ezen.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IV. köt., 378. o.)

„»Amely esztendőben meghalt Uzziás király, láttam az Urat ülni magas és felemeltetett székben, és palástja betöltötte a templomot.« (Ésa 6,1) – Amikor Isten szolgájának megengedik, hogy szemlélje a menny Istenének dicsőségét, és bizonyos fokig megérti Izráel szentjének tisztaságát, akkor ahelyett, hogy szentségével kérkedne, lelke szennyezettségéről fog meghökkentő vallomásokat tenni. Ésaiás mély alázattal kiáltotta: »Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregek Urát látták szemeim!«

Ez nem az az erőltetett alázat és szolgálalkú önbírálat, amelynek közszemlére állítását sokan erénynek tartják. Arra a hamis alázatra a büszkeséggel és a maga nagyratartásával teli szív készlet. Sokan vannak, akik szavaikkal lekicsinylik magukat, de keserűen csalódnak, ha ez nem vált ki dicséretet, elismerő szavakat másokból. A próféta belső meggyőződése azonban valódi volt. Amint emberi gyengesége és torzult vonásai az isteni szentség, világosság és dicsőség tökéletességével kerültek szembe, a próféta mindenestől alkalmatlannak és méltatlannak érezte magát.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 82. o.)

„Isten nem részesíti bűnbocsánatban azt, akinek a bűnbánata nem terem alázatot.” (Ellen G. White, 11. kézirat, 1888)

„Ne feledjétek, hogy az alázat az az ajtó, amely Isten kegyelmének gazdag bőségéhez vezet.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I., 598. o.)

„Legyen az életünk folyamatos megtérés és alázat. Szüntelenül meg kell térnünk, hogy szüntelenül győzők lehessünk. Ha állandóan alázatosak vagyunk, akkor győzők leszünk.” (Ellen G. White, 92. kézirat, 1901)

3 Milyen jellemvonás a szelídség, és milyen cselekedetekben nyilvánul meg?

Eféz 4,2 ■ „Járjatok úgy, mint illik, teljes alázatossággal és szelídséggel...”

Zsolt 37,11 ■ „A szelídek öröklik a földet, és gyönyörködnek nagy békességben.”

Fil 4,5 ■ „A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!”

4Móz 12,3 ■ „Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd volt, minden embernél inkább, akik e föld színén vannak.”

.....

.....

.....

A szelídség egy „összetett” jellemvonás, sok-sok megnyilvánulása van. Figyeljük meg az alábbi idézetet, amely mintegy definícióját adja a bibliai értelemben vett szelídségnek.

„Becsés tulajdonság a szelídség, amely kész zokszó nélkül szenvedni, próbákat elviselni. A szelídség türelmes, igyekszik boldog lenni bármilyen körülmények között. A szelídség mindig hálás... A szelídség elviseli a csalódást, nem torolja meg a bántalmakat. A szelídség nem duzzog némán, szó nélkül elvisel. A mogorva természet a szelídség ellentéte, csak megsebez, fájdalmat okoz, anélkül, hogy örömet szerezne.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III. köt., 335. o.)

Mózesről azt mondja az Ige, hogy minden embernél szelídebb volt. Miben nyilvánult meg a szelídsége? Az őt ért bántásokat, támadásokat nem torolta meg, nem sértődött meg, nem volt bosszúálló, sőt életét is feláldozta volna népéért. Jóval, szeretet-

tel viszonzta a rosszat. Ugyanakkor határozottan kiállt Isten ügye és igazsága mellett, megalkuvást nem ismerve.

Isten szemében a szelídség igen értékes jellemvonás. Milyen nagy szükségünk van ennek megszerzésére most, hiszen az előttünk álló próbák fokozottan fogják próbára tenni szelídlelkűségünket.

„A külső díszek a halandó testet díszítik, a szelídség a lelket szépíti meg, és kapcsolja össze a véges embert a végtelen Istennel. Ez az a dísz, amelyet Isten legjobban értékeli... A mennyei angyalok azt fogják feljegyezni azokról, akik az Úr Jézus Krisztusra hagyatkoznak s szelídségben és alázatosan járnak vele, hogy ők vannak a legjobban felékesítve.”
(Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1881. január 18.)

4 Miért tekinthető az igaz jellem elengedhetetlen kívánalmának a hosszútűrés, egymás szeretetben való elviselése?

Eféz 4,2 ■ „...hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben.”

1Kor 13,4 ■ „A szeretet hosszútűró...”

Neh 9,17 ■ „Te bűnbocsátnak Istene vagy, könyörülő és irgalmas, hosszútűró és nagy kegyelmességű...”

.....

.....

.....

Milyen kevésbé vagyunk hosszútűrók egymással szemben! El-
lenben Isten hány éve/évtizede hordoz bennünket türelemmel,
szeretettel, mennyire hosszútűró irántunk. A legnagyobb igaz-

ságtalanság részünkről, ha hálásan fogadjuk el Istennek ezt a hosszútűrését irántunk, de mi nem akarjuk megadni egymásnak. Gondoljunk az adós szolgálataira!

Gyakran előfordul, hogy alaposan próbára tétetik a türelmünk ingerlő körülmények között, de soha ne feledjük, hogy amit Isten kér, vár tőlünk, az nemcsak egyszerűen felszólítás, hanem egyben ígéret is. Ő adja hozzá az erőt, hiszen „nála nélkül semmit sem cselekedhetünk”. Jézus földi élete is az irántunk tanúsított hosszútűrés és szeretetben való elszenvedés tökéletes példája: „Óh, hitetlen és elfajult nemzetség, vajon meddig leszek veletek? Vajon meddig szenvedlek titeket?” (Mt 17,17)

„Isten mindent látó szeme észreveszi mindenkinek a hibáját és uralkodó szenvedélyét, mégis hordozza hibáinkat és könyörül erőtlenségeinken, ezért megparancsolja népének, hogy ugyanolyan gyengéd és türelmes lelkületet tanúsítsanak egymás iránt.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, 177. o.)

„Ha már tévedsz, inkább tévedj a könyörület és a hosszútűrés, mint a türelmetlenség oldalán.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IV. köt., 64. o.)

„Amíg ezen a földön élünk, áldatlan hatásoknak vagyunk kitéve. Bosszúságok teszik próbára idegeinket. De ha jó lelkülettel viseljük el őket, jellemünkben keresztény vonások fejlődnek ki. Ha Krisztus bennünk lakik, türelmesek, kedvesek és elnézőek leszünk, vidámak a bosszantások és ingerlések között is. Miközben napról napra és évről évre legyőzzük énünket, nemes lelkű hősökké formálódunk. Ezt kaptuk feladatként, de Jézus segítségével, kitartó igyekezet, rendíthetetlen elhatározás, folytonos éberség és szüntelen imádkozás nélkül ezt nem lehet megvalósítani. Mindenkinek meg kell vívnia a maga egyéni harcát. Közreműködé-

sünk nélkül Isten sem tudja jellemünket nemessé és életünket hasznossá tenni. Akik kitérnek a harc elől, nem érzik a győzelem ízét és örömét sem...

Összezavarodunk mindennapi kis próbákban, és megengedjük, hogy ezek sértsenek, háborgassanak minket... Pedig a legfontosabb áldások a mindennapi háborgatások türelmes hordozásából származnak... A következetes élet, az elnéző türelem, az ingerléssel szemben is nyugodt lelkület mindig a legmeggyőzőbb érv és a legkomolyabb vonzerő.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 487., 494. o.)

„A szeretet nemcsak elviseli mások hibáit, hanem jókedvvel tűri el a szenvedést és a kényelmetlenséget... Ez a szeretet soha el nem múlik (1Kor 13,8), soha értékét nem veszti. A szeretet mennyei jellemvonás. Tulajdonosa pedig becses kincsként viszi magával Isten városának kapuján át.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 169. o.)

5 Minek a bizonyága a testvérek közötti egység, és mit fog eredményezni megvalósulása?

Eféz 4,3 ■ „Igyekezve megtartani a Lélek egységét a békeség kötelékében.”

Jn 17,21–22 ■ „Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, önekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk.”

.....
.....

Nem létezhet igazi egység alázat, szelídség, szeretet, hosszútűrés nélkül. Az ige felszólít, hogy igyekezzünk az egység megvalósítására és megtartására. Igyekezzünk és vigyázzunk, mert Sátán folyamatosan támad, meg akarja ezt akadályozni, hiszen tudja, hogy Isten népének ereje az egységben van.

„Az egységben erő és győzelem van, a széthúzásban pedig gyengeség és vereség.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 488. o.)

Jézus olyan egységet tár elénk kíváncsalmként, amelyen az egység a három isteni személy között. Ilyen egység csakis Isten által, Őbenne, az igazságban valósulhat meg emberek között, az egyes tagok Istennel való személyes kapcsolatának az ápolásával. Amikor az Ige készítésére felbuzdulunk arra, hogy igazi egységre törekedjünk, úgy vélhetjük, hogy könnyű erre eljutnunk. Be kell látnunk azonban, hogy ez a legnehezebb dolog, mert ehhez az „én”-nek kell megfeszíttetnie mindenkiben, azaz a legnagyobb csatát kell megívni, és a legnagyobb győzelmet kell aratnunk önmagunk fölött.

„A jelen életben mindennemű társulás önuralmat, türelmet és megértést igényel.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 483. o.)

Önzésre hajlamos lényünk miatt csakis a Szentlélek újjáteremtő hatalma által lehetséges olyan egységre jutnunk, mint amelyért Jézus imádkozott. A késői eső csak ennek megvalósulása nyomán áradhat ki Isten megtisztult, maradék népére, amiképpen a tanítványokra is akkor töltetett ki a korai eső, amikor eljutottak az „egy szív, egy lélek, egy akarat” lelki magaslatára.

„Isten szándéka az, hogy a Szentlélek megszentelt emberi eszközökön keresztül munkálkodjék. Isten kinyitotta

az ajtót a menny és a föld között, melyet semmilyen hatalom nem zárhat be. Arra szólít fel mindenkit, legyen tiszta és megszentelt, hogy Isten műve befejeződhessen. Ha Isten népe helyes kapcsolatba kerül Urával és egymással, akkor a Szentlélek teljes erővel áradhat ki az egész *test* harmonikus egységére. Nyilvánvaló, hogy semmi sem gyengíti az egyházat úgy, mint a széthúzás és az egymás közötti harc. Semmi sem ellenkezik annyira Krisztussal és az igazsággal, mint ez a lelkület.” (Ellen G. White: *„A Szentlélek eljő reátok”,* 85. o.)

„Ha azok, akik magukat Isten népének vallják, elfogadják az Igéből rájuk sugárzó világosságot, akkor eljutnának arra az egységre, amelyért Krisztus imádkozott: a Lélek egységére a békesség kötelékében.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem,* 379. o.)

„A különböző természetű emberek között uralkodó összhang és egység a legerősebb bizonyosága annak, hogy Isten elküldte Fiát e világra, hogy megmentse a bűnösöket. Kiváltásunk, hogy bizonyosságot tegyünk erről. Ahhoz, hogy ezt megtehessek, alá kell rendelnünk magunkat Isten akaratának... A sokáig ápolt kis nézeteltérések oly cselekedetekre vezetnek, amelyek megsemmisítik a keresztnyi közösséget. Ne engedjük meg az ellenségnek, hogy ily módon előnyt szerezzen!... Ha Isten népe teljesen elhiszi Krisztus imáját, és megvalósítja tanítását mindennapi életében, akkor sorainkban egységes cselekvést láthatunk majd. Krisztus szeretetének arany köteléke kötik majd egymáshoz a testvéreket. Ezt az egységet azonban csak Isten Lelke hozhatja létre... Amikor a hívők Krisztussal egyesülnek, akkor egymással is egyesülnek a legszentebb hitben. Ha oly mértékben törekszünk az egységre, ahogyan Isten azt kívánja, akkor elérjük.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek,* 44–45. o.)

„A világnak arra van szüksége, hogy meglássa annak a csodának a kibontakozását, amely összeköti a szíveket keresztény szeretetben Isten népe körében... Akarjátok-e bebizonyítani életetekben, hogy mit tehet Isten igazsága azokért, akik szeretik és szolgálják Őt? Isten tudja, mivé lehetetek, tudja, hogy mit tehet értetek az isteni kegyelem, ha isteni természet részeseivé lesztek”. (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX. köt., 188. o.)

6 Mi minden köti össze a hívó közösség tagjait, mi adhat erőt az egység megtartásához?

Eféz 4,4-6 ■ „Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhivatásotoknak egy reménységében hívatatok el. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség. Egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van, és aki mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.”

Vö. 2Pt 1,1 ■ „Simon Péter, Jézus Krisztus szolgálja és apostola, azoknak, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak, Jézus Krisztusnak igazságában.”

.....

.....

.....

Összeköt bennünket testvéreinkkel az elhívás, a közös cél, az üdvösség reménysége, a közös célért való szolgálat, az Istennel szerzett közös tapasztalatok. Ugyanazon test tagjai vagyunk („egy test vagyunk sokan”), és ez a közösség szorosabb tud lenni, mint a vér szerinti kötelék, ahol nincs meg a lelki egység. Az Ige arra is rávilágít, hogy ennek az egységnek egyik alappillére az

„egy hit”. Sátán ezen a területen is megpróbálja megbontani a testvéri közösség egységét hamis tanítások által. Mindent tegyünk meg a „Lélek egységéért a békesség kötelékében”, ugyanakkor megalkuvás nélkül ragaszkodjunk a szilárd igei alapokhoz, mert az ezektől való elhajlás veszélyezteti az üdvösség elnyerését, és a közösség egységét is megrontja.

„Krisztus az összekötő láncszem és aranykapocs, amely összeköti a hívőket Istenben. Nem szabad, hogy ebben a kritikus próbaidőben elkülönülés legyen! Így szól a Szentírás Isten népéről: »Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, kik felépítettetek az apostolok és próféták alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, növekedik szent templommá az Úrban.« (Eféz 2,19–21) Isten gyermekei egységes egészet képeznek Krisztusban, aki figyelmünk központjába helyezi keresztyét. Mindazok, akik hisznek, egyek Őbenne.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, III. köt., 21. o.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

*– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Miképpen szolgálják a Lélek ajándékai az egyes hívők és az egyház növekedését?

(Eféz 4,7-16)

1 Hogyan tér át az apostol az egység témájáról az egyházon belüli sokféleségre? Milyen értelemben használja itt a kegyelem szót, a 2. fejezettel összevetve?

Eféz 4,7 ■ „Mindegyikünknek adatott a kegyelem, a Krisztustól osztott ajándék mértéke szerint.”

Vö. Eféz 2,8 ■ „Kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez.”

.....

.....

Pál az előző versekben az egyház egységét hangsúlyozta, a 7. verstől kezdve azonban a lelki ajándékokról szól, és ezzel árnyalja a képet. Tisztázza, mit jelent az egység, és mit nem. Továbbra is kívánatosnak tartja az Isten Fiában való hitben és az Ő megismerésében való egységet (13. vers), de rámutat, hogy ez az egység nem egyformaság, hanem változatos lelki ajándékok mellett valósul meg.

„[Pál] megfontoltan módosítja azt, amit az egyház egységéről éppen most írt. Bár csak egy test, egy hit, EGY család létezik, ezt az egységet nem szabad élettelen, színtelen egyformaságnak

képzelné. Nem szabad azt gondolnunk, hogy a keresztyének egymás pontos másolatai... A 7. vers Krisztus *kegyelmére* utal a különböző ajándékok szétosztásával kapcsolatban. Habár itt nem a *khariszmata* szót használja az »ajándékokra« (mint Rm 12,6-ban és 1Kor 12,4-ben), mégis világos, hogy ezekről van szó, mivel a »kegyelem« *kharisz*, az »ajándékok« pedig *khariszmata*. Nagyon fontos, hogy megértsük a különbséget. A »megmentő kegyelmet«, amely megmenti a bűnösöket, mindenki megkapja, aki hisz (lásd 2,5.8: »kegyelemből van üdvösségetek«); de azt, amit »szolgáló kegyelemnek« nevezhetünk, azt a kegyelmet, amely Isten népét alkalmassá teszi a szolgálatra, különböző mértékben kapjuk, *a Krisztus ajándékának mértéke szerint* (7. vers). Az egyház egysége a *kharisznak*, Isten kegyelmének eredménye, amely megbékéltetett minket, de az egyház sokfélesége a *khariszmátának*, Isten ajándékának eredménye, amelyet az egyház tagjai kapnak.” (John Stott: *Az efézusi levél*, Bp., Harmat Kiadó, 1991, 128–129. o.)

„Az egység a sokféleségben Isten terve... Minden egyénnek megvan a helye egy nagy terv betöltésében, amely Krisztus képmásának bélyegét viseli... Egyikük egy bizonyos munka elvégzésére alkalmas, egy másiknak eltérő munkája van... Mindegyikük a többi kiegészítése kell, hogy legyen... Isten Lelke... összhangot fog teremteni a cselekvésben... Milyen nagy a természetben megnyilvánuló sokféleség! Mindennek megvan a maga sajátos működési területe, mindezt mégis egy nagy egészben látjuk összekapcsolódni... Mindannyiunknak tiszteletben kell tartanunk egymás tehetségét, össze kell hangolódnunk a jószágban, az önzetlen gondolatokban és cselekedetekben, mert Krisztus Lelke mint élő, munkálkodó hatalom van jelen az egészben... Nem a látványos cselekedetek hozzák létre az egységet, hanem a Szentléleknek a jellemre gyakorolt hatása.” (Ellen G. White: *Our High Calling/Felülről való elhívásunk*, 169. o.)

2 Milyen hasonlatot alkalmaz a 68. zsoltárban foglalt messiási prófécia, amelyre az apostol hivatkozik a lelki ajándékokkal kapcsolatban? Mit jelent Krisztusnak a „föld alsóbb részeire” szállása?

Eféz 4,8–10 ■ „Ezokáért mondja az Írás: **Felmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek. (Az pedig, hogy felment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállt a föld alsóbb részeire? Aki leszállt, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.)**”

Vö. Zsolt 68,19 ■ „**Felmentél a magasságba, foglyokat vezetél, adományokat fogadtál emberekben...**”

.....

.....

„Olyan képies ábrázolásról van szó, amely kielezi az ellentétet a földi királyok és a Messiás diadalmenete, illetve győzelmi jelvényei között. Az ókori uralkodók rendszerint megkötözött hadifoglyokat vittek magukkal a győztes háború után megrendezett diadalmenetben, Jézus viszont a halál hatalmából megszabadított foglyokat vitt magával a mennybe. Arra utal a titokzatosnak ható zsoltárvers, hogy mennybemenetelekor Jézus magával vitte azokat, akik helyettes áldozati halála eredményeként, rendkívüli kivételként, a végső egyetemes feltámadást megelőzően kiszabadultak a sír fogságából (vö. Mt 27,52–53).” (Vankó Zsuzsa: *A Szabadító jövetele. Messiási ígéretek a Bibliában*, Spalding Alapítvány, 2015, 214. o.)

Az is szokásos volt a győztes hadvezérek ókori diadalmeneteinél, hogy a szemlélődő tömegnek ajándékokat adtak. A mennybe diadalamsan visszatérő Krisztus a lélek ajándékait adta gyülekezetének. A Szentlélek kiárasztása pünkösdkor bizonyossága volt annak, hogy Jézus mennybemenetele után kéressel járult

az Atyához, és kérése meghallgatásra talált. Ennek következményeként adott karizmákat, azaz lelki ajándékokat tanítványainak és követőinek, hogy az evangéliumhirdetést mennyei hatalom kísérelje.

„Pál itt nem a föld egyik részét veti egybe egy másikkal, hanem az egész földet a mennyel, mintha azt mondaná: az ő magasságos székéből alászállt a mi feneketlen mélységünkbe.” (Kálvin, i. m., 219. o.)

„Mindazonáltal az utalás valószínűleg még általánosabb, nevezetesen, hogy Krisztus alászállt a megaláztatás mélységeibe, amikor eljött a földre. Az is lehet, hogy a célzás a keresztre vonatkozik, a legalsó mélységek megtapasztalására, a pokol gyötrelmeire, amelyet Krisztus ott elszenvedett. Ez az értelmezés egybevág a Filippi 2,5–11 versekkel, ahol a »mégpedig a kereszthalálíg« a legmélyebb megaláztatást jelenti, amely megelőzte magasztos felemeltetését... Pál tehát elsősorban nem a térbeli alászállásra és felemeltetésre gondol, hanem inkább a megalázkodásra és a mennybemenetelre, amelyek közül az utóbbi egyetemes hatalmat hozott Krisztus számára, s annak köszönhetően az általa uralt egyházra kiárasztotta a Szentlelket, hogy benne lakozzék, és a Lélek ajándékait, hogy hasznára legyenek és eljuttassák a tökéletességre.” (Stott, i. m., 131–132. o.)

3 Hogyan jelenik meg a lelki ajándékok folytonosságának elve az apostol tanításában?

Eféz 4,11–13 ■ „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket profétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul. A szentek tökéletesítése céljából, szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére. Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.”

A korai adventizmus egyik legfontosabb felismerése volt, hogy a lelki ajándékok – köztük a próféta-ság lelki ajándéka is – folyamatosan az egyház rendelkezésére állnak, egészen Jézus második eljöveteleig. Több igehelyet találtak ennek alátámasztására, amelyek között szerepelt Eféz 4,11–13 is. (További igék: 1Kor 12,7–11.28; 1Thess 5,19–21; Jel 12,17; 19,10.)

„Egy korábbi versből megtudjuk, hogy amikor Krisztus felment a magasságba, ajándékokat adott az embereknek. Ezen ajándékok közül apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat sorol fel. A cél, amiért ezek adattak, a szentek tökéletesítése volt egységben és ismeretben. Egyesek, akik napjainkban *pásztoroknak* és *tanítóknak* vallják magukat, úgy vélik, hogy ezek az ajándékok mintegy ezernyolcszáz évvel ezelőtt teljes mértékben betöltötték céljukat, következésképpen megszűntek. Miért nem dobják el akkor a pásztori és tanítói címüket? Ha valaki úgy értelmezi, hogy a próféta-ság lelki ajándéka csak az ószövetségi egyházra és az ősegyházra korlátozódott, akkor a felsorolt többi szolgálatra is így kellene tekintenie – ami nyilvánvalóan nem helytálló –, mivel a szöveg nem tesz köztük különbséget... Az egyház itt megjövendőlt tökéletes állapota még a jövőben van, így ezek az ajándékok még nem érték el céljukat. Az Efézusiakhoz írt levél írásakor [valószínűleg i. sz. 62-ben] a hitehagyás magjai már kikeltek az egyházban... Az egyház ekkor még nem haladt a szövegben említett tökéletes egység felé, hanem éppen azon volt, hogy szétszakadjon, és megoszlások zavarják meg. Az apostol tudta ezt, ezért a nagy hitehagyáson túlra, Isten népe maradéka összegyűjtésének az időszaka-ra kellett előre tekintenie, amikor azt mondta: »amíg mindnyájan a hit egységére nem jutunk«. Ezért a gyülekezetbe helyezett ajándékok még nem töltötték ki idejüket.” (Roswell F. Cottrell előszava Ellen G. White: *Spiritual Gifts/Lelki ajándékok* I. kötetéhez, 12–14. o.)

4 Miben mutatkozik meg az „érett férfiúság, a Krisztus teljességét elérő nagykorúság” (Eféz 4,13) a gyakorlatban?

Eféz 4,14 ■ „Hogy többé ne legyünk gyermekek, akiket ide s tova hány a hab, és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által.”

Vö. 1Kor 14,20 ■ „Atyámfiak, ne legyetek gyermekek az értelemben, hanem a gonoszásban legyetek gyermekek, az értelemben pedig érettek legyetek.”

.....

.....

„Habár a felnőttiségre való növekedés közösségi fogalom, amely az egyházra mint egészre vonatkozik, mégis az egyes tagok érettségétől függ, amint Pál is mondja: *hogy többé ne legyünk kiskorúak* (14. vers). Természetesen hasonlítanunk kell a gyermekekre alázatosságban és ártatlanságban (Mt 18,3; 1Kor 14,20), de nem tudatlanságban és ingatagságban. Az ingatag gyermekek olyanok, mint piciny csónakok a viharos tengeren, teljességgel kiszolgáltatva a szél és a hullámok kénye-kedvének: »mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak«. Ilyenek az éretlen keresztyének is. Ők sosem tudják, hogy mit akarnak, soha nincs szilárd meggyőződésük. Véleményük az utoljára hallott prédikátoréval, az utoljára olvasott könyvével egyezik meg, könnyen prédáivá válnak minden új teológiai hóbortnak. Nem tudnak ellenállni *az emberek csalásának... vagy tévútra csábító ravaszságának.*” (Stott, i. m., 142. o.)

„Gyorsan közeledik az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a fejetlenség. Sátán angyalruhába öltözik, hogy, ha lehetséges, tévedésbe ejtse még a választottakat is. Sok isten lesz majd és sok úr. Fújni fog a tanítás mindenféle szele...

Sátán nagy erővel szállt le, mert tudja, hogy kevés ideje van. Elárasztja a világot tetszetős mesékkel, Isten népe pedig szereti, ha kellemes dolgokat hall... Isten megmutatta nekem, hogy népének szilárdabban, határozottabban kell küzdenie a benyomuló sötétséggel. Isten Lelkének segítségére nagyobb szükségünk van, mint valaha.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 63–64., 489. o.)

Ebben a helyzetben Isten a lelki ajándékokkal segíti népét a tisztánlátásban, a Biblia helyes értelmezésében és alkalmazásában. Ne vessük meg ezeket az ajándékokat, hanem becsüljük meg és gyümölcsöztessük az életünkben!

5 Melyek az egészséges lelki növekedés feltételei?

Eféz 4,15 ■ „...hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk Abban, aki a fej, Krisztusban.”

.....

.....

Súlyos igazság és valóság, hogy a keresztyén életben nem lehetséges stagnálás, az egy helyben maradás. Vagy növekszünk a lelki életben, vagy elkerülhetetlenül bekövetkezik a visszaesés. A növekedés forrása az apostol szerint csak az Ige lehet, Isten igazsága, hiszen ez a kiindulópontja minden újjászületésnek, megújulásnak és megszentelődésnek (1Pt 1,23; Jn 17,17).

„Igaz, hogy ma sokkal mélyebb ismeretekkel rendelkezünk, mint korábban, de ennél is több az, amit még nem ismerünk. Úgy kellene forgatnunk a Szentírást, mint az élő

Isten hozzánk intézett beszédét. Ennél fogva mindennél többre kellene becsülnünk. Ha Isten Igéje foglalja el az első, legértékesebb helyet életünkben, akkor valóságos lelki növekedést tapasztalunk majd.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, IV. köt., 1651b)

Az igazságot azonban szeretetben kell követni, mert enélkül könnyen fanatizmusba, törvényeskedésbe fordul. A keresztyének életében is meg kell tehát valósulnia igazság és szeretet egységének, mint Isten jellemében (2Móz 34,6–7; Jn 1,14). Ebben is Isten követői kell hogy legyenek, mint szeretett gyermekek (Eféz 5,1).

„Ha most már elhagyjuk a *test* hasonlatot, és azt vizsgáljuk meg, hogyan jut el az egyház a felnőttkorra, Pál készen áll a válasszal: igazság és szeretet által növekszik. Ha hagyjuk, hogy a hamis tanítás ádáz vihara ide-oda dobáljon, akkor örökös éretlenségre kárhoztatjuk magunkat és az egyházat (14. vers). Ehelyett az »igazságra« van szükségünk, feltéve hogy »szeretetben« követjük azt (15. vers). Az egyház ugyanis szeretetben növekedik és épül (16. vers). Pál e kettő egyensúlyát hangoztatja. Az igazsághoz való ragaszkodás azt jelenti, hogy »megtartjuk«, »megéljük« és »tesszük« az igazságot... [Egyesek azonban], ha eretnekséget szimatolnak, mindjárt eltorzul az arcuk, izmaik megfeszülnek, és szemükben megcsillan a harci láz. Úgy látszik, hogy semmit sem élveznek jobban, mint a harcot. Mások az ellenkező hibába esnek: a testvéri szeretetet akarják mindenáron megőrizni és kifejezni, ezért még arra is készek, hogy fölládozzák a kinyilatkoztatás központi igazságait. Mindkét eljárás arányt tévesztett, és nem bibliai szellemű.” (Stott, i. m., 143. o.)

„Fia odaáldozásának tökéletes ajándéka által Isten kegyelmi légkörrel vette körül az egész világot, amely éppolyan valóságos, mint a Földünket körülvevő levegőréteg. Akik ezt az életadó levegőt lélegzik be – a saját szabad vá-

lasztásuk alapján –, azok mind élni fognak, és érett emberré növekednek a Krisztus Jézusban.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 58–59. o.)

„A keresztény élet a naponkénti átadás, a naponkénti odaszentelődés és az állandó győzelem élete, naponként új és új tapasztalatokkal. Ebben áll a növekedés Krisztusban, életünk isteni mintára való átalakulása.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, II. köt., 667. o.)

6 Hogyan járulhat hozzá minden egyes tag a test, az egyház felépítéséhez, gazdagításához?

Eféz 4,16 ■ „Akiből az egész test, szép renddel egyberakattván és egybeszerkesztetvén az Ő segédelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek növekedését a maga felépítésére szeretetben.”

.....

.....

Az emberi test – Teremtője végtelen bölcsességének köszönhetően – csodálatos, „szép rendben” működik. A Pálnak oly kedves *test* hasonlat szerint az egyház is hasonlóan szervezeten és hatékonyan működhet, ha minden egyes tag a maga mértékével járul hozzá a működéséhez és a növekedéséhez. Fontos, hogy senki se akarjon többet végezni, mint amihez képességet kapott, és senki se végezzen kevesebbet, mint amire képességet kapott. Emellett senki se feledkezzen meg a „kollektív önzetlenségről”.

Tanulságos az alábbi idézet, illetve hasonlat: „Soksejtű organizmus az ember is. Testének sejtjei annyira egymástól függenek, hogy külön-külön nem is tudnak megélni. Egyeseket az tesz nél-

külözhetetlenné, hogy a szervezet táplálását látják el, másoknak a mozgatás és a helyváltoztatás szerepe jutott, egy harmadik csoport az élettevékenység összehangolását kapta feladatul... Kikitorhat egy forradalom valamely részletben, amely elfeledkezik a kollektív önzetlenségről. Ez az, amit ráknak nevezünk. És ebbe nemcsak az egész szervezet pusztul bele, hanem vele együtt a lázadó rész is saját törekvésének áldozatává válik.” (Selye János: *Életünk és a stress*, Bp., Akadémiai Kiadó, 1973, 295. o.)

„Az apostol jelzi, hogy semmilyen haszna nincs a növekedésnek, ha nem illeszkedik a test egészéhez. Csalatkozik tehát az, aki önmagának akar csak növekedni. Mert mi hasznot jelentene a lábnek vagy a karnak, ha különleges méretűre nőne, ha a száj még szélesebbre húzódná...? Ha tehát mi Krisztushoz akarunk tartozni, akkor senki sem lehet önmagában valamivé, ha pedig valamik vagyunk, akkor egymásért legyünk. Ez szeretet által történik, mert ahol nem a szeretet uralkodik, ott nem épül az egyház, hanem csak szétszóródás van.” (Kálvin, i. m., 229–230. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

Mit jelent új életben járni?

(Eféz 4,17-32)

I Hogyan jellemzi az apostol az Isten nélkül élők gondolkodásmódját és életstílusát? Emeljük ki az Igéből azokat a kifejezéseket, amelyek az Istentől való elszakadás következményeit sorolják fel!

Eféz 4,17-19 ■ „Ezt mondom annakokáért és biznyságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő elméjük hiabavalóságában, akik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni lélettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívük keménysége miatt van bennük, akik erkölcsi érzés nélkül önmagukat a bujálkodásra adták, minden tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekvésére.”

Vö. Mt 15,19

.....
.....
.....

Milyen fokozatosságot figyelhetünk meg ebben a leírásban? Mi minden előzi meg a tisztátalan és gonosz cselekedeteket? Jelenthet-e számunkra is veszélyt „az isteni lélettől való elidegenülés”?

Figyeljük meg az apostol megfogalmazását: „elméjük hiabavalóságában” „ értelmükben meghomályosodtak”, „elidegenültek

az isteni lélettől” – a tisztátalan cselekedetek ennek a lelki, szellemi ürességnek, az Istentől való eltávolodásnak a következményei. A következő verssorok találóan mutatják be, hogy az isteni befolyás megszűnésével hogyan homályosodik meg az ember lelki látása:

„Tornyosodik a bűn a szívemen,
és már csak tompán érzem: mi bűn, mi nem bűn,
normáim elmentek veled,
nincs már külön a sáros és a tiszta,
elkeveredtek bús hiányodon.”

(Csorba Győző: *Szólalj meg bennem*, részlet)

2 Milyen hasonlattal fejezi ki az apostol a régi és az új élet közötti különbséget? Mit kell tennünk a régi természetünkben eredő megromlott gondolkodásunkkal, hogy Isten „valóságos szentségre” vezethessen?

Eféz 4,20–24 ■ „Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust. Ha ugyan Őt megértettétek és Őbenne megtanítottatok, úgy, amint az igazság a Jézusban: hogy levetkőztétek ama régi élet szerint való óembert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt. Megújultatok pedig a ti elmétek lelke szerint, és felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben.”

Vö. Kol 3,9–10 ■ „Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkőztétek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel együtt. És felöltöztétek amaz új embert, melynek újulása van annak ábrázatja szerint való ismeretre, aki teremtette azt.”

.....
.....

Miért kell „levetköznünk” teljesen a régi gondolkodásmódunkat? Nem tarthatjuk meg azt, ami jó volt bennünk megtérésünk előtt is (vö. Ésa 64,5)? Gondoljunk a farizeusi öngazaltságból megtért Pál apostol vallomására: mit ítelt ő „kárnak és szemétnek” (Fil 3,7–8)? Nagy a veszélye annak, hogy a teljes átadás helyett csak életünk bizonyos területei felett engedjük át Istennek az irányítást. Ezzel önmagunkat csapjuk be, hiszen a gyökeres átalakulás helyett megelégpszünk felszínes cselekedetekkel. A végidő kereszténységének legnagyobb próbája ez: langyos, saját igazságával kérkedő népét Krisztus teljes szívből való megtérésre hívja, és „valóságos szentséget” kínál fel a „kegyesség látszata” helyett. Készen vagyunk-e az „átöltözésre”?

„Irigység, gyűlölet, gyanúsítgatás, rágalmozás, kapzsiság – olyan terhek, akadályok, amelyeket a kereszténynek el kell vetnie, ha győztesen akarja megfutni pályáját az örök életért. Minden szokást vagy hajlamot, amely bűnre csábít, vagy szégyent hoz Krisztusra, le kell vetni, kerüljön bármi-be. Senkin sem nyugodhat meg Isten áldása, ha megsérti az igazság örök alapelveit. Ha csak egyetlen bűnt is melengtünk, elegendő arra, hogy jellemünket lealjasítsa és másokat félrevezessen.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Felhívás magasabb rendű életre c. fej.)

„Csak a Krisztus által kínált ruha teheti az embert alkalmassá arra, hogy megjelenjék Isten előtt. Ezt az öltözetet – saját igazságának palástját – helyezi Krisztus minden bűnbánó, hívő lélekre. »Azt tanácsolom neked – mondja –, végy tőlem... fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenséged rútsága.« (Jel 3,18) A menyeyei szövöszéken készült palást egyetlen szálát sem szövtték emberi elgondolás szerint. Krisztus emberi testben tökéletes jellemet alakított ki, és ezt a jellemet felkínálja nekünk. »Mint megfertöztetett ruha minden mi igazságaink.«

(Ésa 64,5) Mindazt, amire önmagunktól vagyunk képesek, beszennyezi a bűn. Isten Fia azonban »azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn«. Tökéletes engedelmissége által Krisztus lehetővé tette minden embernek, hogy engedelmeskedjék Isten parancsolatainak. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével, akaratumk beleolvad az Ő akaratába, lelkünk eggyé lesz az Ő lelkével, gondolatainkat foglyul ejti, és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett az Ő igazságába.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A menyegzői ruha c. fej.)

3 „Elmének megújulása” hogyan mutatkozzék meg az egymáshoz való viszonyulásunkban?

Eféz 4,25–27 ■ „Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, ki-ki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk. Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon, se pedig az ördögnek ne adjatok helyet.”

Vö. Zsolt 4,5–6 ■ „Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljétek szívetekkel a ti ágyasházatokban, és csillapodjatok! Igazság áldozatával áldozatok, és bízzatok az Úrban.”

Lásd még: Zsolt 37,7–8; Jak 1,19–20

.....

.....

Emberi kapcsolatainkat gyakran a másik ember igaztalan megítélése rontja meg, amikor a számunkra kellemetlen, bántó megnyilvánulásokra indulattal reagálunk, a jót pedig észre sem vesszük. Hajlamosak vagyunk arra, hogy felnagyítsunk emberi hibákat, és ezzel is hamis színben tüntessük fel a másikat.

Gondolkozzunk el ezen a figyelmeztetésen: mennyire vonatkozik ránk a hazugságnak ez a formája? Az apostol figyelmeztet, hogy „egymásnak tagjai vagyunk” egy közös testben, Krisztus által. Ezt a szoros összetartozást, együttérzést, egymásért való felelősségvállalást kell kifejeznie minden szavunknak és egész magatartásunknak.

Sokszor azért engedünk meg magunknak indulatos megnyilvánulásokat, mert felháborodásunkat jogosnak véljük. De még ebben az esetben is ügyelnünk kell arra, hogy a bűn megítélése mellett ne engedjünk helyet a neheztelésnek, az ellenszenvnek vagy bosszúvágnak a bűnös emberrel szemben. Az apostol felszólítása – „A nap le ne menjen a ti haragotokon!” – naponkénti önvizsgálatra és elrendezésre szólít fel. Nem ápolhatunk magunkban haragot, ellenérzést napokig, hetekig anélkül, hogy lelkünket meg ne mérgeznénk vele. Nem jöhetünk Isten elé bűnbocsánatért, ha mi engesztelhetetlenek vagyunk másokkal szemben. Az ördögnek adunk helyet ezzel a lelkülettel, s nagy a veszélye, hogy a „keserűség gyökere felnövekszik” életünkben, és megrontja Istennel és egymással való kapcsolatunkat.

Felmerülhet a kérdés: lehet-e haragudni, anélkül, hogy vétkeznénk. Vannak olyan helyzetek, amikor jogos lehet a felháborodás, amikor ártatlan embereket elnyomnak, kihasználják, vagy kegyetlenül bánnak valakivel. A gonosszággal, rosszakarattal szemben Jézus is haragot érzett, de ez nem az emberek, hanem a bűn ellen irányult, például amikor a zsidó vezetők azt lesték, meggyógyítja-e a béna kezű embert szombaton: „Ő pedig elnézvén őket haraggal, bánkódván szívük keménysége miatt.” (Mk 3,5)

„Igaz, létezik olyan méltatlankodás, amely Krisztus követőinek esetében is jogos. Ha azt látják, hogy Istent nem tisztelik, szolgálatát megvetik, az ártatlant elnyomják, akkor jogos felháborodás kavarja fel lelküket. Az ilyen érzékeny erkölcsiség szülte harag nem bűn. De aki úgy érzi,

hogy minden képzelt sértés miatt haragra gerjedhet, neheztelhet, az szívét Sátánnak nyitja meg. A keserűséget, ellenségeskedést ki kell űzni a lélekből, ha összhangban akarunk maradni a mennyel. Krisztus felháborodása a képmutatás, a nagy bűnök ellen irányult, melyekkel az emberek saját lelküket pusztítják, becsapják a népet, tisztességtelenek Istennel. A papok és vezetők megtévesztő, lépre csaló okoskodásában meglátta a sátáni eszközök munkálkodását. Élesen, mélyenszántóan fedtte meg a bűnt, de egyetlen szót sem szólt bosszúból. Szent harag töltötte el a sötétség fejedelmével szemben, de nem volt ingerült. Így az Istennel összhangban élő keresztény, akit a szeretet és irgalmasság édes érzelmei töltenek be, jogos felháborodást érez a bűnnel szemben, de nem viszi rá a szenvedély, hogy gyalázza az őt gyalázókat. Még ha olyanokkal találkozik is, akiket a mélység erői a hamisság fenntartására ösztönöznek, Krisztusban megőrzi nyugalmát, önuralmát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 255., 523. o.)

„Nem szabad, hogy lelkületünk az ellenünk irányuló valóságos vagy képzelt igazságtalanságok miatt indulatosá váljon. A saját én a legnagyobb ellenség, akitől tartanunk kell. A bűn egyetlen fajtája sincs oly borzalmas következménnyel a jellemre, mint az olyan emberi szenvedély, amely nincs a Szentlélek ellenőrzése alatt. Egyetlen győzelem sem olyan értékes, mint a saját énünk felett aratott diadal. Ne engedjük, hogy érzelmeinket oly könnyen megsebezhessek. Azért élünk, hogy lelkeket mentünk, nem pedig azért, hogy érzelmeinket vagy tekintélyünket védjük. Ha szívünkben a lelkek iránti szeretet él, akkor nem figyelünk majd azokra az apró félreértésekre, amelyek oly gyakran tapasztalhatók közöttünk. Bármit is gondolnak felőlünk vagy cselekszenek ellenünk, ez ne zavarja egységünket Krisztussal, és közösségünket a Szentlélekkel.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Testvéri kapcsolatok c. fej.)

4 Az önző életszemlélet gyökeres megváltozása hogyan mutatkozik meg az anyagiakhoz való hozzáállásunkban?

Eféz 4,28 ■ „Aki orozott, többé ne orozzon, hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén a kezeivel azt, ami jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek.”

Vö. Ap csel 20,35 ■ „Mindenenstől megmutattam nektek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondta: Jobb adni, mint venni.”

.....

.....

.....

Az anyagi javak megszerzésénél és felhasználásánál is nyilvánul, hogy régi természetünk mennyire ural bennünket. A becsületes munka helyett ma sokféle pénzszerzési lehetőséget kínál a világ: a különféle szerencsejátékoktól a tisztességtelen haszonnal végzett kereskedelemig. Ha önzésünktől megszabadulunk, akkor nem az anyagi haszonszerzés lesz számunkra a legfontosabb, hanem az, hogyan segíthetünk másokon.

A becsületes munkavégzés az emberre bízott első tevékenységek között található: Ádám az Édenben is dolgozott, Pál apostol nagy tudású tanító és misszionárius létére sátorkészítéssel szerezte meg a szükséges javakat. A saját munkával szerzett pénz sem önző célokat szolgál a hívő keresztény számára, hanem kész megosztani a nála nehezebb sorsú rászorulókkal.

A „Ne lopj!” parancsolat betöltése több annál, mint hogy nem vesszük el mások tulajdonát: önzetlen szolgálat, segítségnyújtás a nélkülözőknek.

5 Mivel szomorítjuk meg leginkább Isten Lelkét? Hogyan küzdhetjük le az indulatosságot és a bántó beszédet?

Eféz 4,29–31 ■ „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. És meg ne szomorítsátok Isten ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtetek a teljes váltság napjára. Minden mérgesség, fölgerjedés, harag, láрма és káromkodás kivetessék közületek minden gonoszszággal együtt.”

Vö. Gal 5,24–26

.....

.....

Isten lényének szelídségével, béketűrésével, szeretetteljes megnyilvánulásaival éles ellentétben állnak az indulatos szavak, amelyekkel sokszor egymást illetjük. A Szentlélek fáradozik értünk, hogy kiformalódjanak bennünk a tiszta, krisztusi jellemvonások. Ne akadályozzuk ebben a munkában, ne okozunk szomorúságot neki! Szavaink azt tükrözik, ami a szívünkben van. A „rothadt beszéd”, a haragos szavak nem arról tanúskodnak, hogy „él bennünk Krisztus”, hanem hogy az óemberünk lett úrrá rajtunk ismét. Azonnal vegyük fel a küzdelmet az ilyen lelkiület ellen, kérjük Isten Lelkének lecsillapító, megtisztító munkáját életünkben. Ne tekintsük jelentéktelen dolognak, és ne tűrjük meg magunkban az indulatosságot bármilyen kis megnyilvánulását sem!

„Egyetlen szót se ejtsünk ki meggondolatlanul! Semmilyen rosszhiszemű beszéd, könnyelmű megjegyzés, zsörtölődő panaszkodás vagy szentségtelen indítvány ne hagyja el Krisztus követőjének ajkát! Pál apostol a Szentlélek sugallatára ezt mondja: »Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne

származzék!» (Eféz 4,29) Rothadt beszéden nemcsak csúnya szavakat kell érteni, hanem minden olyan kifejezést, amely ellentétben áll a tiszta és szeplőtlen vallás szent elveivel. Minden durva példálózás és gonosz célozgatás: rothadt beszéd. Ha sürgősen nem vesszük fel a harcot ellene, súlyos bűnbe sodor.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 232. o)

„Meg kell fékeznünk indulatos természetünket, és uralnunk kell szavainkat – ez nagy győzelmet szerez számunkra... Ha nem ellenőrizzük szavainkat és vérmérsékletünket, Sátán rabszolgái, leigázottai vagyunk. Fogolyként vezet bennünket. Minden civódás, kellemetlen, ingerült, türelmetlen szó Sátán felségének bemutatott áldozat. Drága áldozat ez, drágább, mint az Istennek hozott bármely áldozat, mert az egész család békéjét és boldogságát semmisíti meg, tönkreteszi egészségünket, és a boldog örök élet elvesztését okozhatja.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 368. o.)

6 Hogyan nyilvánuljon meg a krisztusi lelkület az egymás iránti magatartásunkban?

Eféz 4,32 ■ „Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasak, és bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.”

Vö. Kol 3,12–13 ■ „Öltözzetek fel azért mint Isten választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést, elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasa volna, miképpen a Krisztus is megbocsátott nektek, akképpen ti is.”

.....
 .....

Ha Isten jósága szüntelenül előttünk van, akkor nem lehetünk keményszívűek egymással szemben. Az Ő szeretete indíthat megbocsátásra, megértő lelkületre, amely tettekben is megnyilvánul.

„Célunkká kellene válnia, hogy annyi szívélyességet vigyünk életünkbe, amennyit csak lehetséges, és annyi kedvességet gyakoroljunk a környezetünkben élők iránt, amennyit csak megtehetünk. A kedves szavak soha nem vesznek el. Jézus megőrzi őket mennyei emlékkönyveiben, mintha Őneki szóltuk volna ezeket. Vessük a kedvesség, szeretet, megértő türelem és tapintat magvát, és tapasztalni fogjuk, hogyan virágzik és gyümölcsözik.” (Ellen G. White, 33. kézirat, 1911)

„Sokan elgyengültek és elcsüggedtek az élet nagy harcában, akiket egy vidám, bátorító szó megerősített volna, hogy győzzenek. Soha ne legyetek szívtelenek, hidegek, részvétlenek és hibakereső ítélkezők! Soha ne veszítsetek el egyetlen alkalmat se, hogy oly szavakat szóljatok, amelyek bátorítanak és reménységet nyújtanak. Messze terjedő befolyást árasztanak kedvességünk szavai, krisztusi erőfeszítéseink, hogy csökkentsük mások terheit.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezetnek*, 290. o.)

„Általatok is nyilatkozzék meg a mennyben született szeretet, amely reményt ébreszt a reményvesztettben, és mennyei békét áraszt a bűntől lesújtott szívbe. Amint Istenhez közeledünk, Ő azt a feltételt szabja, hogy mivel irgalmasságot nyerünk tőle, adjuk át magunkat Urunk irgalmasságának hirdetésére.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 107. o.)

Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.

Kérlelés, buzdítás a „világosságban” járásra (Eféz 5,1–21)

1 Ha Isten gyermekei lettünk, akkor hogyan mutatkozzék meg ez gyakorlati életünkben?

Eféz 5,1–2 ■ „Legyetek annakoáért követői Istennek mint szeretett gyermekek: és járjatok szeretetben, miképpen Krisztus is szeretett minket, és adta önmagát értünk ajándékul és áldozatul Istennek, kedves jó illatul.”

.....

.....

A gyermek számára a szülő a követendő minta, de sajnos sokan nem kapják meg földi szüleiktől azt a törődést, szeretetteljes gondoskodást, amely azután képessé tehetné őket a szeretet továbbadására. De mennyei Atyánk irántunk mutatott odaadó szeretetét megismerve, „mint szeretett gyermekek”, elköteleztünk magunk arra, hogy hozzá méltó módon éljünk, viselkedjünk. Figyeljük meg a megfogalmazást is: „járjatok szeretetben”. Tehát a mindennapi életünket át kell szőnie a Krisztustól tanult szeretet megnyilvánulásainak. Krisztus Önmagát adta értünk – egészen emberré lett, lejött értünk a mennyből, hogy magához emeljen, és a kárhozat borzalmait szenvedte el helyettünk –, ez olyan felfoghatatlanul hatalmas szeretet, amelynek hatnia kell a bűn által megkeményedett szívre is.

„Krisztus azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát. Nyomdokain járunk-e? Törekedjünk egyre meghittebben megismerni Őt, hogy úgy viselkedjünk, mint Ő viselkedett. Fogadjuk életünkbe Jézus életének tanulságait. Krisztus önmagát adta értünk, hogy minden bűntől megváltson, megtisztítson, és jótettekben buzgólkodó, választott népévé tegyen. Arról ismerjük meg Isten szeretetét, hogy az életét adta értünk. Tehát nekünk is oda kell adnunk életünket a testvéreinkért, követve Üdvözítőnk példáját.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., Kötelességünk az emberek iránt c. feje)

2 Milyen cselekedeteknek nem lehet helyük a keresztény életében?

Eféz 5,3-6 ■ „Parázñaság pedig és akármely tisztátalanság vagy fősvénység ne is neveztesse tüközöttetek, amint szentekhez illik. Sem undokság vagy bolond beszéd, trágárság, melyek nem illenek: hanem inkább hálaadás. Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznál is, tisztátalannak vagy fősvénynek, aki bálványimádó, nincs öröksége Krisztus és Isten országában. Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel, mert ezekért jön Isten haragja a hitetlenség fiaira.”

.....

.....

Mentesek vagyunk vajon ezektől? A tisztátalan cselekedetek mellett a fősvénység is a megromlott emberi természet megnyilatkozása, hiszen az önzésből ered. Az ige arra is figyelmeztet, hogy ne csupán a látszat vagy az illem tartson vissza bennünket – az apostol azt írja, még csak ne is beszéljünk ezekről, mint amelyek a keresztény életviteltől teljesen idegenek. Napjaink

kísértése az is, hogy bár nem tesszük, de olvassuk, nézzük, hallgatjuk ezeket a tisztátalan jeleneteket, és óhatatlanul megfertőzi a gondolatainkat, beférkőzik a tudatunkba, talán meg is beszéljük másokkal. Óvakodnunk kell ezektől, és meg kell gondolnunk, mivel tápláljuk a lelkünket, átszűrjük-e az igei mérték szűrőjén: „Amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.” (Fil 4,8)

A felsorolásban szerepel a „bolond beszéd” is, és ugyanolyan súlyú bűnnek minősíti az apostol, mint a bálványimádást vagy a paráznaságot. Emlékeztet ez Jézus kijelentésére: „Mondom nektek, hogy minden hivalkodó beszédért [az eredeti szövegben: haszontalan, gyümölcstelen, értéktelen beszédért], amit beszélnek az emberek, számot adnak az ítélet napján.” (Mt 12,36) Mennyi „bolond beszéd”, kétértelműen tréfalkozó, értéktelen és haszontalan társalgás zajlik sokszor keresztények között!

„A szavak többet jelentenek, mint csupán a jellem ismeretői: hatalmuk van, hatnak a jellemre. Az embereket saját szavaik is befolyásolják. Gyakran a pillanat hatása alatt olyasmit mondanak, amit maguk sem hisznek, de mert kifejezésre juttatták, gondolataikra is hat... A gondtalan és tiszteletlen bírálgatás, ha szokássá válik, visszahat a jellemre, mert tiszteletlenségre és hitetlenségre vezet. Sokan, akiknek ez a kedvenc szokásuk, öntudatlanul, a veszélyt fel nem ismerve haladtak útjukon, míg végül addig jutottak, hogy a Szentlélek munkáját bírálták és visszautasították.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kik az én testvéreim? c. fejezet)

Ugyanakkor a beszéd adományával élhetünk úgy is, hogy jó befolyást árásszanak a szavaink, és kifejezhetjük Isten iránti mély hálánkat a megváltásunkért, a boldog reménységért, a napenkénti gondviseléséért. Vizsgáljuk meg magunkat, és

gondoljuk át, milyen megnyilvánulásaink vannak túlsúlyban: a csüggedés, panasz, mások kibeszélése, vagy pedig a hálás és örömteli gondolatainkat osztjuk meg másokkal.

3 Miért nevezi az Ige „világosság fiainak” Krisztus követőit? Hogyan lehet világosságban járni?

Eféz 5,7–10 ■ „Annakokáért ne legyetek részesei ezeknek, mert voltatok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosság fiai, úgy járjatok (mert a világosság gyümölcse minden jóságban, igazságban és valóságban van), meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak.”

Vö. 1Jn 1,6–7 ■ „Ha azt mondjuk, közösségünk van vele, és sötétségben járunk, hazudunk, és nem az igazságot cselekedjük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”

.....

.....

Ahogy a sötétség és a világosság nem férhet össze, a keresztényeknek is el kell különülniük a sötétség cselekedeteitől. Ugyanakkor a bennük lévő világosság „gyümölcsei” mutatkoznak meg, bizonyítsák, hogy valóban a világosság fiai. Ezek a gyümölcsök: a jóság, az igazságosság és az igazság megvallása.

„Akik lehetőségeiket nem fordítják megmentő célokra, azokat Isten kárhozthatni fogja a tőle kapott kiváltságokért, azonban akik világosságban járnak, nagyobb világosságuk lesz. Akik rendelkeztek az igazság fényével, és mégsem jártak világosságban, ugyanolyan ítélet alatt vannak, mint Ko-

razin és Bethsaida. Ne szívleljük meg ezeket a figyelmeztetéseket? A közeljövőben látható lesz, ki az, aki kitartóan és alázatosan jár Istennel. Akik a maguk csiholta szikrák fényében jártak és járnak, azok szomorúak és kétségbeesettek lesznek. Látható lesz, hogy szörnyű hibát követtek el. Ébredjünk! A világosság fényében élünk most. Nyissuk meg az elme és a szív ablakait, hogy befogadjuk a menny által küldött fénysugarakat.” (Ellen G. White: *A keresztyén nevelés alapjai*, Krisztus mint tanító c. fej.)

Ne környezetünk ízlését és kívánságait kövessük, és ne is saját természetünk indítékait, hanem mindig gondoljuk meg, hogy mi az, ami kedves az Úrnak. Ez legyen az egyetlen mérték számunkra az élet minden területén, mindenkor. Mindig „örködik felettünk ez a meggondolás” (Péld 2,11)? Mindig Isten erkölcsi törvényei és tervei szempontjából mérlegelve hozunk döntéseket? Az ilyen döntéseket soha nem lesz okunk megbánni.

4 Mi a kötelességünk, ha mégis a sötétség cselekedeteivel találkozunk a közösségben, vagy egy-egy testvérünk életében?

Eféz 5,11-14 ■ „Ne legyen közösségetek a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat. Mert amelyeket azok titokban cselekszenek, éktelen dolog csak mondani is. Mindezek pedig megfeddettvén, a világosság által napvilágra jönnek, mert minden, ami napvilágra jön, világosság. Annakokáért mondja: Serkenj föl, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”

Emlékezzünk Krisztus egyértelmű útmutatására a feddéseikkel kapcsolatban: Mt 18,15–17. Sátán megvakítja az embert, amikor elejti a kísértésben. A szeretetből fakadó feddés azonban megtöri ezt a vakságot. Ha a bűn varázslata szétfoszlik, és a bűnös éles fényben látja meg tévedése és bűne valóságát, akkor tudatára ébred, hogy gyógyulásra van szüksége.

„Gyakran érthetően, világosan meg kell mondanunk az igazságot a tévelygőnek, rá kell vezetnünk, hogy tévedését felismerje, hogy megváltozzék, megjavuljon. Ám sose ítéld el, és ne kárhoztasd. Kerüld az önigazultságot. Minden erőddel a tévelygő gyógyítására törekedj. A lélek sebeinek kezeléséhez a leggyengédebb érintésre van szükség. Itt csak a Golgotán szenvedett Egyetlenből áradó szeretet segíthet. Szánakozó gyengédséggel bánjon testvér a testvérrel, tudván, hogy ha közbenjárása eredményes, akkor »leket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez«. Ha valaki elhanyagolja a Krisztus által reá mért kötelességet, hogy a tévelygőket és a bűnösöket megjavítsa, akkor bűnrészessé válik. Mert az olyan bajokért, gonosztettekért, amelyeket megakadályozhattunk volna, ugyanúgy felelősek vagyunk, mintha mi magunk követtük volna el azokat.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ki a nagyobb? c. feje.)

A halálból való feltámadáshoz hasonlítja az apostol azokat, akik a bűneiket felismerve Krisztushoz menekülnek, aki az igazi világosság. „Felragyog” a bűnbánó lélek számára a megváltás csodálatos ténye, a mennyei szeretet, és vonzóvá válik a krisztusi élet követése.

5 Milyen komoly intelmekkel fordul az apostol a gyülekezethez, hogy döntéseikben, időbeosztásukban, életmódjukban mindig Isten akaratát kövessék? Miért időszerűek ezek a felhívások napjainkban is?

Eféz 5,15–18 ■ „Meglássátok annakokáért, hogy mimódon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsek: áron is megvegyétek az alkalmat, mert a napok gonoszok. Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úr akarata. Meg ne részegedjete bortól, amiben kicsapongás van, hanem teljesedjete be Szent Lélekkel.”

A 16. verset vö. Kol 4,5 ■ „Bölcsen viseljéte magatokat a kívülvalók irányában, a jó alkalmat áron is megváltván.”

.....

.....

A 15. vers első része pontosan fordítva: „Vigyázzatok, éber figyelemmel járjatok.” Az apostol figyelmeztet arra, amit Jézus is többször hangsúlyozott, hogy ellenséges uralom alatt élünk, Sátán elvarázsolt területén, a jó és a gonosz küzdelmének hadszínterén. Ezért rendkívüli vigyázás, bölcsesség szükséges minden lépésünknel. Becsüljünk meg és jól használjunk fel minden alkalmat, minden kedvező percet és körülményt, amikor lelkileg épülhetünk és jót tehetünk. Ma, az idők végén különösképpen érvényes az apostol megállapítása, hogy „a napok gonoszak”. Ezért a kedvező időt, a jó cselekedetre és a bizonyágtételre kínáló alkalmakat ki kell használnunk, akár árat is fizetve értük, más teendőinket félretéve. Gondoljuk át, mi mindig élünk-e azokkal a lehetőségekkel, amelyeket Isten előre elkészített számunkra, vagy halogatjuk a neki való engedelmességet.

„Sokak próbaideje már-már lejár. Megfelelő-e a lelki életük? Elérték-e azt, hogy alkalmasak legyenek az eljövendő életre? Élettörténetük nem azt mutatja-e majd, hogy elpazarolták a lehetőségeket, félvállról vették a kiváltságait, önzően és világiasan éltek, nem teremték gyümölcsöt Isten dicsőségére? Mennyit hagytunk elvégezetlenül a Mester

által ránk bízott feladatból? Körülöttünk mindenütt figyelmeztetésre váró emberek élnek, mégis hányszor önmagunk szolgálatával foglalkozunk inkább... Emberek szállnak sírba figyelmeztetés és üdvösség nélkül... Könyörögve kérek titeket, akik messze időpontra halasztottátok Urunk eljövetelet: kezdjétek jóvátenni az eltékozolt időt!... Pál inti az efézusi testvéreket, hogy hozzák be az eltékozolt időt, mivel gonosz időket élnek meg... A lehető legjobban használj ki minden percet, fordítsd örök érdekeidre és környezeted megmentésére. Ezzel megmentheted mind magadat, mind azokat, akiket többé-kevésbé a te példád befolyásol... Ébredj fel, ébredj! Munka vár rád, és a napod sebesen nyugszik... Munkálkodj, míg nappal van, mert »eljön az éj, és senki sem munkálkodhat.« (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., A lelkészek felelőssége c. fej.)

Az alkohol befolyását és a Szentlélek munkáját mint két egymást kizáró ellentétet állítja szembe egymással az apostol. Aki az alkohol mámorító hatása alá kerül, bármilyen mértékben is, az eleve kiszolgáltatja magát annak, hogy Sátán a kénye-kedve szerint uralja lelkivilágát. Ugyanakkor teljesen elzárja magát a Szentlélek befolyásától, aki csak az ép, tudatos, szabad választással működik együtt. „Teljesedjétek be Szentlélekkel!” – ez a legkívánatosabb áldás számunkra. Minden akadályt hárítsunk el ennek útjából!

6 Milyen módon őrizhetjük meg lelkünket a káros befolyásoktól, és hogyan segíthetünk egymásnak is abban, hogy gondolataink a menny felé irányuljanak?

Eféz 5,19–21 ■ „Beszélgetvén egymás között zoltárokbán, dicséretekből és lelki énekekből, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak. Hálaát adván

mindenkor mindenekért, a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának. Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.”

.....

.....

.....

Fontos jellemformáló eszközökre hívja fel itt a figyelmet az apostol: „a zsoltárookra, dicséretekre, a lelki énekekre, a hálaadásra”.

„Dávid életének viszontagságai közepette énekek által tartotta fenn a mennyel való összeköttetését... Jézus is, földi életében, gyakran háritotta el a kísértéseket énekkel. Ha éles, bántó szavak hangzottak el ellene, vagy ha az Őt körülvevő légkör elégedetlenséggel, bizalmatlansággal vagy félelemmel telített volt, gyakran a hit és szent öröm énekét hallatta. A húsvéti ünnepek ama szomorú estéjén is, amikor elárultatása és halála előtt állt, felemelte hangját a zsoltár szavaival. Ha helyesen alkalmazzuk, a zene Isten értékes adománya, amely fölemeli a gondolatokat, fogékonyra tesz a magasabb rendű dolgok iránt, fellelkesíti és nemesbíti a lelket... A szent éneknek csodálatos hatalma van. Ereje van arra, hogy nyers és faragatlan természeteket legyőzzön, a gondolatokat megelevenítse, együttérzést ébresszen, harmóniát hozzon létre a cselekedetekben, száműzze a sötétséget és a balsejtelmeket, amelyek megsemmisítik a bátorságot, és gyengítik az erőt, amikor a jóért fáradozunk. Az ének az egyik legeredményesebb eszköze annak, hogy lelki igazságokat a szívbe vessünk. Ha a lélek kemény szorongatásban és kísértésben van, milyen gyakran elevenednek meg gondolataiban Isten Igéjének egyes szavai, talán éppen

egy gyermekkori ének rég elfelejtett refrénje által. A kísértések ekkor elveszítik erejüket, az élet új jelentőséget kap, a lélek pedig új célokat, bátorságot és örömet. Sohase tévesszük szem elől az ének mint nevelőeszköz értékét! Énekeljünk családi körünkben szép, nemes énekeket! Akkor kevesebb szemrehányó szó hangzik majd el, és helyettük több szívesség, reménység és öröm költözik hozzánk.” (Ellen G. White: *Nevelés, Költészet és ének* c. fejelet)

Ha Isten változhatatlan szeretetére, naponként tapasztalható gondviselésére, valamint az Isten országának közelségére gondolunk, akkor életünk bármilyen viszontagságai ellenére is okunk van követni a tanácsot: „Hálát adva mindenkor, mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében az Istennek és Atyának.” A hálás, békés és bizakodó lelkület megőrzése az élet küzdelmei között: az igaz cselekedetek forrása és az igaz kereszténység ismérve.

Egymást is támogathatjuk, erősíthetjük ilyen módon, hiszen mindenkinek vannak nehezebb időszakai, amikor felüdítheti néhány bátorító szó, hitet ébresztő ének vagy bibliai ige. Egymás tekintetét felemelve, saját magunk is megerősödünk a „boldog reménységben”, és ilyen módon igazi lelki egység és szeretet jöhet létre a gyülekezetben. „Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, amiképpen cselekszitek is.” (1Thess 5,11)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

A házassági szeretetszövetség – A Krisztus és egyháza közötti szeretetszövetség

(Eféz 5,22–33)

A hívők életének két legfontosabb szeretetszövetsége a Krisztussal való szövetségre lépés és a házassági szövetség, s mindkettő a legmélyebb tanításokkal szolgál a szeretet árnyaltabb megértéséhez. A házastársi szeretetkapcsolat nemcsak az önismeretben, az emberi szeretet megértésében, de Isten szeretetének mélyebb megértésében is segít. Nem véletlen, hogy az Ige e két szövetségekötést párhuzamba állítja.

1 Miért nevezi „felettből nagy titoknak” az apostol mind a Krisztussal, mind a házastársunkkal való szövetségkötést, szeretetkapcsolatot? Miben hasonlít e kétféle szövetség, és miben tér el egymástól?

Eféz 5,31–32 ■ „Annakokáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Felettből nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzal szólok.”

Én én 8,6 ■ „Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra, mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem, lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.”

Ésa 62,5 ■ „Mert mint elveszi a legény a szüzet, akként vesznek feleségül téged fiaid, és amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog neked Istened örülni.”

Préd 4, 12 ■ „A hármas kötél nem hamar szakad el.”

.....

.....

A bűneset következtében az ember félelemből elrejtőzött Teremtője elől, és szembefordult egyetlen társával is (1Móz 3. fej.). Azóta mind Istennel, mind a házastársunkkal való boldog szeretetkapcsolat létrejötte és fennmaradása valóban „felettebb nagy titok”. Érdeemes számba vennünk néhány hasonlóságot – a fenti igék alapján – Isten és ember, s a házastársak közötti szövetség kialakulásáról és megtartásáról. Egészítsük ki a felsoroltakat még néhány ponttal!

A) A szövetségkötés előtt, illetve az ahhoz vezető út mindkét kapcsolatban szerelemmel (2Kor 5,14), illetve az „első szeretet” (Jel 2,5; Én 8,6; Jer 2,2) mély átélésével indul.

B) Mindkét kapcsolatban a kölcsönös szeretet kibontakozása elköteleződéshez vezet, amit szövetségkötéssel – keresztséggel, esküvővel – pecsételünk meg.

C) Mindkét szövetség ápolásra, megújításra szorul: az Istennel kötött szövetségben a naponkénti bűnrendezéssel, úrvacsora vételével, illetve a házastársak között is az időben történő konfliktuskezeléssel, kölcsönös megbocsátással, lábmosással és közös úrvacsoravétellel.

D) Isten az embernek örök szövetséget ajánl, míg a Biblia szerint a házasság erre az életre szóló kapcsolat, de az örökkévalóságra is kihat, „mint akik örökös társaik (egymásnak) az élet kegyelmében” (1Pt 3,7).

E) A Biblia szerint a tartós, mindig fejlődő házastársi kapcsolat a „hármas kötésben” (Préd 4,12) működhet csak igazán, azaz Krisztusra épül.

„A házasság életre szóló egyesülés: a Krisztus és egyháza közötti egység jelképe. A férjnek és a feleségnek azt a lelkületet kell kinyilvánítania egymás iránt, amelyet Krisztus nyilvánított ki egyháza iránt. Ha Istent mindenekfelett szeretik, akkor egymást is szeretni fogják az Úrban. Mindig udvariasan kezelik egymást, és egy irányba húzzák a kötelet. Kölcsönös önmegtágadásuk és önfeláldozásuk áldás lesz egymás számára... Mély, igaz, önzetlen szeretet csak ott lehet, ahol Krisztus uralkodik. Akkor lélek a lélekkel egyesül, és a két élet összhangba olvad össze. Isten angyalai vendégek lesznek abban az otthonban, és szent örökösük megszenteli a hálószobát. Az alacsonyrendű érzékiséget száműzik. Gondolataikat felfelé, Istenhez irányítják. Szívük áhítata Istenhez száll fel. Minden családban, ahol Krisztus lakozik, érdeklődést és szeretetet tanúsítanak egymás iránt, nemcsak az időnként hízelgő cirógatás, hanem a mély és maradandó szeretet nyilvánul meg.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Az igaz megtérés szükséges c. feje.)

2 Vajon miért az asszonyokat szólítja meg az apostol először? Miért alapfeltétele a helyes értelemben vett engedelmesség és kölcsönös tisztelet a jól működő házasságnak? Milyen engedelmességre szólítja fel az apostol a feleségeket?

Eféz 5,22–24 ■ „Ti asszonyok a saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, amint Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De miképpen az egyház engedelmes Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyetek férjüknél mindenben.”

.....

.....

Az *engedelmesség*nek fordított görög szó – *hypotasszo* – jelentése: beilleszkedés a másik által adott sémába. Az Eféz 5,21 szerint mindkét félnek illeszkednie, igazodnia kell a másikhoz. A 22. vers azonban már csak az asszonyokat szólítja fel erre, de hozzá teszi, „mint az Úrnak”! Azaz csakis az igei alapelvekkel összhangban lévő önkéntes, szeretetből, szabad akaratból fakadó való engedelmességre buzdítja az apostol a feleségeket.

A 24. vers már az igaz egyház jellemzőjeként von párhuzamot az engedelmesség tekintetében Krisztus és az Ő egyháza, valamint a feleség férje iránti tisztelete és elismerése jeléül.

A hasonlat szerint Krisztus a „fej”, az egyház Krisztus „teste”. Egy egészséges szervezet is csak azáltal képes működni, ha követi a Teremtő által megszabott biológiai törvényeket. Vagyis a fej (a központi idegrendszer) mintegy központja, irányítója az egész test működésének. Egy jól működő házasság is csak ezáltal lehet „egészséges”, jól működő, ha együttműködő és elfogadó.

Az asszony engedelmessége így nem gyengeség, nem alacsonyrendűség, nem a szabadság feladása, nem szolgálalkúság, hanem Isten teremtésbeli elgondolása szerint a férj által adott „séma” betöltése, megvalósítása. Vagyis a feleségek így lehetnek férjeik iránt igazán szeretetteljesek: hűségesek, előzékenyek, rugalmasak, alkalmazkodók.

3 Miképp „illeszkedhet” a feleség jól férjéhez?

Eféz 5,33 ■ „Az asszony pedig meglássa, hogy tisztelje a férjét.”

Vö. 1Pt 3,1–2 ■ „Hasonlóképen az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjüknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyerettessenek, szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket.”

Ha egy asszony számára valóság az, hogy férje Isten ajándéka számára, akkor nem nehéz

- a fokozott odafigyelés arra, akit szeret és tisztel,
- tudni, mi mindenért felelős a férje, és ezekhez milyen támogatásra lenne szüksége,
- elfogadni férje legnemesebb céljait, és bölcs meglátásaival, alkati sajátosságaival, képességeivel segíteni ezekben,
- vágyini megismerni férje gondolatait és érzéseit, és ezeket figyelembe véve rendszeresen imádkozni párjáért,
- elfogadni férje döntéseit, még akkor is, ha azok nem kedvére valók,
- és ha később kiderül, hogy valamelyik rossz döntés volt, nem keseregni és nem tenni szemrehányásokat,
- elfogadni férje gyengeségeit, és szeretetével támogatni őt a változásában.

A férfitemérszet alapvető szükséglete, hogy tiszteletben, megbecsülésben, elismerésben legyen része. Ez nem jelenti azt, hogy felesége alárendelődik mindenben férje akaratának, hanem egyenrangú társakként kölcsönösen arra törekednek, hogy emeljék egymást. Az okos asszony ékessége a „szelíd és csendes lélek romolhatatlansága”. Férjét nemes egyszerűséggel követi és támogatja, legfőbb vonzereje csendes viselkedéséből, bensőséges lelki élete gazdagságából fakad.

„Isten a nőt az emberből alkotta, hogy férjének társa és segítője legyen, egy legyen vele, vidámítsa, bátorítsa és áldására szolgáljon..., hogy meglágyítsa, tökéletesítse és teljességre segítse férje jellemét.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Ünnepeles fogadalmak c. feje.)

A legtöbb keresztény férj elégedett, ha családja részéről tisztelet és megbecsülés övezi, ami egyre inkább arra ösztökéli, hogy feleségét és házanépét boldoggá tegye. Így adják egymásnak át meg át a szeretetüket. Krisztus szeretetét is közvetlenül megtapasztalhatjuk, ha őszinte, szívből jövő istenféltő életet élünk, és a férj felvállalja és betölti megtisztelő feladatát, hogy a családja lelki vezetője legyen. Ugyanígy, ha a keresztény gyülekezet is alázattal és tisztelettel viszonyul Krisztushoz, bőségesen tapasztalhatja Isten áldását és szeretetét.

4 Miért felszólító módban fogalmaz az apostol a férfiek számára, hogy szeressék feleségüket? Nem lenne természetes ez egy férj számára? Mit kell megértenünk a helyes szeretetről? Hogyan szereti Krisztus az egyházat?

Eféz 5,25.28–30 ■ „Ti férfiak, szeressétek a feleségeteket, miképpen Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért... Úgy kell a férfiaknak szeretni a feleségüket, mint az ő tulajdon testüket. Aki szereti a feleségét, önmagát szereti. Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte, hanem táplálgatja és ápolgatja azt, miképpen az Úr is az egyházat, mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók.”

1Jn 4,11.19 ■ „Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket!”

Eféz 5,33 ■ „Ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.”

.....

.....

Csak az általunk tanulmányozott (Eféz 5,22–33) igeszakaszban Pál apostol három alkalommal is felszólító módban szól arról, hogy a férfiak szeressék feleségüket. Majd Kol 3,19-ben és 1Pt 3,7-ben is megismétlődik ez a felhívás. Ez csak az Újszövetségében öt határozott felszólítás. Vajon mit szeretne ezzel Isten a férfiak szívére helyezni?

Az ismerkedéskor és szerelemkor átélt érzelmek az idő múlásával, a kor előrehaladtával törvényszerűen csökkennek. Azonban a szeretetnek nem szükséges megfogyatkoznia, sőt a közösen átélt tapasztalatok nyomán inkább növekedhetünk az egymás iránti vonzalomban, ragaszkodásban. Az előbb említett engedelmesség gyakorlása az asszonyoknak sem lehet mindig szívből jövő, ha nem kap megelőző, őszinte, figyelmes, „ápolgató” szeretet a férjétől.

Természetesen, ha nem ismerjük meg mind mélyebben Istent, akkor az egymás iránti szeretetben sem leszünk képesek fejlődni, hiszen Isten maga a szeretet (1Jn 4,7). Az igazi, tartós szeretet csak Isten személyes megismeréséből fakadhat. Naponkénti feladatunk, hogy tanulmányozzuk Isten szeretetét, amit értünk tesz folyamatosan. Soroljunk fel példákat, „ahogyan Krisztus is szereti az egyházat”, amely a férjnek is mintát adhat a felesége iránti szeretet gyakorlásában. Itt is egészítsük ki a felsorolást!

A) Krisztus kezdeményezően közeledik hozzánk, bűnösökhöz (Rm 5,8)

Ennek mintájára a férfiak ne csak a vállalkozásaikban, munkájukban, szabadidejük, kedvteléseik eltöltésében, illetve az intim kapcsolatban kezdeményezők, hanem mindenekelőtt a feleségük iránti szeretet érzelmi és cselekvésbeli kifejezésében a mindennapok során.

„A szeretet nem létezhet anélkül, hogy ne nyilvánuljon meg látható cselekedetekben, ahogyan a tűz sem tartható fenn tüzelőanyag nélkül. C. Testvérem, te méltóságodon

alulinak érezted, hogy gyengédséget nyilváníts ki kedves cselekedetekkel, és arra az alkalomra várj, hogy meggyőzzed feleségedet szeretetedről a gyöngédség szavaival és kedves figyelmességgel. Változékony vagy érzelmeidben, és nagyon befolyásolnak a körülmények... Amikor elhagyod üzletedet, hagyd ott üzleti gondjaidat, tanácsalanságodat és bosszúságaidat. Menj haza családodhoz vidám arccal, rokonszenvvel, gyengédséggel és szeretettel. Ez sokkal jobb, mintha feleséged miatt pénzt kell kiadnod orvosra és gyógyszerre. A vidámság egészség lesz testednek és erő lelkednek. Életedek nagyon nyomorúságos volt, amihez mindketten hozzájárultatok. Isten nem gyönyörködik boldogtalanságokban, önuralmatok hiánya eredményezte ezt nektek.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Boldog, sikeres társas kapcsolat c. fejelet)

B) Feleségünk feltétel nélküli elfogadása

Isten egyháza az elmúlt századok során sohasem volt tökéletes. Krisztus mégis kitartóan szerette (Jn 13,1) A férj sem várhatja, hogy felesége tökéletes legyen. Szeretete nem függhet attól, hogy felesége jól végzi-e dolgát, de még attól sem, hogy milyen a magatartása férje iránt.

C) Önmagunk feltétel nélküli odaadása

A férjnek *nem meghalnia kell* feleségéért, hanem évtizedeken át *élnie érte*. Önmagunkat adni annyit jelent, mint időnket, figyelmünket, teljes érdeklődésünket adni – a magunk érdekeit háttérbe szorítva. Ez legtöbbször azt jelenti, hogy fontosabb arról gondoskodni, amire a feleségünknek van szüksége, mint a saját szükségleteinkről (például ha beszélgetni akar, lemondani a „számítógépezésről”, vagy kedvelt sportprogramunkról, „saját testünk ápolgatásáról”).

Az előzőekből következik, hogy szeretetünknek elsősorban akarati döntéseken kell alapulnia, nem a változékony érzelmeinken.

5 Hogyan értelmezzük az Ige szerint helyesen a férfi szerepét, feladatát a házasságban? Mit értsünk azon, hogy a férfi „feje a feleségének”? Hogyan szokták ezt gyakran félreérteni a férfiak, és miből eredhet leginkább ez a téves elgondolás és gyakorlat?

Eféz 5, 23 ■ „A férj feje a feleségének, mint Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek.”

Móz 3,16 ■ „[Az Úr Isten] pedig mondta az asszonynak:… Epekedsz a te férjed után, ő pedig uralkodik terajtd.”

.....

.....

.....

A bűneset után elhangzott átok természetes velejárója lett az emberi természetnek. Többnyire a férfiak terhet hordoznak családjuk eltartásáért, amiért úgy gondolják, uralkodhatnak feleségük és családjuk felett. Keménykedéssel, parancsolgatással próbálnak tiszteletet csiholni maguknak, ami éppen ellenkező reakciót vált ki. A nőkre jellemzőbben ható átok az epekedés, a sóvárgás a férj szeretete iránt, amit, ha nem kap meg, bizalmatlanság, féltékenység, hitetlenség, dacos viselkedés, érzelmi instabilitás követ.

Amiképpen Krisztus az egyház feje, vezetője, úgy adta Isten a férjnek is a vezetés felelősségét is a családban. Ezért a házasság csak akkor működhet jól, ha érvényesül benne a férj vezető szerepe. A férjszerep nem rang, hanem megbízatás. Elsősorban felelősséget jelent a feleség és a gyerekek anyagi, egészségi és lelki jólétéért. Nem azért kell a férjnek vezetnie, mert ő tökéletesebb vagy jobb teremtmény, mint a feleség – hiszen nem az –, hanem azért, mert Isten őt bízta meg ezzel, és őt is fogja számon kérni. Arról sincs szó, hogy mindent a férjnek kell meg-

tenni a családban, de mindenről tudnia kell, mert mindenért felelős. (Egy munkahelyen sem az igazgató csinál mindent, de ha baj van, elsősorban őt vonják felelősségre.)

Először tehát a férjnek kell betöltenie a szerepét ahhoz, hogy a feleség és a gyerekek is képesek legyenek betölteni a magukét. Sajnos sok férj nem vállalja, illetve nem akarja megtanulni a vezetés feladatát a családban, így gyakori, hogy – mivel vezetés nélkül nem működhet a legkisebb közösség sem – a feleség kénytelen átvenni a vezető szerepet. Erre mondjuk régiesen-képiesen: „az asszony hordja a nadrágot”. Azonban ezt nekik akkor sem kellene vállalniuk, ha a férj vonakodik a vezetés felelősségét hordani. A teremtés rendje alapján kimondhatjuk, hogy nem lehet teljesen boldog az a feleség, akinek az irányítás minden terhét fel kell vállalnia otthonában, illetve az a „papucsférj” sem érezheti jól magát családjában, ahol a felesége a „főnöke”. A megoldás csak az lehet, ha az asszony „a szelíd és csendes lélek” alázatával segíti férjét, hogy felvállalja és megtanulja a család szeretetteljes vezetését. Isten segítségével ez minden férjnek sikerülhet, sőt még örömet is lelhet benne!

6 Hogyan fogalmazza meg végül ez az igeszakasz Isten végső célját mind az egyház, mind a házastársak életében?

Eféz 5,25–27 ■ „Ti férfiak, szeressétek a feleségeket, miképpen Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörögzés, vagy valami afféle, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.”

Péld 27,17 ■ „Miképpen egyik vassal a másikat élesítik, aképpen az ember élesíti az ő barátjának orcáját.”

Mal 3,2-3 „Hiszen olyan ő, mint az ötvös tüze és a ruhamosók lúgja! Ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt.”

.....

.....

Az apostol ezekben a párhuzamokban rámutat arra, hogy tulajdonképpen mire is képes az igazi, az isteni (agapé) szeretet. Képes az embert minden rossztól megtisztítani, átformálni, tökéletessé tenni, „hogy legyen szent és feddhetetlen”. Azonban tudjuk, hogy ennek érdekében Isten időnként milyen próbákat enged meg közösségi és személyes életünkben. Gyakran nem gondoljuk, hogy az egyház mellett épp a házasságunk lehet az a hely, ahol időnként szenvedések által akar formálni minket Krisztus, hogy igazán megtanuljunk szeretni. Pedig épp a családkunk lehet az a közeg, melyben ezt megtanulhatjuk. Hiszen semmilyen más területen nem találkozhatunk 0–24 órában úgy magunkkal, egónkkal, természetünkkel, mint épp a házastársunk iránti magatartásunkban. Ez az a „szent hely”, ahol napon-ta kell térdre kényszerülnünk kegyelemért, bocsánatért, erőért, mert rá kell jöjjünk, magunkban mennyire nincs szeretet!

„A házasság váratlan csapást mér hiúságunkra, büszke önállóságunkra, s konokul arra próbál rászorítani minket, hogy belásuk: akárhogy is, adnunk és osztanunk kell magunkból, fel kell hagynunk végre a másik örökös kárhoztatásával... Mert a házasság az emberek legfennköltebb eszményeit, vágyait és fogadalmait hivatott gyakorlati próbának alávetni a valóság közegében. Isten egyik leghatékonyabb titkos fegyvere, amely az emberi szívet képes forradalmi módon átalakítani. Az állhatatos házasságban az a legfurcsább, hogy bár az évek során ijesztően sokat közsörül le belőlünk, azt a lehető leggyöngédebb eszközzel cselekszi. Hiszen ki hinné elsőre, hogy társunk bizalmas, meghitt

és szeretett lényé éppen »élezésre«, a magunk kíméletlen köszö-
rülésére való? Csak Isten lehetett képes ilyen elképesztően gyen-
géd, ellenállhatatlan eszközt találni arra, hogy férfiból és nőből
végtére is kardot köszörüljön. Mert minden gyengesége ellenére
a házasság mégis csak tűz és acél – tűz, mely éget, és acél, mely
hasonlíthatatlanul mélyebb sebet ejt rajtunk Cupido összes nyi-
lánál. Hiszen e seb éppen az önérzetünkön támad, azon a pon-
ton, amely sosem képes behegedni, s mindjárt akkor keletkezik,
amikor egy férfi és egy nő először mered döbbenten egymásra,
és átjárja őket a másik lényének éles sugárzása. Isten az ember
oldalbordájából asszonyt formált, majd az ember oldalát befor-
rasztotta – ám a házasságban mintha ismét felnyitná e sajgóan
üres testtáját, hogy visszahelyezze az asszonyt, ha nem is szó
szerint *belé*, de *mellé*, állandó, szinte tolakodó életfogytiglani
lakosául annak a helynek, amit a férfi addig magánterületének,
saját testének tartott. A házasságban ragaszkodik a feleségéhez,
a felesége pedig hozzá, amint az ember húsa csontjához tapad.
Amiképpen magam is – mondja az Úr – legbensőbb lényedbe
vágom behatolni, hogy a vér kötelékével mindhalálig, sőt annál
is tovább, az örökkévalóságig eggyé váljak veled.” (Mike Mason:
A házasság misztériuma, Bp., Harmat Kiadó, 2002, 50–52. o.)

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

A keresztény viselkedés alapvető kívánalmai

(Eféz 6,1–10)

1 Miért alapvető kívánalom a szülők tisztelése?

Eféz 6,1–3 ■ „Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban, mert ez az igaz. Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (ami az első parancsolat ígérettel), hogy jól legyen dolgod és hosszú életű légy e földön.”

.....

.....

Az emberek iránti kötelezettségeinket tartalmazó második kőtábla első parancsolata a szülők tisztelésének kívánalmát helyezi ránk.

A gyermekek – akik még szülői irányítás, felügyelet alatt vannak – engedelmességgel tartoznak szüleiknek, „mert ez az igaz”. A szülők tisztelésének parancsolata azonban nem korlátozódik a kisgyermekkorra. Amint azonban a gyermek már önálló személyiség lesz és hitbeli meggyőződésre jut, már csak abban az esetben köteles engedelmeskedni a szülőknek, amennyiben helyes „az Úrban”, amit kérnek vagy elvárnak. Ha a szülő Isten Igéjével ellentétes dologban kíván engedelmisséget, akkor ebben az esetben is igaz, hogy „Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek” (Ap csel 5,29). A tiszteletteljes maga-

tartásnak és hangnemnek viszont ilyen esetekben is meg kell nyilvánulnia.

A szülők tisztelete azonban többet is jelent a tiszteletteljes beszédnél és magatartásnál. Jelenti az idősödő, gyengülő szülők támogatását, segítségét, akiknek a fizikai szükségleteikben való támogatás mellett szükségük van a megértésre, szeretetre, és vágnak is erre. Ezt jelenti az igei felhívás: „adják meg szüleiknek a viszonttartozást, mert ez szép és kedves dolog Isten előtt” (1Tim 5,4).

„A szülők a szeretet és a tisztelet olyan mértékére jogosultak, amely nem illet meg senki más személyt. Maga Isten, aki felelősséget helyezett rájuk azokért, akiket gondjaikra bízott, úgy rendelkezett, hogy a gyermek életének korai időszakában a szülők Isten helyét töltsék be. Azok a gyermekek, akik elvetik, megvetik szüleik jogos tekintélyét és hatalmát, tulajdonképpen Isten tekintélyét és hatalmát vetik meg. Az V. parancsolat nemcsak azt követeli meg a gyermekektől, hogy adják meg szüleiknek a köteles tiszteletet és engedelmisséget, hanem azt is, hogy szeressék szüleiket, legyenek hozzájuk gyengédek, könnyítsék terheiket, őrizték és óvják tekintélyüket, s öregkorukban támogassák és vigasztalják őket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 308. o.)

Ez a parancsolat azonban nemcsak a gyermekekre ró köteleiséget, hanem a szülőkre is. A szülőknek kell nevelni gyermekeiket az engedelmisségre és a tiszteletre. De nem elég, ha ezt csak „szavaikkal” teszik. Vajon milyen példát látnak otthon? Hogyan beszél egymással a férj és a feleség? Vagy hogyan beszélnek a nagyszülőkkel?

„A fegyelmezésnek az a célja, hogy a gyermekeket önuralomra tanítsuk. Egész bánásmódunkkal azt mutassuk meg a gyermeknek, hogy az engedelmisség okos és helyes do-

log. Segítsétek őket abban, hogy felismerjék: mindent törvények szabályoznak, ezért az engedetlenség mindig szerencsétlenséget és fájdalmat okoz végül.” (Ellen G. White: *Nevelés, Helyes fegyelmezés* c. fej.)

„Sohasem szabad megengedni, hogy a gyermekek tisztetlenséget tanúsítsanak szüleik iránt. Az önző akarat megnyilvánulásait soha, egyetlen esetben se hagyjuk rendreutasítás nélkül. A gyermek eljövendő jóléte kedvességet, szeretetet, ugyanakkor szilárd fegyelmet követel. A szülőknek engedelmeskedve a gyermekek az Isten iránti engedelmeséget tanulják meg... A kedvességnek és elnézésnek is van határa. Megingathatatlan komolysággal kell fenntartanunk a tekintélyt, máskülönben sok gyermek gúnyjal és megvevéssel illeti azt.” (Ellen G. White: *Gyermekevelés*, 83., 264. o.)

„Akik tisztetlenségnek szüleik iránt, ne is várják, hogy Isten áldása kísérje őket. Szüleink olyan igényeket támasztanak irántunk, amelyeket nem háríthatunk el, nem vehetünk félvállról.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III. köt., 232. o.)

2 Milyen magatartástól óvja Isten a szülőket?

Eféz 6,4 ■ „Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint.”
Vö. Kol 3,21 ■ „Ti atyák, ne bosszantsátok a gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek.”

.....

.....

.....

Isten a szülő-gyermek viszonyt Isten és a teremtményei közötti kapcsolathoz hasonlítja. Ahogy Ő bánik velünk, az példa a szülőnek a gyermek nevelésére vonatkozóan. Mi jellemzi Isten velünk való bánásmódját? Csak néhányat említve: „Nem feddődik minduntalan.” „Nagy kegyelmű és igazságú.” Végtelenül szeret, de a rosszat soha nem hagyja jóvá. Együttérző, gyöngéd. Nem kér tőlünk olyat, amelyre Jézus ne mutatott volna példát. Ha nem ezeket az elveket követjük a nevelésben, ha a nevelés nem „az Úr tanítása és intése szerint” való, akkor az ingerlése, bosszantása a gyermeknek.

„Sok szülő úgynevezett nevelése, csak a gyermek »ingerlése«, gyermekeik idegeinek és jellemének tönkretételéhez járul hozzá, segítség helyett. Minden felelős kereszténynek meg kell tanulnia »az Úr tanítása és intése szerinti« helyes gyermeknevelést.” (Ellen G. White: *Hogyan bánjunk a gyermekkel?*, 1. o.)

„Apák és anyák, otthonaitokban ti képviselitek Istent! Meg kell követelnetek az engedelmességet, de nem szóarádattal, hanem a legnagyobb kedvességgel és szeretettel. Legyetek olyan együttérzők és könyörületesek, hogy a gyermekek vonzódjanak hozzátok... Legyetek udvariasak, fojtatok el minden szót, ami szentségtelen indulatokat ébreszthetne... Isten nem hagyja jóvá a rideg és zsarnokoskodó szülői bánásmódot a gyermek engedetlenségével szemben. Az Ő törvénye akár a családi életben, akár a nemzetek vezetésében egy végtelenül szerető szívből fakad...

A szigorúság és igazságosság, ha nincs szeretettel elegyítve, nem eredményez kellő hatást a gyermekeknél. Figyeljétek meg, milyen hamar felébreszti bennük a harcias lelkületet! A pusztán erőszak általi irányításnál van egy sokkal jobb és eredményesebb módszer: az igazságosság, ha mindig kéz a kézben halad a szeretettel és irgalommal, s így ér-

vényesül a nevelésben, biztosan nem marad eredménytelen... A szülők tekintélye legyen teljes és feltétel nélkül való, ezzel a hatalommal azonban nem szabad visszaélniük! A gyermekek irányítását a szülő ne szeszélyből, hanem a bibliai tanácsok alapján végezze. Ha engedi durva jellemvonásait uralomra jutni, zsarnokká válik.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 259., 262. o.)

„Tudnia kell a gyermeknek, hogy az ő javára megfontoltan cselekszünk, nem pedig indulatkitörésünkről van szó. Nagy hiba továbbá az is, ha a szülők szinte állandóan megrovó hangnemben parancsolgatnak, és mindig csak ítélet van a szájukon. Az ilyen légkörben felnövő gyermek ahelyett, hogy nemes lelkű, határozott és szeretetteljes egyéniséggé válna, inkább gátlásos, mogorva, maga is rideg lelkű és érzéketlen lesz. Az állandó feddés megzavar, de nem javít. Sokan, leginkább az érzékeny lelkek, nem fejlődhetnek részvétlen bírálgatás légkörében. A virág sem fejlődik zord viharos szélben.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 288. o.)

3 Milyen legyen a szolga, a munkavállaló magatartása az ura, munkaadója iránt?

Eféz 6,5–7 ■ „Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerinti uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szívetek egyenességében, mint a Krisztusnak, nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedve Isten akaratát lélekből, jó akarattal, mint akik az Úrnak szolgálnak, és nem embereknek.”

Vö. Kol 3,22–24 ■ „Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerinti uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek

egyenességében, félvén Istent. És amit tesztetek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek, tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.”

Vö. 1Tim 6,1 ■ „Akik iga alatt vannak mint szolgák, az ő uraikat minden tisztességre méltóknak tekintsék, hogy Isten neve és a tudomány ne káromoltassék.”

Vö. Tit 2,9 ■ „A szolgákat intsed, hogy az ő uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvüket keressék, ne ellenkezzenek.”

Vö. 1Pt 2,18 ■ „A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek az uraknak, nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is.”

Vö. 1Thess 4,11 ■ „Becsületbeli dolognak tartjátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezetekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük nektek.”

.....
.....
.....

Pál apostol idejében a gyülekezetekben voltak rabszolgák és rabszolgatartók (szolgák és urak). Az apostol mindkét réteghez fordult intéseivel, tanításaival.

A rabszolga nem választhatta meg urát, ha rosszul, kegyetlenül bánt vele, nem hagyhatta ott. A mai munkaadó-munkavállaló viszony alapvetően más, sok esetben van lehetőség arra, hogy ha rosszul, igazságtalanul bánnak a dolgozóval, akkor elmehet máshová dolgozni. Azonban sokszor van olyan helyzet, amikor kénytelen a munkavállaló eltérni az igazságtalanságot. Azonban ezek a körülmények sem jogosították fel a rabszolgát, és a mai munkavállaló hívőt sem arra, hogy tisztességtelen,

hanyag, felületes munkát végezzen. A becsületes munkavégzés lelkiismereti kérdés, életelv kell, hogy legyen a Krisztust valló ember számára. Akkor is, ha látja és ellenőrzi valaki a munkánkat, akkor is, ha nem. Akkor is, ha nem értékelik a munkánkat, és nem kapunk érte elismerést.

„Munkánkat tisztán és hűen kell végeznünk még akkor is, ha e világon senki sincsen, aki mondaná: »Jól végezted.« Legyünk azok, amiknek Isten akar látni: hűek és kitartóak jócselekedetekben, szívességben, szelídséget, tisztaságot és szeretetet nyilvánítva. Így mutatjuk be Krisztust a világnak.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 290. o.)

A rabszolgák általában azt keresték, hogy miként károsíthatnák meg uraikat az őket ért igazságtalan, kegyetlen bánásmód miatt. Egy megtért rabszolga mivel tudott hitéről bizonyágot tenni urának? A magaviseletével, hűséges szolgálatával olyan bizonyág lehetett, ami nem maradhatott hatás nélkül.

„Habár munkád veszélyesnek tűnhet, mégis nemessé teheted azáltal, ahogyan teljesíted. Úgy végezd munkádat, mint az Úrnak. Tedd örömmel és felülről származó méltósággal. Azok a nemes elvek teszik azt az Úr előtt kedvessé, amelyeket életünkbe, munkánkba beleviszünk. Az igazi szolgálat összekapcsolja Isten legkisebb földi szolgáját is az Úr legfenségesebb mennyei szolgálival. (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 72. o.)

„Tudás rejlik a legegyszerűbb munkában... Végezzünk bármi munkát szívvel és lélekkel... Minden szükséges munka tiszteletreméltó. Isten törvénye legyen tevékenységünk mértéke, s ez meg fog nemesíteni és szentelni mindennemű munkát. Bármi kötelesség hűséges végzése nemessé teszi a munkát, és Isten által helyeselt jellemről

tesz tanúságot. A munkás kötelessége nem csupán erejét, hanem értelmét és szellemi képességeit is beleadni abba, amit elvállal... Ami tennivalót a kezed talál, végezd teljes erőddel. Ne legyetek hanyagok ügyeitekben, legyetek buzgó lelkűek, az Úrnak szolgáljatok.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 133. o.)

4 Milyen – a korabeli gyakorlattal teljesen ellentétes – magatartásra kéri az urakat Pál apostol, és ezt mivel indokolja? Hogyan vonatkozik ez az intelem a mai munkaadókra?

Eféz 6,9 ■ „Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek óvelük, elhagyván a fenyegetést, tudván, hogy a ti Uratok is a mennyben van, és személyválogatás nincs Ónála.”

Vö. Kol 4,1 ■ „Ti urak, a mi igazságos és méltányos, a ti szolgálóknak megadjátok, tudván, hogy nektek is van Uratok mennyekben.”

Vö. Jak 5,4 ■ „Íme a ti mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez.”

.....
.....
.....

„A rabszolgatartás elismert intézmény volt az egész Római Birodalomban. A legtöbb gyülekezetben voltak urak és rabszolgák, akikért Pál munkálkodott. Olyan városokban, ahol több volt a rabszolga, mint a szabad lakosság, különösen szigorú törvényeket hoztak, hogy a rabszolgákat féken tartsák. A jómódú rómainak gyakran száz és száz rab-

szolgája volt, minden rétegből, népből és foglalkozási ágból. E gyámoltalan lények felett gazdag uruk teljhatalommal bírt, tetszése szerint szabhatott rájuk bármilyen büntetést. Ha közülük valaki bosszúból vagy önvédelemből kezét tulajdonosa ellen emelte, akkor a vétkeket és egész családját minden további nélkül, a legembertelenebb módon kiírt-hatták. Már csekély mulasztást, balesetet vagy pusztán figyelmetlenséget is gyakran a legkegyetlenebb módon büntettek meg. Voltak urak, akik emberségesebbek és elnézőbbek voltak szolgálkik iránt, azonban a gazdagok és a nemesség nagy többsége, akik féktelenül a kéj, a szenvedély és az étvágy kielégítésének éltek, rabszolgáikat szeszélyeik és zsarnokságuk nyomorult áldozataivá süllyesztették. Az egész rendszer rideg, sivár és lealjasító volt.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 459. o.)

Milyen nagy változás kellett, hogy végbemenjen ehhez képest egy megtért rabszolgatartó életében a szolgálkival való kapcsolat területén. Az Ige felhívja a figyelmüket, hogy nekik is van Uruk a mennyben, és gondolják meg a mennyei Úr velük való bánásmódját, és hasonlóképpen viszonyuljanak ők is szolgálkikhoz. Arra is rávilágít az apostol, hogy Istennél nincs személyválogatás, ugyanúgy szereti a rabszolgát, mint az urát, mindkettő egyformán fontos a számára.

„»Elhagyván a fenyegetést« – Isten sem fenyegetéssel akar bennünket az akarata, törvénye szerinti életre vezetni. Sokkal jobb, ha kérünk, mintha parancsolunk, még akkor is, ha jogunk lenne hozzá. Pál Filemonnak ezt írja: »Annakokáért jóllehet nagy bátorságom van a Krisztusban megparancsolni neked azt, ami illendő, a szeretetért inkább kérek...« (Fil 8–9) Mennyivel könnyebb így az engedelmisség is. Isten helytelenítése nyugszik mindenben, ami a nyers szigor...” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, I. köt., 179. o.)

Tehát nemcsak a munkavállaló, hanem a munkaadó felelőssége is nagy Isten szemében, hogy „igazságos és méltányos” legyen minden munkavállalóval szemben. Milyen gyakori napjainkban is, hogy a dolgozókat túlhajszolják, szinte kizsigerlik. Sajnos a bérek ki nem fizetése is egyre gyakoribb jelenség, ami sok embert tönkretesz, anyagi ellehetetlenülését eredményezi.

„»Ne lopj!« E tilalom magában foglalja mind a társadalmi, mind az egyéni bűnöket... Elítéli a lopást és a rablást. Szigorú igazságosságot követel az élet legkisebb dolgaiban is. Tiltja a csalást, a megtévesztést a kereskedelemben, és megköveteli a jogos tartozások és munkabérek megfizetését. Kijelenti, hogy a mások tudatlanságából, gyengeségéből vagy szerencsétlenségéből való előnyszerzés a mennyei könyvekben csalásként fog szerepelni.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 309. o.)

5 Mire hívja fel mind a szolgák, mind az urak, minden rendű és rangú ember figyelmét az apostol?

Eféz 6,8 ■ „Tudván, hogy ki-ki ami jót cselekszik, annak megfelelő jutalmat fog kapni az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabad.”

Vö. Kol 3,25 ■ „Aki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának, és nincs személyválogatás.”

Vö. 1Kor 12,13 ■ „Hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.”

.....
 .....

Nem lehetett egyszerű egy megtért úrnak – a beidegződött szokással és gyakorlattal ellentétben – magával egyenrangúként, hitben testvérként tekinteni rabszolgájára. Pál a keresztény Filemonnak azt írja az őt megkárosító és tőle elszökött – de időközben megtért – rabszolgájáról, Onesimusról: „Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy őt mint örökkévalót kapd vissza. Nem úgy immár, mint szolgát, hanem szolgánál nagyobbat, mint szeretett atyafit.” (Fil 15–16)

„Nem az apostol feladata volt, hogy a fennálló társadalmi rendet önkényesen vagy hirtelen megdöntse. Ilyen kísérlettel csak az evangéliumhirdetés eredményességét akadályozta volna. Olyan alapelveket tanított viszont, amelyek gyökerében támadták meg a rabszolgaság intézményét. Ezeknek az elveknek megvalósítása az egész rendszert alapjaiban rendíti meg. »Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság« – jelentette ki az apostol (2Kor 3,17). A rabszolga, ha megtért, tagjává vált Krisztus testének, úgy kellett szeretni és kezelni, mint testvért, mint gazdájának örököstársát Isten áldásaiban és az evangélium kiváltságaiban. Másrészt pedig a szolgáknak teljesíteniük kellett kötelességeiket, »nem szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói, cselekedvén Isten akaratát lélekből« (Eféz 6,6). A kereszténység a közösség erős kötelékével fűzi össze az urat és a szolgát, a királyt és az alattvalóját, az evangélium szolgáját és a lezüllött bűnöst, aki Krisztusban megtisztult a bűntől. Valamennyit ugyanaz a vér mosta fehérre, ugyanaz a lélek elevenítette meg, eggyé lettek Krisztus Jézusban.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 459–460. o.)

Isten előtt nincs személyválogatás. Kit-kit az ő cselekedetei szerint fog megítélni, ugyanazzal a mércével, az Ő törvényével. A hűségesen dolgozót és a becsületes, tisztességes munkaadót Ő

megjutalmazza, azonban az igazságtalanságot, jogtalanságot rendre, rangra való tekintet nélkül elítéli, nem hagyja jóvá. Lehet, hogy ezt ebben az életben nem tapasztaljuk, de a végső ítéletben nyilvánvalóvá válik.

Olyan nehéz emberi természetünknek látni, elhordozni azt a rengeteg igazságtalanságot, amit tapasztalunk, és sokszor szenvedő alanyként átélni ezeket. Vigasztaljanak bennünket a zsolttár szavai: „Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. Felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. Csillapodjál le az Úrban, és várjad őt, ne bosszankodj arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ. Szűnj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet, ne bosszankodj, csak rosszra vinne! Mert az elvetemültek kivágattatnak, de akik az Urat várják, öröklik a földet.” (Zsolt 37,5-9)

6 Csakis milyen módon tudjuk ezeket az isteni kívánalmakat megvalósítani?

Eféz 6,10 ■ „Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.”

Vö. Zsolt 84,6.8 ■ „Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, és a te ösvényeid vannak szívében. Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.”

.....

.....

.....

A fent említett elveket, Isten akaratát saját erőnkéből, elhatározásunkból nem tudjuk megvalósítani. Ne feledjük Jézus szavait: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Ezért kérelek bennünket, hogy igényeljük az Ő erejét, mivel nélküle gyen-

gék, vele együtt viszont hatalmasan erősek lehetünk. „Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom.” (Zsolt 18,30)

„Erőnk forrása Isten és a Vigasztaló Szentlélek. Hogy Isten olyan keveset tud tenni értünk, annak legfőbb oka az, hogy elfelejtjük: élő és ható erőnk csak a Szentlélekkel való együttműködésünkből származhat.” (Ellen G. White: *„A Szentlélek eljő reátok”*, 178. o.)

„Mennyei Atyánk nem kér olyat tőlünk, amit nem tudunk véghezvinni. Az a vágya, hogy népe odaadóan munkálkodjon, s beteljesíthesse rájuk vonatkozó terveit. Imádkoznunk kell erőért, várunk kell az erőre, és megkapjuk az erőt, hogy érett férfiakká és asszonyokká növekedjünk Krisztus Jézusban.” (Ellen G. White: *Maranatha*, 212. o.)

„Ne csüggedjünk el! Ne kételkedjünk szavainkkal, hanem higgyünk, mert a hitben végtelen erő van. Ha erre az erőre hagyatkozunk, és nem saját emberi erőnkben bízunk, akkor meg fogjuk látni Isten szabadítását.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 85. o.)

„Jézus buzgón kereste az Atyától származó erőt... Bebizonyította, hogy feltétlenül szükségünk van az imára, hogy erőt nyerjünk szembeszállni a sötétség hatalmaival, s végeznünk a ránk bízott feladatot. A mi erőnk gyöngeség csupán, viszont amelyben Isten részesít, az valóban erő, és aki ezt elnyeri, diadalmaskodni fog.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, II. köt., 203. o.)

„Fogalmunk sincs arról, hogy milyen erősek lehetnénk, ha összeköttetésben lennénk az erő Forrásával. Újból és újból vétkezünk, és azt hisszük, hogy ennek mindig így kell

lennie. Annyira ragaszkodunk a gyengeségeinkhez, mint-ha büszkélkednénk velük. A Krisztustól nyert erővel ellenállhatunk a világ, a test, és az ördög kísértéseinek. Ne beszéljünk hát gyengeségeinkről és alkalmatlanságunkról, hanem Krisztusról és az Ő erejéről!” (Ellen G. White: *Felet-tébb tiszta a Te beszéded*, április 3.)

„Teljes változás mehet végbe az életedben az akarat helyes gyakorlása által. Ha átadod akaratodat Krisztusnak, akkor olyan hatalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és hatalmasság felett való. Felülről fogsz erőt nyerni az állhatatossághoz, és így – az Istennek való szüntelen önátadás révén – képes leszel új életet élni, »hit által fogsz élni« (Hab 2,4; Rm 1,17).” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 43. o.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

A „lelki fegyverzet” – Záró buzdítások és üdvözlések

(Eféz 6,11–24)

A Biblia egyik alapvető tanítása az Isten és Sátán között zajló, a gonosz végső megsemmisüléséig tartó „nagy küzdelem”. Már a Biblia első lapjain egy „közelharc” képét láthatjuk: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3,15) Előre kijelentette tehát Isten, hogy ez az ádáz küzdelem – ha sebek árán is – Sátán vereségével fog véget érni. E harcnak mi is résztvevői vagyunk: egyrészt tudatosan vagy öntudatlanul harcolva „katonák” vagyunk Isten vagy Sátán oldalán, másrészt bennünk és értünk is „csata” zajlik. Nem lényegtelen, hogy felkészülve veszünk-e részt ebben a háborúban. Erről a kérdésről szól nagyrészt az Efézusi levél záró szakasza.

1 Milyen felfegyverkezésre buzdít Pál apostol? Mivel magyarázza ennek szükségességét?

Eféz 6,11–13 ■ „Öltözzétek fel Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, akik a magaságban vannak. Annakokáért vegyétek fel Isten minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon...”

Mt 10,34 ■ „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békeséget bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.”

Jel 12,12 ■ „Jaj a föld és a tenger lakosainak, mert leszállt az ördög tihozzátok, nagy haraggal teljes, mint aki tudja, hogy kevés ideje van.”

(Mit hangsúlyoz többször is a felfegyverkezéssel kapcsolatban? Ki adja a fegyvereket? Hogyan mutatja be az ellenséget?)

.....

.....

Pál először az Isten teljes fegyverzetének felöltésére buzdít, hangsúlyozva, hogy a mi tusakodásunk soha nem fizikai jellegű, nem „test és vér ellen” irányul. Isten azért adja fegyvereit, hogy „megálljunk” az ellenséggel vívott küzdelemben.

Ahogy a földi háborúkban fontos az ellenség ismerete, nekünk is vigyáznunk kell, hogy helyesen ítéljük meg az ellenfél erejét. Ezért ír Pál részletesebben az ördög tulajdonságairól: 1. Ravasz, alattomos ellenségről beszél, aki a kijátszásunkra törekszik. Nem egy, hanem sokféle ravaszságot használ, képes ezeket személyre szabottan is alkalmazni. 2. További jellemzője a gonoszság és rosszindulat, ami „nagy haraggal” párosul (vö. Jel 12,12). 3. Az ördög kezében erő, hatalom összpontosul. Jézus „e világ fejedelme” (Jn 12,31; 14,30; 16,1) vagy „erős fegyveres” (Lk 11,21) kifejezésekkel illette, kifejezve, hogy nem lebecsülendő ellenfél. 4. Pál „fejedelemségekről”, „hatalmasságokról”, „a sötétség világbíróiról” és „a gonoszság lelkeiről” beszél, ami a Sátán által megmozgatott erők szervezettségre utalhat.

Az ellenség ereje és szervezettsége a saját felkészültségünk vizsgálatára kell hogy ösztönözzön bennünket. Pál hangsúlyozza: csak akkor győzhetünk, ha „minden fegyvert” felvesszünk, így állhatunk meg az ördög „minden ravaszságával” szemben.

„A jó és rossz között folyó küzdelem hamarosan véget ér, de az állandó, éles harc nem szűnik meg, egészen a küzdelem lezárulásáig tart.” (Ellen G. White: *1888-as anyagok/Kiben bízhatunk?*, III. köt., 957. o.)

„Ha az emberek ismernék a gonosz angyalok számát, ha tudnának eszközeikről és mesterkedésükről, sokkal kevesebb lenne a kevélység és a könnyelműség. Sátán a démonok fejedelme. A gonosz angyalok engedelmessé válnak parancsainak. Általuk sokszorozza meg eszközeit szerte a világon. Ő kezdeményezi a világunkban levő összes gonosztságot. De bár a sötétség fejedelemségei és hatalmasságai mind nagy számúak, és valamennyien lankadatlanul ügködnek, a kereszténynek mégsem kell reménytelennek vagy csüggedtnek lennie. Nem a sátáni mesterkedés hiánya miatt remélhet megmenekülni a kísértések elől. Aki légiót küld egyetlen ember megkínzására, azt emberi bölcsesség vagy erő egymagában nem tudja visszaverni.” (Ellen G. White, 33. kézirat, 1911)

„Ha rajtunk a mennyei fegyverzet, látni fogjuk, hogy az ellenség támadásainak nincs hatalma rajtunk. Isten angyalai járnak körülöttünk, védelmezve bennünket.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1905. szeptember 12.)

2 Mivel kell kezdenünk a felfegyverkezést Pál apostol szerint?

Eféz 6,14 ■ „Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazsággal, és felöltözve a megigazulás mellvasába.”

Jn 17,17 ■ „Szenteld meg őket a te igazsággoddal, a te igéd igazság.”

Ésa 54,14 ■ „Igazság által leszél erős.”

*(Miért létfontosságú eszköz az öv? Mire szolgált a mellvért?
Miért az igazság az első dolog, amit Pál említ?)*

.....

.....

.....

Pál a továbbiakban egy római katona fegyverzetét állítja elének példaként olyan módon, hogy minden fegyvernemhez egy lelki tulajdonságot, erényt kapcsol. A római katonák számára fontos eszköz volt az öv, ez fogta össze a felszerelésüket, erre akasztották kardjukat. Ennek alapján az első lépés a fegyverkezésben: „az igazság övének” felöltése. Jézus a főpapi imájában az igazságot Isten Beszédével azonosította. Így az öv felvétele az Ige megértését, befogadását jelenti. Az Ige „megszentel” vagyis tiszta gondolkodást, világos erkölcsi mércét alakít ki bennünk, irányt szab cselekedeteinknek, és segít az igazságos ítéletalkotásban.

Nem nyújt azonban kellő védelmet az igazságnak ez a formája önmagában, fel kell öltetni a „megigazulás mellvasát” is. Az igazság elméleti megértése a megigazuláshoz vagyis tiszta, krisztusi jellemhez kell, hogy vezessen. A jellem a megszilárdult jellemvonásaink, szokásaink összességét jelenti, ami kemény páncélként védhet bennünket a gonosszal szemben. Bibliai példák sokasága mutatja, hogy a hosszú évek alatt kialakult jellemet nem egykönnyen lehet kikezdeni. Ilyen jellemmel volt felvértezve például Ábrahám, József, Mózes, Dávid, Pál apostol, hogy csak néhány példát említsünk.

„Magunkra kell öltetni a teljes fegyverzetet, és így kell szilárdan helytállnunk. Az Úr megtisztel minket, mert harcossainak választott. Küzdjünk hát bátran érte, minden lépésnél megőrizve, ami helyes. A lélek jólétéhez elengedhetet-

len a minden dologban való becsületesség. Amint hajlamaid fölötti győzelemért küzdesz, az Úr Szentlelkével segít minden cselekedetedben körültekintőnek lenned, hogy ne adj ürügyet az ellenségnek gonoszt szólni az igazságról. Öltsd magadra mellvértént azt az Isten által védelmezett életszentséget, melyet mindenkinek előjoga viselni. Ez védelmezni fogja lelki életedet.” (Ellen G. White, *Youth Instructor*, 1901. szeptember 12.)

3 Mivel kell „felsaruznunk” lábunkat? Mit jelképez a pajzs?

Eféz 6,15–16 ■ „Felsaruzván lábaitokat a békesség evangéliumának készségével, mindezekhez fölvevén a hit pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok.”

2Kor 5,20 ■ „Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne miáltalunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg Istennel.”

Ésa 52,7 ■ „Mily szépek a hegyeken az örömmondó lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!”

(Mit jelent a „békesség evangéliuma” kifejezés? Milyen „kész-ségről” beszél Pál?)

.....

.....

.....

A római hadsereg sikeréhez nem kis mértékben járult hozzá a strapabíró bőrsaru alkalmazása. Ez mozgékonyt és gyorsat

ságot biztosított a katonák számára, akiknek többsége gyalog közlekedett. Ehhez hasonlóan nekünk is „fel kell saruznunk lábainkat”. A saru az evangéliumhirdetésre való hajlandóságot és felkészültséget jelenti: Nem elég tehát ismerni az evangéliumot, el is kell vinni másokhoz, amihez szükséges az állandóan mozgásban levő, „felsaruzott” láb.

A rómaiak nagyméretű pajzsokat alkalmaztak, amely védelmet nyújtott a nyílzáporban is. Pál szerint ilyen szerepet tölt be a hit: „Sátán tüzes nyilaitól” védenek bennünket. Ezek a „nyilak” sokfélék lehetnek: zaklatások, vádak, kritikák, bántalmazások, betegségek, balesetek – hogy csak néhányat említsünk Sátán kimeríthetetlen eszköztárából. Ezeken csak hit által emelkedhetünk felül. A hit megingathatatlan bizalmat jelent Isten iránt, olyan ragaszkodást, amely akkor sem gyengül, ha a körülmények nagyon kedvezőtlenekké válnak. A „hit pajzsát” felvéve ránk is igaz lesz Pál kijelentése: „Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottatunk, kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe, üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk.” (2Kor 4,8–9)

„A gonosz leküzdésének munkáját hit által kell véghezvinni. A csatamezőre lépők szükségét fogják érezni annak, hogy felöltsék magukra Isten teljes fegyverzetét. A hit pajzsa lesz a védelmük, amelynek segítségével felettébb diadalmaskodni fognak. A seregek Urába vetett hiten és a parancsainak való engedelmségen kívül minden más erőtlén. Az utolsó nagy harcban semmit sem érnek majd azok a nagy hadseregek, amelyek e kettő híján mindennel fel vannak szerelve. Hit nélkül az angyalok serege sem segíthet. Kizárólag élő hit teheti az embereket legyőzhetővé, és segítheti őket megállni ama gonosz napon. Hit által kitartók, rendíthetetlenek lehetnek, és kezdeti bizalmukat mindvégig szilárdan megtarthatják.” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*. Január 25.)

4 Mit jelképez a sisak? Mit jelent a „Lélek kardjának” felvétele?

Eféz 6,17 ■ „Az üdvösség sisakját is felvegyétek, és a Lélek kardját, amely Isten beszéde.”

Zsid 11,10 ■ „Mert [Ábrahám] várta az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója Isten.”

Zsid 4,14 ■ „Isten beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél, elhat a szív és lélek, és ízek és velők megszlásáig.”

(Miért hordanak katonák ma is sisakot? Miben tér el a kard az eddig felsorolt eszközöktől?)

.....

.....

.....

A római időkben a sisak ismertetőjelként, díszként is szolgált, de legfontosabb szerepe a fej védelme volt. Ugyanígy az üdvösségbe, az örök élet ígéretébe vetett hit a hívő emberek ismertetőjele volt minden korban.

Az Isten országába való belépés reménysége megszépíti életünket a próbatételek közepette is, és nem utolsósorban védi a gondolkodásunkat a csüggedéstől és a környező rossz hatásoktól. Milyen fontos tehát, hogy sokat gondolkodjunk Isten országáról!

„Az eljövendő világ látomása egyensúlyozza ki az elménket, hogy a látható dolgok ne befolyásolják érzelmeinket, és ne feledjük el, hogy a világ megváltója megfizethetetlen áron váltott meg.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1893. június 26.)

Az eddig felsorolt fegyverek a védelmünket szolgálják. A kard azonban nemcsak a védekezés, hanem a támadás eszközeként is szolgált a közelharcban. Bár a Biblia elítéli az erőszakot, Isten mégis egy „támadó” fegyvert ad a kezünkbe: a Szentlélek kardját, amit Pál Isten Beszédével azonosít. Helyénvaló a Biblia érveit használni a meggyőzés eszközeként, bölcsen forgatva ezzel a „karddal” tudjuk kiszabadítani az embereket Sátán fogásából.

A Biblia gondolatai, szavai válaszút elé állítanak, és ha megsebeznek is néha, ez a gyógyulásunkat szolgálja. A világunkban terjedő hazugságok is késztessenek bennünket még intenzívebb „támadó” hadjáratra.

„A lélekmentést támadó hadviseléssel vigyük előre az ellenállás, veszélyek, veszteség és emberi szenvedés közepette.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX. köt., 45. o.)

„Nincs vesztegetni való időnk, a vég közel. Rövidesen veszélyessé válik az utazás, jobbra is, balra is. Minden módon el fogják torlaszolni az utat, hogy akadályozzák az Úr hírnökeit. Nem végezhetik el azt, amit most még lehetne. Nézzünk farkasszemet kötelességünkkel, és támadó hadviseléssel tegyünk meg mindent, amit tudunk. Isten közölte velem, hogy a sötétség erői hallatlan igyekezettel dolgoznak, lépésről lépésre lopakodva, mint a farkasok. Megközelítik az alvókat, hogy elragadják őket.

Nálunk a figyelmeztetés, hangoztassuk hát. Munka vár ránk, végezzük el, mert rövidesen annyira megnehezülnek a körülmények, amennyire elképzelni sem tudjuk. Segítsen bennünket Isten, hogy a világosság közvetítői maradjunk, hogy Jézusra, vezetőnkre rögzített tekintettel dolgozzunk, s türelmesen és állhatatosan fusunk a kitűzött cél felé.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VI. köt. 22. o.)

5 Minek kell áthatni a lelki küzdelmeinket? Minek a szükségét érezte át Pál maga is?

Eféz 6,18–20 ■ „Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, énértem is, hogy adassék nekem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát, amelyért követséget viselek láncok között, hogy bátran szóljak arról, amiképpen kell szólnom.”

Fil 4,6 ■ „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt.”

(Hogyan beszél Pál az imádságról? Mire kérte az efézusiakat? Miért olyan fontos a bátorság az evangéliumhirdetésben? Mit jelent az „evangélium titka” kifejezés?)

.....

.....

.....

Pál lelki fegyverzet bemutatása után az imádságra és könyörgésre buzdít. Érdekes módon az imádságot nem fegyverként mutatja be, hanem egyfajta lelkületként, amelynek át kell hatnia egész küzdelmünket, miközben a fegyvereket használjuk. Ezért ismétlődik többször a *minden* szó: „minden imádsággal”, „minden időben”, „minden állhatatossággal”, „minden szentekért”. Sőt Pál maga is érzi az érte mondott imádságok szükségességét, különösképpen bátorságot kér. Milyen jó lenne, ha mi is így imádkoznánk egymásért! Mi átérezzük-e a bátorság jelentőségét életünkben?

„Mivel foglalkoznak Krisztus hűségesei? »Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozva minden időben a Lélek által – imádkozva titkon, imádkozva a családban, imádkozva a gyülekezetben és mindenhol –, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért...« (Eféz 6,18) Érzik, hogy emberek üdvössége forog veszélyben, ezért buzgó, alázatos hittel könyörögnek érdekükben, Isten ígéreteibe kapaszkodva. Szüntelenül szemük előtt lebeg Krisztus váltságdíja – a bűn miatt hozott keresztdozat. Embereket nyernek meg szolgálatuk pecsétjeként.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 190. o.)

„Egy csatában, amikor a támadóerők ezredeit visszaverte az ellenség, a sereg visszavonulásakor a zászlós helyén maradt. A százados kiáltott neki, hogy hozza hátra a zászlót, de a zászlós visszakiáltott: a katonákat hozza a zászlóhoz. Ez a feladat hárul minden hű zászlóvivőre. Hívja a zászlóhoz az embereket. Az Úr teljes szívünket kéri. Mindnyájan tudjuk, sok keresztény bűne, hogy hiányzik belőlük a bátorság és erő, hogy magukat és társaikat előrehozzák a zászlóhoz.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX. köt., 45. o.)

6 Kite és miért küld Pál az efézusiakhoz? Mivel zárja levelét?

Eféz 6,21–24 ■ „Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, mit cselekszem, mindent megismertem veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hű szolga az Úrban, akit éppen azért küldtem hozzátok, hogy megismerjétek a mi dolgainkat, és megvigasztalja a szíveteket. Békesség az atyafiaknak, és szeretet hittel egyben az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! A kegyelem legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlanságban. Ámen.”

Tikhikusról lásd még: **Ap csel 20,4; 2Tim 4,12; Tit 3,12**

(Mit tudunk meg Tikhikusról? Miről tanúskodnak a levél utolsó szavai?)

.....

.....

.....

Pál nem tartotta elegendőnek, hogy levelet írt az efézusi gyülekezet tagjainak. Egyik leghűségesebb segítőtjét, a valószínűleg Efézből származó Tikhikust szeretett atyafinak nevezi, ami a köztük lévő bizalmi kapcsolatról árulkodik. Őt személyesen is elküldte hozzájuk, így szeretne volna megvizsgáltatni őket. Pál későbbi, második fogsága idején is Tikhikust küldi Efézusba. Mi is mindig találjuk meg a módját, hogy egymást megvizsgáltaljuk!

„Pál római segítőtársai között sokan voltak régebbi barátai és munkatársai közül. Így Lukács, »ama szeretett orvos«, aki kísérője volt jeruzsálemi útján, aki megosztotta vele a kétévi cézárei fogságot. Mellette volt a veszélyes római hajóúton, s még mindig nála időzött. Timótheus szintén hozzájárult sorsa könnyítéséhez. Tikhikus is, »a szeretett atyafi, hű szolga és szolgatárs az Űrban« nemes lelkűen az apostol oldala mellett állt. Azonkívül Démás és Márkus szintén vele volt, valamint Aristárkhus és Epafrás, az ő »fogolytársai« (Kol 4,7–14).” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómában c. fej.)

---

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez..*

FÜGGELÉK

A „lelki fegyverekről” szóló apostoli tanítás jobb megértéséhez segít az alábbi leírás a római hadsereg felépítéséről és fegyvereiről. A Római Birodalom egyik legfontosabb intézménye volt a római hadsereg.

„A légiók

A légiók polgárjoggal rendelkező katonákból álltak. A polgárjog kiterjesztésével a provinciák is számos legionáriust adtak, s Tiberius idejére a hadsereg igazi erejét már nem az itáliai katonák jelentették. Valószínűleg sok katona a bevonuláskor kapta meg a polgárjogot. A Kr. e. 2. század végétől a hadsereg főként önkéntes hivatásos katonákból állt.

Egy légió elméletileg 6000 katonából állt, közülük kb. 5300 volt a gyalogos, 700 a lovas és egyéb különleges haditechnikát ismerő katona, ám különböző okoknál fogva a légiók ennél általában kisebbek voltak. Tiberius uralkodása alatt 25 légió működött. Megoszlásuk Tacitus feljegyzése alapján (*Annales*, 4,5) a következő volt: 8 állomásozott a Rajna mentén, 3 Hispániában, 2 Egyiptomban, 4 Szíriában, 2 Afrikában és 6 a Duna menti provinciákban. Hét parancsnokságot tartottak fenn konzuli rangú emberek vezetésével, akik az uralkodócsalád tagjai után a legbefolyásosabb embereknek számítottak. Békében ők alkották a birodalmi elitet, polgárháború idején pedig számolni kellett velük is. Közülük kettő a Rajna mellett, egy Hispániában, egy Szíriában és három a Duna mellett (Pannónia, Dalmácia, Moesia) teljesített szolgálatot.

A légiót tíz *cohors*ra osztották, melyek mindegyike hat *centuriából* (század) állt. Egy legátus volt a parancsnoka, aki általában szenátori rangot viselt, mellette hat tribunus szolgált főtiszt-

ként. A légió harcászati szempontból legfontosabb tisztje a cohortsonkénti hat, tehát összesen hatvan *centurio* (százados) volt, akik egy-egy *centuriát*, századot vezényeltek. Ők voltak az igazi szakemberek a hadseregben, akiket általában a közkatonák közül léptettek elő. Amikor egy *centurio* visszavonult, bekerült a lovagok rendjébe. A *centuriók*, mint a hadsereg legfontosabb szakemberei, hosszú ideig szolgáltak egy helyen. Gyakran találkozhat velük az olvasó az evangéliumokban és az Apostolok cselekedeteiben is (Mt 8,5; Mk 15,39; Ap csel 10,1; 21,32; 27,1 stb.).

Augustus a légióban katonáskodók szolgálati idejét húsz évben szabta meg, de ezt a Flaviusok ideje alatt huszonötre emelték. A közkatonák zsoldját évi 225 dénárban határozta meg (Tacitus: *Annales*, 1,17), ezt azonban Domitianus 300-ra emelte (Suetonius: *Domitianus*, 7,3). A zsold egy részét azonban letétként visszatartották, és csak akkor adták ki, ha a katona leszerelt. Emellett különleges adományokat is kaptak a császártól, és jelentős különlési pótlékot a feleségek számára. Bevonulás előtt az újoncok hűségesküt tettek (*sacramentum*), melyet azután évente megismételtek. Augustus reformjainak célja az volt, hogy a katonák közvetlenül a központi kormányzattól, s ne saját hadvezéreiktől kapják szolgálatuk jutalmát.

Békeidőben a legionáriusok számos közszolgálati feladatot végeztek, például építkezéseken és helyreállítási munkákon. Közülük stratégiai jelentőségüknél fogva legfontosabb a római utak karbantartása volt, hiszen ezek tették lehetővé a csapatok gyors mozgását. A modern hadseregekhez hasonlóan a rómaiakban is számos szakember szolgált, tehát nem minden legionárius volt harcos. A légió szót az irodalomban harcászaton kívüli értelmében is használták, mint például Mk 5,9 és Mt 26,53.

Jelvények, fegyverek, egyenruhák

Az elsődleges legionárius jelvény a sas (*aquila*) volt, amit különös tiszteletben is részesítettek. Ezüsből vagy aranyból készült, és egy rúd végére rögzítették, amelyet mindig egy ember vitt. A

jelvényrúdra erősítették fel magukat a hadijelvényeket, amelyeken a légio neve vagy különleges jelképe szerepelt. Minden táborban volt egy kápolna, s ebben tartották a sást, a jelvényrudakat, valamint az istenek és a császár szobraikat.

A gyalogosok legfontosabb fegyvere a rövid kard és a lándzsa volt (*pilum*, Jn 19,34). A lándzsa kb. egy méter hosszú, vashegygyel ellátott, könnyűfából készült rúd. A nyakat, ahol a hegyet a nyélhez rögzítették, puhára hagyták, hogy könnyen elhajolhasson, ha pajzsba vágódott. Ezzel megelőzték, hogy kihúzva a rómaiak ellen használhassa az ellenség, és egyúttal használhatatlanná tették a pajzsot is, amibe beledöfték a lándzsát. Az ovális fapajzsot bőrrrel borították. Miután a katona elhajította a pilumot, előrántotta a kardját. A hosszú, széles kardot (*spatha*), a lovasság jellegzetes fegyverét jobb oldalon hordták, a bal vállon átvetett kardövön.

A tunikát harci övvel kötötték meg, s ehhez rögzítették a kardot (vö. Eféz 6,10 skk.). Amikor a katona díszegyenruhába öltözött, nem viselt se mellvértet, se sisakot. A mellvért vagy páncél fémpántokból készült, és bőrszoknya vagy fémlapokkal borított bőrcsíkok kapcsolódtak hozzá. A sisakot fémből készítették.”

(Részlet Everett Ferguson *A kereszténység bölcsője* c. könyvéből, Osiris Kiadó, 1999, 61–63. o.)

Április

1. szombat	Jn 6,66-68	
2. vasárnap	Mt 16,6; Fil 2,3	
3. hétfő	2Thessz 3,3	
4. kedd	1Kor 16,13	
5. szerda	Jn 15,5	
6. csütörtök	Hós 2,19	
7. péntek	Sof 2,2-3	napnyugta: 19:20
8. szombat	2Tim 6,12. 14	
9. vasárnap	1Tim 1,15-16	
10. hétfő	Fil 2,15-16	
11. kedd	Jel 3,10	
12. szerda	Zsid 10,19. 22	
13. csütörtök	1Jn 1,9	
14. péntek	Jn 3,14-15. 17	napnyugta: 19:30
15. szombat	Fil 3,9	
16. vasárnap	2Pt 3,18	
17. hétfő	1Kor 4,20	
18. kedd	Zsolt 107,8	
19. szerda	2Thessz 3,4-5	
20. csütörtök	Ef 6,11	
21. péntek	Ésa 49,6	napnyugta: 19:40
22. szombat	1Kor 6,20	
23. vasárnap	Jn 9,4	
24. hétfő	Jak 5,16-17	
25. kedd	Hós 12,4	
26. szerda	Ésa 41,14; Lk 12,32	
27. csütörtök	Mt 6,13	
28. péntek	Jób 26,14	napnyugta: 19:50
29. szombat	Péld 30,3. 6	
30. vasárnap	Mt 6,11; 1Tim 6,8	

Május

1. hétfő	Hós 10,12	
2. kedd	Lk 8,15	
3. szerda	Ésa 61,11	
4. csütörtök	Zsolt 148,1. 3. 5-6. 8. 13	
5. péntek	Mt 13,33	napnyugta: 19:59
6. szombat	1Kor 10,31	
7. vasárnap	1Kor 6,19	
8. hétfő	Jak 5,16	
9. kedd	Mk 2,5. 12	
10. szerda	Zsolt 31,16	
11. csütörtök	Jer 17,5-7	
12. péntek	Zsolt 118,8-9	napnyugta: 20:09
13. szombat	1Pt 3,14	
14. vasárnap	Agg 2,4	
15. hétfő	Ezsd 7,10	
16. kedd	Zsolt 119,33-34; Ésa 42,21	
17. szerda	Jn10,4. 11	
18. csütörtök	Zsolt 36,8; Zsolt 71,3	
19. péntek	Neh 2,8; 1Kor 4,7	napnyugta: 20:18
20. szombat	Neh 4,14. 20	
21. vasárnap	Neh 6,9	
22. hétfő	2Kor 4,9	
23. kedd	Ef 6,18	
24. szerda	3Móz 19,2. 11	
25. csütörtök	Ésa 61,8; 5Móz 16,20	
26. péntek	Zak 7,9-10	napnyugta: 20:26
27. szombat	Zsolt 37,39-40	
28. vasárnap	Zsolt 118,13-14	
29. hétfő	Ésa 32,8	
30. kedd	Zsolt 55,22-23	
31. szerda	Lk 18,1	

IGÉK MINDEN NAPRA

Június

1. csütörtök	Jel 3,17-18	
2. péntek	Lk 19,10	napnyugta: 20:33
3. szombat	1Móz 18,19	
4. vasárnap	Péld 21,25; Préd 5,18	
5. hétfő	Gal 6,9-10	
6. kedd	Ésa 27,5	
7. szerda	Préd 5,6	
8. csütörtök	Zsolt 112,4-5. 7	
9. péntek	Lk 16,10	napnyugta: 20:39
10. szombat	2Móz 4,10-12	
11. vasárnap	Zsid 3,7-8	
12. hétfő	2Móz 15,2. 13	
13. kedd	Zsolt 18,30	
14. szerda	5Móz 23,14	
15. csütörtök	Jn 7,37-39	
16. péntek	1Kor 10,12	napnyugta: 20:43
17. szombat	5Móz 32,3-4	
18. vasárnap	Mt 6,21	
19. hétfő	Gal 3,13	
20. kedd	Mt 7,1-2	
21. szerda	Péld 4,24	
22. csütörtök	1Kor 4,3-4	
23. péntek	1Pt 2,25; Jak 5,19-20	napnyugta: 20:45
24. szombat	1Tim 2,4	
25. vasárnap	Lk 14,13-14	
26. hétfő	1Krón 29,17-18	
27. kedd	Zsolt 81,11	
28. szerda	Péld 3,5-6	
29. csütörtök	Péld 3,11-12	
30. péntek	Zsolt 149,4	napnyugta: 20:46

A reggeli igéket a „*Felettből tisztá a Te beszéded*” című könyvből idéztük.